Horsnogskol 2

FORSLAG OM REVISION AF ARBEJDSLØSHEDSFORSIKRINGEN

Afsluttende betænkning, afgivet af
det af arbejdsministeriet den 9. april 1964
nedsatte udvalg

DET JURIDISKE LABORATORIUM VED KØBENHAVNS UNIVERSITET
ex. 2

BETÆNKNING NR. 551

1970

ISBN 87 503 0908 0

S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI, KØBENHAVN

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1. Udvalgets medlemmer og kommissorium m.v. Side
Udvalgets medlemmer m.v. . . . 7
Oprindeligt kommissorium, udvidelser heraf . . . 8
Foreløbig betænkning af 29. oktober 1966 . . . 9
Yderligere udvidelser af kommissoriet . . . 9
Redegørelse for udvalgsarbejdet . . . 12

Kapitel 2. Indledende bemærkninger
Forsikringssystemets struktur . . . 13
Frivilligt medlemskab . . . 14
Forsikring af deltidsarbejdende . . . 14
Begrænsninger i retten til dagpenge . . . 14
Dagpengeniveauet . . . 15
Teknisk revision af reglerne om arbejdsløshedsforsikring . . . 15
Finansiering . . . 16
Udgiftsoverslag . . . 16

Kapitel 3. Anerkendte arbejdsløshedskasser
A. Anerkendelse . . . 18
Den faglige afgrænsning . . . 18
Medlemstal, stedlig afgrænsning m.v. . . . 19
Kristelig arbejdsløshedskasse . . . 19
Udvalgets forslag . . . 20
B. Vedtægter . . . 20
Mønstervedtægt, de enkelte kassers vedtægter . . . 20
Vedtægtsændringer . . . 21
Udvalgets forslag . . . 22
C. Bortfald af anerkendelse . . . 22
Opgivelse . . . 23
Inddragelse . . . 23
Overflytning af medlemmer ved bortfald . . . 23
Udvalgets forslag . . . 24

Kapitel 4. Medlemskab af anerkendte arbejdsløshedskasser
A. Nydende medlemskab . . . 25
Gældende betingelser . . . 25
Krav om ubemidlethed . . . 26
Aldersbetingelser . . . 26
Lærlinges adgang til medlemskab . . . 26
Selvstændig erhvervsvirksomheds betydning . . . 28
Krav om tilknytning til arbejdsmarkedet som lønmodtager . . . 28
Udvalgets forslag . . . 29

B. Bidragydende medlemskab . . . 31
Udvalgets forslag . . . 32

Kapitel 5. Dagpenge
Udvalgets forslag . . . 33

Kapitel 6. Betingelser for ret til dagpenge
A. Medlemskabets varighed . . . 35
Et års medlemskab . . . 35
Særregel for værnepligtige . . . 35
Særregel for lærlinge . . . 35
Hidtil bidragydende medlemmer . . . 36
Muligheden for generel eller delvis lempelse af et års-kravet; hidtil selvstændig erhvervsdrivendes stilling . . . 36
B. Arbejdsbetingelser. Årligt og flerårigt maksimum . . . 37
Arbejdskrav . . . 37
Årligt og flerårigt maksimum . . . 38
Skitse til nye regler . . . 38
C. Ledighedskrav m.v. . . . 39
Arbejde på nedsat arbejdstid . . . 39
Begrebet ledighed . . . 39
Betydning af biindtægter, herunder sociale pensioner, invaliditetsydelse m.v. . . . 39
»Supplerende dagpenge«, timeskalaen . . . 41
D. Individuel karenstid m.v. . . . 44
Særlig ventetid . . . 44
Sæsonkarenstid . . . 44
Særligt fradrag ved midlertidigt arbejde . . . 44
E. Ledighedens årsag . . . 45
F. Modtagelse af invalide-, folke- og enkepension m.v. . . . 45
Gældende regler . . . 45
Handicappedes adgang til forsikring . . . 46
Skitse til nye regler . . . 46
G. Udvalgets forslag . . . 48
Om medlemstid . . . 48
Om arbejdskrav . . . 48
Om arbejde på nedsat tid, fradragsregler, supplerende dagpenge . . . 49
Om udelukkelse fra dagpenge . . . 51
Om pensionister m.fl. . . . 51

Kapitel 7. Særregler for deltidsarbejdende
Deltidsarbejdendes stilling efter gældende lov . . . 53
Deltidsarbejde og de faglige overenskomster . . . 53
Forekomst af deltidsarbejde . . . 54
Regler i andre nordiske lande . . . 54
Afgrænsning af persongruppen, pligt til at overtage anvist arbejde . . . 55
Krav til arbejdsudbud . . . 56
Konsekvenser for de almindelige betingelser for medlemskab . . . 57
Dagpengenes størrelse . . . 57
Medlemsbidraget . . . 58
Arbejdskrav, supplerende dagpenge . . . 59
Udvalgets forslag . . . 59
Om vedtægtsbestemmelse . . . 59

Om definition af deltidsarbejde . . . 59
Om begrebet »deltidsforsikret« og om anmeldelser til kassen . . . 59
Om ret til dagpenge og om medlemsbidrag . . . 60
Om pligt til at overtage anvist arbejde . . . 61
Om arbejdskrav . . . 61
Om supplerende dagpenge . . . 61

Kapitel 8. Økonomi
A. Medlemsbidrag . . . 63
Fritagelse for bidrag . . . 63
Hjælp til betaling af bidrag . . . 64
Bidrag til administrationsudgifter . . . 64
Restance med bidrag . . . 64
Udvalgets forslag . . . 65
B. Refusion . . . 66
Udvalgets forslag . . . 66
C. Arbejdsgiverbidrag . . . 66
Udvalgets forslag . . . 66

Kapitel 9. Forseelser mod kassen
Tilbagebetalingsspørgsmål . . . 68
Udvalgets forslag . . . 68

Kapitel 10. Klageadgang
Gældende regler . . . 70
Arbejdsnævnet som klageinstans . . . 70
Nyt organ: Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen . . . 71
Begrundelse af afgørelser . . . 71
Udvalgets forslag . . . 72

Kapitel 11. Statens tilsyn med de anerkendte arbejdsløshedskasser
Udvalgets forslag . . . 74

Kapitel 12. Andre bestemmelser
Udvalgets forslag . . . 74

Kapitel 13. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser
Udvalgets forslag . . . 75

Kapitel 14. Resumé . . . 76

BTLAG

1. Forslag til lov om arbejdsløshedsforsikring . . . 82
2. Mønsterregler for danske statsanerkendte arbejdsløshedskassers virksomhed . . . 95
I. Mønstervedtægt for statsanerkendte arbejdsløshedskasser . . . 99
II. Overflytningsregler for statsanerkendte arbejdsløshedskasser . . . 129
III. Reglement for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer. (Arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969) . . . 132
3. Arbejdsdirektoratets cirkulæreskrivelse af 24. april 1969 vedrørende mønsterregler for de anerkendte arbejdsløshedskasser (1969) . . . 135

4. Oversigt over de anerkendte arbejdsløshedskasser, deres medlemstal og deres dagpengesatser 137
5. Arbejdsdirektoratets cirkulære af 15. maj 1952 vedrørende selvstændig virksomheds betydning for adgang til medlems- og understøttelsesret i statsanerkendte arbejdsløshedskasser samt vedrørende regler for omregning af indtægt under arbejdsløshed . . 140
6. Bekendtgørelse nr. 405 af 3. december 1966 om arbejdsløshedskassernes forhold under strejke og lockout 148

KAPITEL 1

Udvalgets medlemmer og kommissorium m. v.

1. Udvalget blev nedsat ved arbejdsministeriets skrivelse af 9. april 1964.

I.A. Udvalget fik følgende sammensætning:

Amtmand S. Wechselmann, Næstved, formand.

Udpeget af Arbejdsløshedskassernes Samvirke:
Hovedkasserer F. B. Simonsen, Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse, hovedkasserer Henry Nielsen, Malersvendenes Arbejdsløshedskasse, og
forretningsfører Ernst Jensen, Arbejdsmændenes og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse.

Udpeget af Landorganisationen i Danmark:
Hovedkasserer Kai Petersen, Landsorganisationen, og
næstformand Johs. Berg, Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

Udpeget i fællesskab af Fællesrådet for danske Tjenestemands- og Funktionærorganisationer og Fællesrepræsentationen for Danske Arbejdsleder- og Tekniske Funktionærforeninger:
Kontorchef Georg Henriksen, Fællesrepræsentationen.

Udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening:
Direktør, cand. polit. Arne Lund og
underdirektør (nu vicedirektør) cand. jur. P. Schade-Poulsen, Dansk Arbejdsgiverforening.

Udpeget af Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger:
Sekretær Kuno Bloch.

Udpeget af forvaltningsnævnet:
Kontorchef Bengt Bengtson, forvaltningsnævnets sekretariat.

Udpeget af Arbejdsdirektoratet:
Arbejdsdirektør H. Borreschmidt og
kontorchef E. Sehested Rasmussen, arbejdsdirektoratet.

Udpeget af arbejdsministeren som økonomisk sagkyndig:
Professor, dr. polit. Poul Winding, handelshøjskolen.

l.B. I udvalgets sammensætning er herefter sket følgende ændringer:

Professor, dr. polit. Poul Winding afgik ved døden den 15. februar 1966.

I februar 1965 blev kontorchef (nu universitetsadministrator) Bengt Bengtson efterfulgt af kontorchef Olaf Johansen som forvaltningsnævnets (nu administrationsrådets) repræsentant i udvalget. I januar 1966 blev hovedkasserer (nu næstformand i Landsorganisationen) Kai Petersen afløst af hovedkasserer Carl Rosenberg Jensen, Landsorganisationen, som den ene af Landsorganisationens repræsentanter i udvalget. I juli 1967 blev kontorchef Sehested Rasmussen efterfulgt af kontorchef Poul Gad, arbejdsdirektoratet, som den ene af direktoratets repræsentanter i udvalget. Kontorchef Gad afløstes i april 1968 af ekspeditionssekretær (nu kontorchef) Else Basse, arbejdsdirektoratet. I marts 1968 blev sekretær (nu redaktør) Kuno Bloch efterfulgt af sekretær P. S. C. Nielsen, Maribo, som repræsentant for Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger i udvalget.

Som leder af udvalgets sekretariat blev udpeget fuldmægtig i arbejdsministeriet (nu kontorchef) Carl Lange, der i oktober 1965 blev efterfulgt af fuldmægtig (nu ekspeditionssekretær) J. Stagaard, arbejdsministeriet. Til varetagelse af sekretariatsforretningerne blev desuden udpeget ekspeditionssekretær Aage W. Poulsen, arbejdsdirektoratet. Ekspeditionssekretær Poulsen afgik ved døden den 4. marts 1966. Endvidere blev udpeget sekretær (nu fuldmægtig) J. Nygård Hansen, arbejdsministeriet, der i september 1966 blev afløst af sekretær (nu fuld-

mægtig) J. Gundersen, arbejdsministeriet. Herudover har revisor B. Knauerhase, arbejdsdirektoratet, ydet udvalget regnskabsmæssig bistand.

1. C. Kommissoriet blev i ovennævnte skrivelse angivet således:

»Der er i de senere år fra forskellige sider fremsat ønsker eller forslag om en række ændringer af principiel karakter i lovgivningen om arbejdsløshedsforsikringen. Det har i denne forbindelse været nævnt, at der er skævheder i forholdet mellem arbejdsløshedsforsikringen og andre sociale sikringsordninger. På baggrund heraf og under hensyn til, at arbejdsløshedsforsikringens tilpasning til forholdene på arbejdsmarkedet og samfundsudviklingen i almindelighed ikke i en årrække har været gjort til genstand for en nøjere overvejelse, har regeringen besluttet under arbejdsministeriet at nedsætte et sagkyndigt udvalg. Udvalget vil navnlig have til opgave at fremkomme med en vurdering af, om den nuværende lovgivning er tidssvarende som et middel til at skabe social tryghed for lønmodtagerne, cm forsikringens finansiering hviler på en rimelig byrdefordeling mellem lønmodtagere indbyrdes, samt om forsikringsorganernes opbygning og funktioner imødekommer de krav. der i dag må stilles til effektivitet og smidighed. Udvalget skal fremkomme med sådanne forslag, som de principielle overvejelser måtte give anledning til, herunder særlig vedrørende følgende spørgsmål:

I) Forholdet mellem løn og forsikringsydelser.

Herunder vil der være at tage stilling til ydelsernes karakter *og* størrelse såvel som til principperne for regulering af ydelserne.

II) Begrænsningerne i lønmodtageres adgang til at oppebære ydelser fra forsikringen.

Herunder vil der være at tage stilling til begrænsningerne i retten til nydende medlemskab af arbejdsløshedskasserne, til kravene om forudgående beskæftigelse som betingelse for et medlems ret til ydelser, de gældende regler vedrørende begrænsninger i retten til ydelser og ydelsernes maksimale tidsmæssige udstrækning.

III) Spørgsmålet om karensdage.

IV) Reglerne om statens, kommunernes, arbejdsgivernes og de forsikredes tilskud eller bidrag til forsikringen.

V) Spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af forsikringsorganernes nuværende struktur.

VI) Spørgsmålet om de forskellige lønmodtagergruppers uensartede bidrag til forsikringen.

Udvalget bør under sine overvejelser være opmærksom på de betragtninger med relation til arbejdsløshedsforsikringen, som er fremsat i betænkning afgivet den 6. december 1963 af det af arbejdsministeren den 22. oktober 1962 nedsatte udvalg vedrørende den danske arbejdsanvisnings struktur, funktioner og virkemidler.

I.D. Efter udvalgets nedsættelse anmodede arbejdsministeriet udvalget om yderligere

1) at inddrage i sine overvejelser et fra Landsorganisationen i Danmark, De samvirkende Fagforbund, fremsat ønske om, at reglerne i arbejdsløshedslovens § 17, stk. 1, nr. I, jfr. arbejdsministeriets seneste bekendtgørelse af 18. juni 1964, om udelukkelse fra understøttelse i tilfælde af strejke og lockout, fremtidig ikke skulle finde anvendelse, for så vidt angår blokade over for arbejdsgivere, der ikke har kunnet præstere udbetaling af tilgodehavende løn,

2) at inddrage i sine overvejelser spørgsmålet om, hvorvidt der måtte være anledning til i arbejdsløshedsloven at indsætte en bestemmelse om, at arbejdsdirektoratets afgørelser skal begrundes,

3) at inddrage i sine overvejelser en anmodning fra Almindelig dansk Gartnerforening om nedsættelse eller bortfald af det almindelige arbejdsgiverbidrag,

4) at have opmærksomheden henledt på, at de enkelte arbejdsløshedskassers ydelser er af en sådan størrelse, at de opfylder kravene i art. 66 i ILO-konvention nr. 102 om minimumsnormer for social tryghed,

5) at have opmærksomheden henledt på og eventuelt fremkomme med forslag angående et af justitsministeriet rejst spørgsmål om frikontingent for strafafsonere m.fl., der ved indsættelsen er medlemmer af en anerkendt arbejdsløshedskasse,

6) at inddrage i sine overvejelser spørgsmålet om aldersgrænsen (60 år) for optagelse i arbejdsløshedsforsikringen,

7) at inddrage i sine overvejelser spørgsmålet om ophævelse af arbejdsløshedsforsikringslovens § 4, stk. 9, hvorefter arbejdsministeren under visse omstændigheder kan pålægge tillidsmænd tvangsbøder,

8) at inddrage i sine overvejelser et i betænkning om familiepolitik (nr. 359 af maj 1964)

stillet forslag om optagelse i en almindelig lovgivning om familiepolitiske ydelser af en bestemmelse om børnetilskud til arbejdsløshedsforsikrede under arbejdsløshedsperioder og

9) at udtale sig om Betænkning vedrørende de offentlige arbejdsanvisningskontorers geografiske områder (nr. 398 - 1965).

Herudover modtog udvalget fra arbejdsministeriet til orientering en række resolutioner, vedtaget på kongresser og delegeretmøder i fagforbund og arbejdsløshedskasser.

1. E. Udvalget afgav den 29. oktober 1966 til arbejdsministeren en foreløbig betænkning *), hvori der blev stillet forslag om en række ændringer af arbejdsløshedsloven.

Forslaget gik i det væsentlige ud på

1) forhøjelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen og i forbindelse hermed bortfald af de hidtidige tillæg til understøttelsen (børnetillæg, husleje-hjælp, brændselshjælp og juleunderstøttelse),

2) indførelse af ensartede medlemsbidrag i alle anerkendte arbejdsløshedskasser med samme dagpengehjælp,

3) ændring af reglerne for refusion til kasserne og

4) bortfald af reglerne om ordinær ventetid (karensdage).

Endvidere blev der foreslået en bestemmelse om, at der for folketinget skal fremsættes forslag med henblik på overgang af kassernes kontrol- og anvisningsfunktioner til offentlige arbejdsanvisningskontorer pr. 1. april 1968.

Et lovforslag i overensstemmelse med de af udvalget stillede forslag blev med enkelte ændringer vedtaget af folketinget og stadfæstet som lov nr. 40 af 22. februar 1967.

1. F. Arbejdsministeriet skrev herefter den 6. marts 1967 således til udvalgets formand:

»Ved skrivelse af 9.4.1964 anmodede arbejdsministeriet Dem om at indtræde i og som formand lede forhandlingerne i et af regeringen nedsat sagkyndigt udvalg om arbejdsløshedsforsikringen.

Udvalgets kommissorium var nærmere angivet i nævnte skrivelse, jfr. senere skrivelser fra arbejdsministeriet.

*) Betænkningen er aftrykt som bilag til Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om forhøjelse af ydelser, ændring af tilskudsregler m. v.) (Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 1211).

Herefter har udvalget under 29.10.1966 afgivet en foreløbig betænkning, indeholdende et af udvalget vedtaget udkast til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. (om forhøjelse af ydelser, ændring af tilskudsregler m.v.).

Dette lovforslag har - med visse ændringer af redaktionel og lovteknisk art - været forelagt for folketinget, der enstemmigt har vedtaget det med enkelte af arbejdsministeriet stillede ændringsforslag, hvorefter loven under 22.2.1967 er stadfæstet.

På den således givne foranledning skal man herved anmode Dem om på udvalgets vegne at modtage arbejdsministerens bedste tak for det af udvalget udførte arbejde.

I udvalgets nævnte betænkning er det udtalt, at der herefter for udvalget står tilbage at overveje en del af de i kommissoriet angivne og senere tilkomne spørgsmål. Det udtaltes endvidere som udvalgets opfattelse, at arbejdsløshedsloven bør underkastes en gennemgribende teknisk revision, og at forslag hertil bør udarbejdes jævnsides med det forslag til ændring af lovens bestemmelser om arbejdsanvisning og kontrol med ledige medlemmer, som udvalget forudsætter udarbejdet til forelæggelse for folketinget inden udgangen af 1967.

I overensstemmelse med dette sidste er det i § 4 i den nu stadfæstede lov fastsat, at forslag til lov om overgang pr. 1.4.1968 af kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer til offentlige arbejdsanvisningskontorer fremsættes for folketinget inden udgangen af 1967.

Under behandlingen i folketinget har arbejdsministeren over for det af folketinget nedsatte udvalgt udtalt bl.a., *at* spørgsmålet om reglerne for adgang til statsanerkendelse af arbejdsløshedskasser vil blive optaget til overvejelse i forbindelse med den forestående tekniske revision af loven, *at* arbejdsministeriet anser det for ønskeligt, at den øvre aldersgrænse for optagelse i arbejdsløshedskasse gøres mere smidig, f.eks. ved at der indføres en dispensationsadgang, og *at* det bør undersøges, om adgangen for lærlinge til medlemskab af arbejdsløshedskasser bør lempes.

I den af folketingsudvalget afgivne betænkning, der vedlægges, er det udtalt, at udvalget har drøftet, om der allerede på daværende tidspunkt var grundlag for at ændre bestemmelsen i arbejdsløshedskøens § 9, stk. 3, for så vidt

angår den øvre aldersgrænse for optagelse i arbejdsløshedsforsikringen. Arbejdsministeren har over for udvalget oplyst, at spørgsmålet bør overvejes i forbindelse med den forestående tekniske revision af arbejdsløshedsloven, hvilket udvalget har tilsluttet sig.

Endvidere er det i betænkningen anført, at udvalget har været opmærksom på, at hverken de gældende eller de foreslåede regler i arbejdsløshedsloven åbner mulighed for, at personer, som alene kan eller ønsker at påtage sig deltidsbeskæftigelse, kan opnå medlems- og understøttelsesret i de anerkendte arbejdsløshedskasser. Udvalget finder, at muligheden af en ændring heraf bør undersøges, og henstiller til arbejdsministeren at foranledige, at dette problem indgår i overvejelserne i forbindelse med den forestående tekniske revision af arbejdsløshedsloven.

Endelig har i betænkningen et flertal i udvalget ønsket at fremhæve de synspunkter, som arbejdsministeren fremførte i fremsættelsestalen gående ud på, at det hovedønske, der fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke er fremført med hensyn til understøttelsens størrelse - nemlig at understøttelsen skal andrage en procentdel af gennemsnitslønnen i faget - ikke er nået med gennemførelse af forslaget. Flertallet mener, at det endelige resultat må være en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og opfordrer arbejdsministeren til at tage dette spørgsmål op i forbindelse med den tekniske revision af arbejdsløshedsloven, som er bebudet. Flertallet forudsætter, at dette arbejde kan tilendebringes, således at lovforslag herom kan fremsættes i folketingsåret 1968/69. Arbejdsministeren har over for udvalget givet tilsagn om at anmode Arbejdsløshedsforsikringsudvalget af 1964 om at lægge dette sigte til grund i det videre arbejde.

Under henvisning hertil skal man anmode Dem om at drage omsorg for, at arbejdsløshedsforsikringsudvalget under sit videre arbejde i henhold til kommissoriet lægger det nævnte sigte til grund og foretager en gennemgribende teknisk revision af arbejdsløshedslovens bestemmelser om arbejdsløshedsforsikringen samt inddrager de foran nævnte af folketingsudvalget rejste spørgsmål, herunder henstillingen vedrørende deltidsbeskæftigedes medlems- og understøttelsesret.

Man skal endvidere anmode om, at udvalget tager under overvejelse, hvorvidt der måtte være anledning til at revidere de gældende regler om slettelse af medlemmer på grund af kontingentrestance.

Man skal sluttelig anmode om, at udvalget til arbejdsministeren afgiver endelig betænkning, ledsaget af de fornødne forslag til lovændringer, senest den 1.10.1968.

Det tilføjes, at de af det ovennævnte folketingsudvalg til arbejdsministeriet stillede spørgsmål og ministeriets svar vil blive stillet til udvalgets disposition.

Man skal endelig til orientering meddele, at arbejdsministeriet med henblik på løsning af de ministeriet i henhold til § 4 i loven af 22.2. 1967 påhvilende opgaver vil nedsætte en arbejdsgruppe til under arbejdsdirektørens ledelse at fremkomme med forslag i så henseende. Man har anmodet administrationsudvalget, Dansk Arbejdsgiverforening, LO De samvirkende Fagforbund, Arbejdsløshedskassernes Samvirke, arbejdsdirektoratet og Foreningen af kontorbestyrere ved de offentlige arbejdsanvisningskontorer om at udpege repræsentanter til at indtræde som medlemmer af gruppen, hvorhos arbejdsministeriet selv vil udpege et medlem«.

1. G. På grundlag af en betænkning, afgivet af den førnævnte arbejdsgruppe, blev ved lov nr. 248 af 13. juni 1968 med virkning fra 1. april 1969 gennemført væsentlige ændringer af arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsanvisning. Hovedsigtet hermed var - i overensstemmelse med § 4 i loven af 22. februar 1967 - at overføre kassernes kontrol- *og* anvisningsfunktioner til de offentlige arbejdsanvisningskontorer (nu: arbejdsformidlingskontorer), således at al arbejdsanvisning i princippet foretages af disse.

Ved ændringsloven blev der i reglerne om arbejdsløshedsforsikringen i hovedsagen kun foretaget ændringer, som var en direkte følge af ændringerne i afsnittet om arbejdsanvisning. Dog blev det fastsat, at kasserne ikke mere skulle udbetale rejse- og flyttehjælp eller godtgørelse for merudgifter ved dobbelt husførelse. Endvidere blev ved ændringslovens § 2 det maksimale dageantal, i hvilket der i et understøttelsesår kan udbetales dagpenge til et medlem, forhøjet fra 270 til 285 dage; denne bestemmelse har dog alene været gældende for understøttelsesåret 1967-68.

Samtidig blev der ved lov nr. 249 af 13. juni

1968 om privat arbejdsanvisning — ligeledes med virkning fra 1. april 1969 - gennemført nye bestemmelser om privat arbejdsanvisning.

Den 22. januar 1969 skrev arbejdsministeriet således til udvalgets formand:

l.H. »Som det vil være Dem bekendt, har der inden for landbruget gennem de senere år fundet strukturændringer sted, som har medført, at et stort antal landmænd har forladt landbruget og søgt beskæftigelse i andre erhverv. Denne udvikling er fortsat i gang, men medens det tidligere overvejende var landbrugsmedhjælpere, der afvandrede fra erhvervet, drejer det sig nu i stigende grad om selvstændige landmænd. Endvidere tager et stigende antal selvstændige landmænd deltidsbeskæftigelse uden for deres landbrugsbedrift.

Inden for andre erhverv, det gælder i særlig grad detailhandelen, foregår en lignende strukturudvikling.

På denne baggrund er arbejdsministeriet fra forskellige sider blevet gjort opmærksom på de vanskeligheder, der rejser sig for de tidligere selvstændige - landmænd, butiksindehavere o.a. - når de står over for, fuldstændigt eller på deltid, at skulle søge beskæftigelse i andre erhverv.

En del af disse vanskeligheder har deres rod i arbejdsløshedskøens regler om arbejdsløshedsforsikringen. Der er således over for arbejdsministeriet blevet peget på, at den tidligere selvstændige, der søger beskæftigelse som lønarbejder, stilles i en meget vanskelig situation, såfremt han rammes af arbejdsløshed, inden forsikringen ved opfyldelse af betingelserne i lovens § 16, stk. 1 og stk. 3, bliver virksom. Endvidere er der peget på, at de i henhold til lovens § 9 fastsatte regler for jordbrugeres adgang til nydende medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse i meget vidt omfang udelukker en jordbruger, der på grund af strukturændringen må tage lønarbejde ved siden af jordbruget, fra medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse. Fremdeles er det gjort gældende, at loven om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere ved henvisning til forsikringsbetingelserne i arbejdsløshedsloven i vidt omfang udelukker den tidligere selvstændige fra godtgørelse for tab af indtægter eller arbejdsmuligheder under deltagelse i omskolingskursus.

Arbejdsministeriet finder det påkrævet, at de rejste problemer overvejes og så vidt muligt søges løst.

For så vidt angår kriterierne for jordbrugeres adgang til nydende medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse, har ministeriet derfor anmodet arbejdsnævnet om at ville tage spørgsmålet op til overvejelse. Disse overvejelser er endnu ikke afsluttet, men ifølge derom fra arbejdsdirektoratet modtaget underretning har man konstateret enighed om at udtale, *at* nævnet for så vidt ville være indstillet på at tage spørgsmålet om ændring af reglerne for jordbrugeres adgang til forsikringen op til revision, idet nævnet var af den opfattelse, at den stedfundne udvikling inden for landbruget havde gjort en lempelse af jordbrugsreglerne rimelig, men *at* man ikke skulle undlade at henlede ministeriets opmærksomhed på, at en sådan lempelse utvivlsomt måtte forudses at få øgede udgifter til understøttelse til følge, og *at* nævnet måtte finde det påkrævet eller i alle fald meget hensigtsmæssigt, at en revision af de herhenhørende regler i givet fald fandt sted i sammenhæng med en samlet vurdering af de eksisterende regler om selvstændig virksomheds og biindtægters indflydelse på medlems- og understøttelsesretten.

Hvad angår spørgsmålet om godtgørelse for tab af indtægt eller arbejdsmuligheder under omskolingskursus, henvises til det vedlagte forslag til lov om støtte til omskoling og til bemærkningerne ved den skriftlige fremsættelse af lovforslaget.

Hvad endelig angår det førstnævnte af de 3 fremhævede forhold, nemlig spørgsmålet om, hvornår tidligere selvstændige kan opnå understøttelsesret i arbejdsløshedsforsikringen, finder man, at overvejelser herom bør ske i forbindelse med det arbejde, der iøvrigt foregår i Udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen.

Under henvisning hertil anmoder man Dem om at ville drage omsorg for, at udvalget i forbindelse med dets fortsatte arbejde nøje undersøger mulighederne for at fremkomme med sådanne forslag til ændringer i arbejdsløshedsloven, som i rimeligt omfang vil kunne lette selvstændige erhvervsdrivendes overgang - helt eller delvis - til beskæftigelse som lønarbejder, og i påkommende tilfælde at ville foranledige så-

danne forslag medtaget i udvalgets betænkning.«

l.l. På grundlag af forhandlingerne i et under udvalget nedsat arbejdsudvalg, som har bestået af formanden, 2 af de af Arbejdsløshedskassernes Samvirke, de 2 af Dansk Arbejdsgiverforening og de 2 af arbejdsdirektoratet udpegede medlemmer af udvalget samt det af administrationsrådet udpegede medlem, og som har afholdt 58 møder, har udvalget herefter udarbejdet nærværende betænkning, omfattende bl.a. et forslag til lov om arbejdsløshedsforsikring (bilag 1).

Udvalget har ment, at det lå uden for dets kommissorium at fremkomme med forslag til en teknisk revision af bestemmelserne i arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsanvisning og ledighedskontrol eller at fremkomme med forslag i øvrigt til en ændring af disse bestemmelser. Man har ikke taget stilling til det praktiske spørgsmål, om reglerne om arbejdsformidling og om arbejdsløshedsforsikring bør indeholdes i 2 særskilte love. Udvalgets lovudkast *) er udarbejdet således, at det uden særlige ændringer vil kunne indgå som en del af en samlet lov angående de to områder.

7.7. Kommissionen vedrørende Kvindernes Stilling i Samfundet har anmodet udvalget om at optage forhandling med et under kommissionen nedsat arbejdsudvalg med henblik på en drøftelse af spørgsmålet om indførelse af en forsikringsordning for deltidsarbejdende. En sådan drøftelse har dog ikke fundet sted, men kommissionen er blevet orienteret om hovedlinierne i de forslag med relation til deltidsbeskæftigede, som stilles i nærværende betænkning.

1. K Udvalget er gennem en skrivelse af 5. december 1969 fra arbejdsministeren til udvalgets formand blevet gjort bekendt med en »Betænkning vedrørende en revision af arbejdsløshedslovens § 32, afgivet den 19. marts 1969 af den af arbejdsministeren i april 1968 nedsatte arbejdsgruppe.« — I betænkningen foreslås, at den nævnte bestemmelse udgår af loven.

Det har ikke været muligt for udvalget i sine overvejelser at inddrage indholdet af denne betænkning, og udvalget stiller under hensyn hertil forslag om, at reglerne i den nævnte lovbestemmelse fortsat skal finde anvendelse.

l.L. Nærværende betænkning er enstemmigt tiltrådt af udvalget, idet dog et medlem af udvalget, hovedkasserer F. B. Simonsen, ikke har kunnet tilslutte sig forslaget i LU § 24, sammenholdt med § 12, stk. 4, om, at kun lærlinge, som er omfattet af lærlingelovens § 1, skal kunne opnå ret til dagpenge 1 måned efter optagelsen som nydende medlem. Dette udvalgsmedlem finder, at også de såkaldte voksenlærlinge bør være omfattet af en sådan regel.

Med afgivelsen af nærværende betænkning anser udvalget sit arbejde for afsluttet.

Medlem af udvalget hr. Henry Nielsen har på grund af sygdom ikke kunnet deltage i udvalgets afsluttende møde. Det samme gælder medlem af udvalget hr. Johannes Berg.

*) I det følgende citeres lovudkastet med forkortelsen »LU«, medens den gældende lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. - lovbekendtgørelse nr. 172 af 28. april 1969, som ændret ved lov nr. 333 af 18. juni 1969, § 7, stk. 1 - citeres »AL«.

København, den 17. december 1969.

Else Basse	**Borreschmidt**	**Georg Henriksen**
C. Rosenberg Jensen	**Ernst Jensen**	**Olaf Johansen**
Arne Lund	**P. S. C. Nielsen**	**P. Schade-Poulsen**

F. B. Simonsen **Wechselmann**
(formand)

J Stagaard

KAPITEL 2

Indledende bemærkninger

2. A.l. Efter afgivelsen af udvalgets foreløbige betænkning den 29. oktober 1966 har arbejdet i udvalget været koncentreret om en teknisk revision af arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsløshedsforsikringen samt om en række principielle problemer, for hvilke der gøres rede i nærværende kapitel, og som har dannet grundlaget for udformningen af forslag til de reviderede lovbestemmelser.

2.A.2. Disse principielle problemer har omfattet spørgsmål om arbejdsløshedsforsikringens fremtidige struktur, herunder om det nuværende kassesystem bør bevares, og om der burde være tale om en frivillig forsikring som nu eller om en obligatorisk ordning.

Endvidere har de principielle overvejelser omfattet spørgsmål *om* udvidelse af forsikringen til også at omfatte deltidsarbejdende, *om* begrænsninger i retten til at modtage dagpenge, herunder navnlig arbejdskravene og længden af den periode, i hvilken dagpenge kan udbetales, samt *om* niveauet for dagpengeunderstøttelsen og principperne for dennes fastsættelse for det enkelte medlem og for hver arbejdsløshedskasse inden for et system som det nuværende; i denne forbindelse er indgået overvejelser om det særlige spørgsmål, hvorledes man i givet fald praktisk kan udforme regler, der dækker den målsætning for dagpengeniveauet, som er udtrykt ved kravet om, at dagpengene skal udgøre erstatning - resp. en egentlig eller en rimelig erstatning - for tabt arbejdsfortjeneste.

2. A. 3. I forbindelse hermed har man drøftet, om der - på grundlag af de erfaringer, man har høstet efter gennemførelsen af nye dagpenge- og refusionsregler i henhold til lovændringen af 22. februar 1967, og de indtil nu meget begrænsede erfaringer, man har fået om virkningerne af det ændrede kontrol- og anvisningssystem efter loven af 13. juni 1968 - måtte være anledning til at revidere de synspunkter, som kom til orde i den foreløbige betænkning, jfr. herved punkt C i de indledende bemærkninger til udvalgets lovforslag (Folketingstidende 1966/67, 2. samling, tillæg A, spalte 1222-24).

På grundlag af disse overvejelser skal følgende anføres:

2.B.I. Med hensyn til spørgsmålet om *forsikringssystemets struktur* er der i udvalget opnået enighed om, at de nu gældende betingelser for en kasses ret til at få anerkendelse er for lempelige, når henses til, at der kun kræves et medlemstal på 100.

2.B.2. Der er vel i udvalget forståelse for, at det også for en faglig organisation med begrænset medlemstal kan findes ønskeligt set fra organisationens side, at dens medlemmer kan forsikres i en selvstændig kasse på betingelser, som i givet fald kan afpasses efter fagets særlige forhold, hvortil kommer, at administrationsudgifterne bæres af kassen selv uden tilskud fra det offentlige.

Heroverfor står imidlertid administrative hensyn, som for tilsynsmyndighederne gør et for stort antal små kasser mindre ønskeligt; endvidere det forhold, at det med det i 1967 indførte refusionssystem ikke længere er kassen eller dens medlemmer, som har det økonomiske ansvar for udgifterne, men derimod det offentlige; og endelig, at det forhold, som vel har været den væsentligste baggrund for den vidt-

gående forsikringsmæssige opdeling efter fagkriterier, nemlig arbejdsanvisningssiden, ganske har ændret karakter med de nye arbejdsformidlingsregler.

Med det forslag, som udvalget, jfr. kapitel 3, stiller om, at en kasse skal have mindst 1.000 medlemmer, løses i hvert fald en del af de administrative problemer, som er forbundet med en forsikringsordning, byggende på fagligt afgrænsede kasser. Hertil kommer, at den vurdering, som blev omtalt i den foreløbige betænkning, hvorefter den midlertidige løsning, man foreslog, i sig bar spiren til en sammenlægning af kasser inden for forskellige områder, allerede har vist sig at være holdbar, jfr. herved oversigten over kasserne i bilag nr. 4.

2. *B. 3.* Udvalget stiller ikke forslag om ændring af det gældende *princip om frivillighed med hensyn til medlemskab.*

En obligatorisk forsikringsordning synes i øvrigt vanskeligt forenelig med forsikringens nuværende struktur og måske navnlig med reglen om, at kasser i princippet kun kan anerkendes inden for særligt i loven opregnede fagområder. Det bemærkes i denne forbindelse, at det ikke i de senere år er forekommet, at der er blevet søgt om anerkendelse af kasser uden for disse områder. Det kan derfor formentlig antages, at der ikke består større udækkede behov for en generel udvidelse af forsikringens virksomhedsområde til andre fag.

For at undgå den situation, at et medlem må udtræde af forsikringen som følge af, at han overtager arbejde uden for kassens faglige område i et fag, for hvilket der ikke består nogen anerkendt arbejdsløshedskasse, foreslår udvalget, jfr. kapitel 4, at der åbnes mulighed for, at medlemmet bevarer medlemsretten i sin hidtidige kasse.

2. B. 4. Herefter er der i udvalget enighed om ikke at foreslå principielle ændringer med hensyn til arbejdsløshedsforsikringens opbygning i fagligt afgrænsede kasser.

2. C. Udvalget stiller forslag om, at forsikringen åbnes også for *deltidsarbejdende.* I kapitel 7 redegøres der for de mere principielle overvejelser, man har anstillet herom og for de nærmere regler, som udvalget foreslår på dette punkt. Det fremgår heraf, at der tillige foreslås en justering angående forsikringsadgangen for andre lønmodtagere.

2. D. 1. Lovens *begrænsninger af retten til at oppebære dagpenge* er i det væsentlige fastlagt i arbejdsbetingelserne (AL § 16, stk. 1, og § 18, stk. 3 og 4) og i bestemmelsen om det antal dage, i hvilke dagpenge kan oppebæres (AL § 18, stk.l).

Det er ved disse betingelser tilsigtet, at dagpengene alene ydes til den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken arbejdsløshedsforsikringen er bestemt. Herved skulle det opnås, at forsikringens ydelser ikke kom sådanne personer til gode, som ikke har en rimelig tilknytning til arbejdsmarkedet. Udvalget er enigt om, at dette formål fortsat bør søges opfyldt.

De anførte begrænsninger har imidlertid ved idelige ændringer i lovgivningen udviklet sig til et særdeles kompliceret system, som efter udvalgets opfattelse bør forenkles væsentligt, uden at der herved foretages betydeligere materielle ændringer.

Det er således stadig udvalgets opfattelse, at dagpenge kun bør ydes til sådanne personer, som i deres bestræbelser for at opnå arbejde positivt har vist, at de er arbejdssøgende.

2. *D. 2.* De forslag til ændringer, udvalget stiller, har herefter alene til formål at forenkle ordningen. En sådan forenkling kan ikke ske, uden at reglerne i visse tilfælde strammes; i udvalgets forslag modsvares dette af lempelser i andre tilfælde.

Nu har beskæftigelsesforholdene i 1960'erne bevirket, at ledigheden i dag i *gennemsnit* har et lavere niveau end tidligere. Men fra fag til fag og ikke mindst fra egn til egn viser ledigheden store udsving.

Det kunne måske ud fra almene betragtninger være ønskeligt gennem en generel skærpelse af forsikringsbetingelserne på dette område at søge gennemført en nøjere afgrænsning af den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken forsikringen er bestemt.

En generel stramning af reglerne ville imidlertid hovedsagelig gå ud over medlemmer, hvis ledighed (ledighedsrisiko) beror på tekniske og/eller erhvervsstrukturelle ændringer, eller som er bosat i beskæftigelsesmæssigt tilbagestående

dele af landet. Udvalget finder herefter, at tiden til en materiel stramning af arbejdsbetingelserne først kommer, når samfundet gennem en længere varende effektiv indsats med hensyn til uddannelse og omskoling, gennem egnsudvikling og gennem fremme af sådanne mobilitetsfremmende foranstaltninger, som har vundet almindelig forståelse i befolkningen, har sikret sig beskæftigelsesmuligheder for den reserve af arbejdskraft, som efter manges mening er til stede.

Som forholdene er nu, og bl.a. under hensyn til, at det nye arbejdsformidlingssystem endnu ikke har virket et år, finder udvalget at måtte indskrænke sine ændringsforslag til, hvad en ren rationalisering eller justering måtte kræve.

2. D. 3. Ud over de i punkt 2.D.1 nævnte begrænsninger gælder efter AL § 16, stk. 1, som hovedregel, at ret til dagpenge først opnås efter 1 års *medlemstid som nydende medlem.*

Udvalget finder ikke, at denne hovedregel bør ændres, men foreslår, at reglen lempes for personer, som i en vis længere tid forud for begæringen om optagelse som nydende medlem har været afskåret fra sådant medlemskab. Forslaget angår personer, som hidtil har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, som har deltaget i uddannelse, eller som har været arbejdsudygtige.

2.E. 1. Spørgsmålet om *dagpengenes fremtidige niveau og om principperne for deres fastsættelse* har været indgående overvejet under udvalgets drøftelser.

Repræsentanterne for Arbejdsløshedskassernes Samvirke har ønsket en forhøjelse af dagpengene ud fra den anskuelse, at disse efter de gældende regler ikke giver tilstrækkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, medens repræsentanterne for arbejdsgiverforeningen har understreget ønskeligheden af, at dagpengene ikke sættes højere, end at de ledige fremdeles har et rimeligt incitament til at søge at skaffe sig arbejde.

Hver af parterne har skitseret forskellige løsninger, og drøftelserne er sluttelig resulteret i, at der - omend med væsentlige betænkeligheder fra begge sider, og idet begge parter har lagt vægt på de ændringer, det samlede forslag som helhed medfører - er opnået enighed om følgende forslag:

2.E.2. Det absolutte maksimum for dagpengesatsen ændres således, at den hver 1. april fastsættes til 90 % af den løn, der svarer til den af Danmarks Statistik for det foregående års april kvartal offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste - inclusive dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg - for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet, jfr. AL § 12, stk. 4.

Dagpengene til det enkelte medlem skal inden for denne ramme fortsat højst kunne udbetales med et beløb, der svarer til 80 % af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, jfr. AL § 12, stk. 5.

2.F. 1. Hvad angår *den tekniske revision* bemærkes, at udvalget, dels med henblik på en forbedret systematisk opbygning af reglerne, dels for at give disse en moderniseret sproglig udformning, har fundet det påkrævet at foreslå loven helt omformuleret. I forbindelse hermed er behandlet en række problemer såvel af praktisk som af principiel karakter. Der er i de følgende kapitler gjort rede for disse overvejelser og for udvalgets forslag.

2.F.2. Til de nævnte hensyn, som taler for, at arbejdsløshedsloven helt omformuleres, kommer endnu ét, som har relation til arbejdsløshedsforsikringens finansiering:

Som det nærmere er omtalt i kapitel 3 (punkt 3. B, Vedtægter), er der navnlig ved de 2 ændringslove nr. 46 af 27. februar 1958 og nr. 40 af 22. februar 1967 sket en radikal omlægning af finansieringssystemet og dermed af de enkelte kassers økonomiske ansvar for driftsresultatet.

Dette har bl.a. haft den følge, at man ved administrationen af loven, navnlig ved enkeltafgørelser efter denne, har følt det vanskeligere og vanskeligere at begrunde, at der med de eksisterende lovbestemmelser kan træffes afgørelser med et indhold, som ikke umiddelbart kan udledes af lovens regler, eller at der kan fastsættes regler på områder, hvor loven ikke positivt hjemler fastsættelse deraf.

Under den tidligere gældende finansieringsordning kunne der henvises til, at regler af den ene eller anden art var nødvendige under hensyn til kassernes økonomi, og det var naturligt, at man, da kasserne selv bar en større eller mindre del af udgifterne, følte sig ret frit stillet

med hensyn til fastsættelse af regler inden for lovens rammer.

2.F.3. Den siden april 1967 gældende refusjonsordning, hvorefter kasserne indbetaler de i loven fikserede medlemsbidrag til statskassen, der som modstykke fuldt ud refunderer kasserne alle udgifter til understøttelse, gør det efter udvalgets opfattelse ikke blot rimeligt, at reglerne i de enkelte kasser i så vid udstrækning som muligt bliver ensartede, jfr. omtalen af dette spørgsmål i kapitel 3 (punkt 3. B. 3-5). Det findes tillige påkrævet, at der i loven indarbejdes bestemmelser, som på områder, hvor der er behov herfor, udtrykkeligt giver hjemmel til fastsættelse af nærmere regler til udfyldning og præcisering af lovbestemmelserne.

Ved udarbejdelsen af lovudkastet har udvalget haft som sigte at tage hensyn til det her anførte.

2. *G.* Der er i udvalget enighed om, at der ikke er grundlag for at foreslå ændringer i de ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 gennemførte regler om *arbejdsløshedsforsikringens finansiering.*

Dette gælder såvel selve refusionssystemet som medlemsbidragenes og arbejdsgiverbidragenes størrelse.

2. H. 1. Med hensyn til de *udgifter, som gennemførelse af udvalgets udkast til en ny lov om arbejdsløshedsforsikring vil indebære,* bemærkes, at udgifterne har nøje sammenhæng med ledigheden blandt kassernes medlemmer. I de følgende udgiftsoverslag har man som grundlag anvendt en gennemsnitlig *årlig ledighed på 3 %* og i øvrigt foretaget udregningerne på grundlag af antallet af ledige dage i regnskabsåret 1968/69.

2.H.2. Forslaget om *ændring af dagpengenes maksimum* vil indebære, at maksimum, som pr. 1. april 1969 efter gældende lov er 67,50 kr., efter lovudkastet ville være 78,00 kr. pr. samme dato.

Merudgifterne ved denne forhøjelse vil bero *dels* på antallet af medlemmer i de kasser, der under hensyn til indtægtsniveauet og den under punkt 2. E. 2 nævnte 80 %-grænse vil kunne fastsætte dagpengene højere end nu, *dels* på ledighedsforholdene specielt i disse kasser.

Det må antages, at kasser med et medlemstal på ca. 250.000 af de ialt ca. 800.000 arbejdsløshedsforsikrede vil have grundlag for at udnytte det højere maksimum. Efter ledighedsforholdene inden for disse kasser må det anslås, at merudgifterne til dagpenge her

vil andrage	ca. 20 mill. kr.
Herfra går: merindtægt gennem forhøjede medlemsbidrag	ca. 5 mill. kr.
Nettoudgift	ca. 15 mill. kr.

2. H. 3. Udgifterne ved udvalgets forslag om *adgang til forsikringen for deltidsarbejdende* kan ikke beregnes som følge af den meget betydelige usikkerhed, der er omtalt i kapitel 7 (punkt 7. 18), om tilslutningen til forsikringen blandt deltidsarbejdende og om ledighedsforholdene blandt disse.

Vælger man imidlertid som forudsætning for et udgiftsoverslag, *at* ca. 100.000 personer vil søge optagelse som deltidsforsikrede, *at* disse deltidsforsikredes arbejdstid er det halve af fuld arbejdstid, og *at* ledigheden er den samme blandt deltids- og andre forsikrede, vil de årlige udgifter kunne anslås til ca. 30 mill. kr. (hvori medlemsbidragene er fraregnet).

Under hensyn til usikkerheden ved de valgte forudsætninger, ikke mindst med hensyn til antallet af personer, som vil søge optagelse, finder udvalget, at man ikke med rimelighed kan anslå udgifterne nøjere end til et beløb, der ligger mellem 15 og 45 mill. kr.

2. *H. 4.* Det under punkt 2. D. 2. nævnte forslag om en *justering af reglerne om arbejdskrav m.v.* må antages at medføre visse merudgifter. Det kan anslås, at disse merudgifter vil andrage 2-3 mill. kr. årlig.

2. *H. 5.* Det forslag, der, jfr. punkt 2. D. 3., stilles om, at visse *hidtil selvstændigt erhvervsdrivende m.fl.* opnår ret til dagpenge efter kun ½ års medlemstid, kan — dog kun rent skønsmæssigt - anslås at ville medføre merudgifter på 2-3 mill. kr. årlig.

2. *H. 6.* Endelig vil udvalgets forslag om, at der i forbindelse med ændrede regler om administrativ rekurs, oprettes et *nyt ankeorgan,* medføre visse udgifter. Disse udgifter vil formentlig ikke overstige 100.000 kr. årlig.

2.H.7. De foran under punkt 2. H. 2-5 nævnte udgifter vil ikke komme til at belaste statskassen straks efter lovforslagets gennemførelse. Dette beror dels på refusionssystemet, hvorefter en kasses udgifter først refunderes i året efter afholdelsen, dersom kassens reserver er tilstrækkelige. Men hertil kommer, at tilslutningen til forsikringen, for så vidt angår deltidsarbejdende, må antages at ville ske over en vis periode. Udbetaling af dagpenge til deltidsforsikrede kan endvidere først ske, når de pågældende har været nydende medlemmer i et år.

KAPITEL 3

Anerkendte arbejdsløshedskasser

A. Anerkendelse

3.A.I. De gældende regler om anerkendelse af arbejdsløshedskasser findes i AL §§ 6-8 samt § 22, stk. 1.

3.A.2. I § 6, stk. 1, defineres en arbejds!løs-kasse som en forening af lønarbejdere inden for et eller flere af en nærmere opregnet gruppe af fag. Efter stk. 3 må foreningens eneste formål være gensidig sikring af hjælp til medlemmerne i tilfælde af arbejdsløshed, som ikke skyldes den række af årsager, som er opregnet i AL § 17.

Ministeren kan dog i henhold til stk. 2 »efter indstilling af arbejdsnævnet bestemme«, at andre erhvervsområder end de, som er nævnt i stk. 1, skal anses for fag i stk. l's forstand, d.v.s. at en arbejdsløshedskasse for vedkommende erhvervsområde vil kunne anerkendes.

Opregningen i AL § 6, stk. 1, af de fag, inden for hvis område der uden videre kan anerkendes arbejdsløshedskasser, har været uændret gældende siden lov nr. 151 af 1. juli 1927. Før da — og lige siden den første arbejdsløshedslov af 9. april 1907 - havde de samme faggrupper ligeledes været nævnt i loven, men kun som eksempler. I forslaget til loven af 1. juli 1927 (Rigsdagstidende 1926-27, tillæg A II, spalte 4476) blev ændringen begrundet med, at den hidtidige opregning normalt burde anses for udtømmende, dog med den adgang til at gøre undtagelser i ganske særlige tilfælde, som blev hjemlet ved den samtidig indsatte bestemmelse i AL § 6, stk. 2.

Udvalget finder ikke, at det er hensigtsmæssigt at ændre den hidtidige retstilstand, hvorefter kun kasser inden for bestemte kategorier af erhvervsområder har ret til anerkendelse, når betingelserne i øvrigt er opfyldt. For andre erhvervsområder må det anses for rigtigst, at adgang til anerkendelse beror på en konkret vurdering af, hvorvidt lønmodtagernes forhold inden for disse områder er af en sådan art, at arbejdsløshedslovens regler kan finde anvendelse på en arbejdsløshedsforsikringsordning for området.

3.A.3. Man har overvejet, hvorvidt der under hensyn til nutidig sprogbrug er anledning til at ændre angivelsen af de nu af AL § 6, stk. 1, omfattede erhvervsområder, f.eks. ved at anvende de erhvervsbetegnelser, som svarer til international erhvervsklassifikation. Noget sådant er imidlertid ikke fundet påkrævet, da afgrænsningen af de faggrupper, AL § 6, stk. 1, omhandler, ikke hidtil har givet anledning til tvivl; men udvalget foreslår dog at ændre »landbrug« til »landbrug, fiskeri m.v.« for herved at tydeliggøre, at der uden videre skal være adgang til at lade anerkendte arbejdsløshedskasser omfatte personer, som er beskæftiget både ved egentligt landbrug og ved anden form for jordbrug (skovbrug, gartneri o.s.v.) samt ved fiskeri. Der henvises i denne forbindelse til, at bidraget fra arbejdsgivere efter AL § 28, stk. 2, er fastsat lavere end det sædvanlige, for så vidt angår land- og skovbrugsarbejdere samt fiskere. Endvidere bør udtrykket »jordarbejde« erstattes af »anlægsvirksomhed«, hvorved det fastslås, at alle erhvervsområder inden for bygge- og anlægsvirksomhed (byggevirksomhed omfattes af udtrykkene »industri« og »håndværk«) hører blandt de her omtalte fagområder.

Der tilsigtes ikke herved nogen udvidelse af de erhvervsområder, som nu er nævnt i AL § 6, stk. 1, bortset fra fiskerierhvervet; lønarbejden-

de fiskere har nu adgang til forsikring i Arbejdsmændenes og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse.

3.A.4. Formuleringen af AL § 6, stk. 2, kunne tyde på, at ministeren kun kan anerkende kasser uden for de fagområder, som § 6, stk. 1, nævner, dersom arbejdsnævnet indstiller dette. Såvidt det er oplyst for udvalget, har der ikke for administrationen foreligget sager, i hvilke man har skullet tage stilling til dette fortolkningsspørgsmål.

Udvalget finder, at den endelige afgørelse af, hvorvidt en kasse uden for de fagområder, som særlig nævnes i loven, skal kunne anerkendes, bør ligge hos ministeren.

3. A. 5. En forening (kasse) inden for de i § 6, stk. 1, opregnede fag, som opfylder kravene med hensyn til medlemstal og stedligt virksomhedsområde, som stilles i AL § 8, har normalt ret til at blive anerkendt som arbejdsløshedskasse (AL § 7, stk. 1, 1. pkt.). Anerkendelsen meddeles af ministeren.

Hvis der imidlertid allerede er anerkendt en arbejdsløshedskasse for et fag, kan anerkendelse af en ny kasse for faget dog nægtes i henhold til AL § 7, stk. 1, 2. pkt., men kun hvis arbejdsnævnet indstiller dette. Indstiller nævnet, at anerkendelse meddeles, er ministeren bundet heraf, hvorimod ministeren vil kunne meddele anerkendelse af en ny kasse for faget, selv om arbejdsnævnet fraråder dette *).

Udvalget finder det rigtigt, at den gældende ordning bevares i princippet, men det må anses for utilstrækkeligt begrundet, at den politisk ansvarlige minister skal være bundet til en bestemt afgørelse i tilfælde, hvor der søges om anerkendelse af en ny kasse, for hvis faglige område der allerede består en anerkendt arbejdsløshedskasse.

3.A.6. I AL § 8, stk. 1, er det fastsat, at en kasse kun kan anerkendes, hvis den har mindst 100 medlemmer, og hvis den mindst omfatter en landsdel. Efter stk. 2 kan anerkendelse dog undtagelsesvis ske, hvis kassen udelukkende er stedlig begrænset, eller hvis den har færre end 100 medlemmer.

*) Der henvises til redegørelsen for bestemmelsens fortolkning i betænkning (nr. 279-1961) vedrørende anerkendelse af arbejdsløshedskasser på funktionærområdet, side 7-8.

Med hensyn til det medlemstal, en arbejdsløshedskasse mindst bør have, er udvalget af den opfattelse, at en væsentlig forhøjelse af det nu gældende minimumsantal på 100 medlemmer - som tilmed kan fraviges - må anses for påkrævet af administrative grunde, ikke mindst når henses til, at samtlige arbejdsløshedskasser, jfr. nedenfor, er landsdækkende. Et sådant ændret krav til medlemstal må findes rimeligt nu, idet de gældende - og de af udvalget foreslåede - regler om medlemsbidrag og statstilskud gør det mindre påkrævet end hidtil at imødekomme også meget små faggruppers ønske om forsikring i selvstændig arbejdsløshedskasse.

Udvalget foreslår herefter, at det mindste antal medlemmer, en kasse skal have for at kunne få og beholde anerkendelse, fastsættes til 1.000.

3.A.7. Dette forslag vil, efter medlemstallet i de enkelte kasser pr. 1. april 1969, jfr. oversigten i bilag 4, betyde, at 15-16 af de nu anerkendte kasser ikke mere vil opfylde betingelserne for at beholde anerkendelsen.

Disse kasser bør dog kunne bevare anerkendelsen i passende overgangsperiode, jfr. kapitel 13.

3. A, 8. Hvad angår kassernes stedlige virksomhedsområde er det for udvalget oplyst, at der (i hvert fald) ikke siden 1932 har bestået anerkendte arbejdsløshedskasser, som ikke var landsomfattende. Det kan næppe antages, at behov for lokale kasser senere vil opstå.

Udvalget finder derfor, at der ikke længere i loven bør være adgang til anerkendelse af lokalt afgrænsede arbejdsløshedskasser.

3. *A. 9.* Herudover er det i AL § 22, stk. 1, fastsat, at en anerkendt arbejdsløshedskasses vedtægt skal være i overensstemmelse med den af arbejdsdirektøren og arbejdsnævnet udarbejdede mønstervedtægt.

Vedtægtens overensstemmelse med mønstervedtægten må efter udvalgets opfattelse betragtes som et vilkår for, at kassen kan få og beholde anerkendelsen.

3. A. 10. Betingelsen, hvorefter kassen kun må omfatte lønarbejdere fra et eller flere bestemte fag, er ved § 3 i lov nr. 227 af 27. maj 1950 fraveget, for så vidt angår Kristelig Arbejdsløshedskasse. Denne kasse, som senest si-

den 1. oktober 1950 har haft anerkendelse i medfør af undtagelsesbestemmelsen, optager medlemmer uanset disses faglige tilhørsforhold.

Udvalget finder det rimeligt, at kassen beholder den nuværende adgang til anerkendelse. Men kassen vil, da dens medlemstal pr. 1. april 1969 var 414, antagelig ikke kunne bevare anerkendelsen ud over den overgangsperiode, man tænker sig med hensyn til udvalgets forslag om skærpede anerkendelsesbetingelser, for så vidt angår antallet af medlemmer.

Udvalgets forslag, LU §§ 1-4

3. A.ll. I LU § 1 foreslås en arbejdsløshedskasse defineret på stort set lignende måde som hidtil; gældende lovs udtryk »sikre hverandre gensidig hjælp i tilfælde af arbejdsløshed« foreslås dog afløst af »sikre sig mod tab af indtægt i tilfælde af arbejdsløshed«. Det bemærkes herved, *at* der med de nugældende regler om medlemsbidrag og statstilskud, hvis principper udvalget ikke foreslår ændret, ikke er tale om, at medlemmerne gensidigt sikrer hinanden hjælp, og *at* ordet hjælp nærmest leder tanken hen på en skønsmæsig udmålt understøttelse. Med det foreslåede udtryk tilsigtes intet sagt om, i hvilket omfang indtægtstabet forudsættes dækket. En bemærkning, svarende til gældende lovs henvisning til AL § 17, er udeladt som overflødig.

3. A. 12. I LU § 2 foreslås det fastsat, at en kasse, som opfylder anerkendelsesbetingelserne, ligesom nu har ret tı! at blive anerkendt, medmindre der allerede findes en anerkendt kasse for faget; efter det foreslåede stk. 2 er det i alle tilfælde overladt til ministerens afgørelse efter forhandling med arbejdsnævnet, om den nye kasse bør anerkendes.

3.A.13. LU § 3 angiver de nærmere betingelser, en kasse skal opfylde for at kunne anerkendes. Paragraffens nr. 1 svarer, for så vidt angår afgrænsningen af de områder, inden for hvilke der kan anerkendes kasser, til AL § 6, stk. 1 og 2. Ved formuleringen af bestemmelsen er undgået den fortolkningstvivl, som er nævnt foran under punkt 3. A. 4.

3. A. 14. Paragraffens nr. 2 svarer til AL § 8 angående krav til medlemstal med den foran under punkt 3. A. 6. foreslåede forhøjelse. En dispensationsbeføjelse som den, der nu findes i AL § 8, stk. 2, angående mulighed for anerkendelse af kasser med et mindre medlemstal end det almindelige minimum, er efter udvalgets opfattelse ikke påkrævet; der henvises herved til LU § 8, og, for så vidt angår overgangsregler, til LU § 73, stk. 2.

3. A. 15. En udtrykkelig bestemmelse om, at en kasse skal være landsomfattende, jfr. foran under 3. A. 8, må anses for overflødig, når henses til den foreslåede formulering af reglerne i LU § 5, stk. 2, nr. 1 (i vedtægten skal kassens *faglige* område angives; ordet »område« i AL § 22, stk. 1, betyder *stedligt* område) og i LU § 12, stk. 1, nr. 1, om ret til medlemskab for personer, som er bosat inden for lovens stedlige gyldighedsområde.

3. A. 16. I § 3, nr. 3, foreslås det fastslået, at det er en anerkendelsesbetingelse, at kassens vedtægt er i overensstemmelse med standardvedtægten, jfr. herom nærmere nedenfor under punkt 3.B. 10.

3.A.17. En særregel angående adgang til anerkendelse for Kristelig Arbejdsløshedskasse foreslås i LU § 70.

3.A.18. LU § 4 om fremgangsmåden ved begæring om anerkendelse svarer til AL § 7, stk. 3.

B. Vedtægter

3.B. 1. Regler om kassernes vedtægter findes i AL § 22. Efter stk. 1 skal vedtægterne være i overensstemmelse med en mønstervedtægt, som udarbejdes af arbejdsdirektøren og arbejdsnævnet i fællesskab. Loven opregner en række punkter, om hvilke vedtægten skal indeholde oplysninger.

3. B. 2. Den nugældende mønstervedtægt, som er aftrykt som bilag 2 til betænkningen, er revideret pr. april 1969.

Det vil ses af mønstervedtægten, at denne - foruden at gengive en de! af arbejdsløshedslovens regler - i vidt omfang udfylder disse regler såvel på områder, hvor loven direkte forudsætter, at der administrativt fastsættes be-

stemmelser til supplement af lovens, som på områder, for hvilke der ikke gives regler i loven. Som eksempler på regler af sidstnævnte art kan nævnes mønstervedtægtens § 32, stk. 2, om suspension af den almindelige restancefrist vedrørende medlemsbidrag ved udløbet af kassens regnskabsår, og § 33, stk. 4, om tilbagebetaling af uretmæssigt modtagne dagpenge.

3. B. 3. Den nye redaktion af mønstervedtægten adskiller sig principielt fra de tidligere mønstervedtægter derved, at de enkelte kassers vedtægter nu kun vil kunne afvige fra mønstervedtægten på ganske få punkter, jfr. arbejdsdirektoratets cirkulære af 24. april 1969 (bilag 3).

Tidligere havde kasserne en ret vid adgang til at fastsætte særbestemmelser inden for lovens grænser, og denne adgang blev benyttet i stor udstrækning. Eksempelvis kan nævnes, at visse kasser hidtil har fastsat den øvre aldersgrænse for optagelse i forsikringen lavere end maksimumsalderen på 60 år efter AL § 9, stk. 3, at nogle kasser har stillet særlige krav om arbejde af en vis varighed som vilkår for understøttelsesret ved siden af reglerne i AL § 18, stk 3 og 4, og at en enkelt kasse har gjort nydende medlemsret af kassen betinget af, at vedkommendes årsindtægt ikke overstiger en vis grænse.

3. B. 4. Særbestemmelser af den nævnte art har i et vist omfang været fastsat af kasserne under hensyn til særlige forhold, som gør sig gældende i vedkommende fag. Men herudover har reglerne i mange tilfælde været begrundet i et ønske fra kassens side om at begrænse understøttelsesudgifterne.

Det sidstnævnte hensyn gjorde sig navnlig gældende i tiden indtil 1. april 1958, idet det offentliges tilskud til kasserne indtil da for en stor dels vedkommende blev udregnet som en procentdel af kassens indtægt gennem medlemsbidrag.

Ved lov nr. 46 af 27. februar 1958 blev arbejdsløshedslovens tilskudsregler ændret på en sådan måde, at tilskuddene nu i det væsentligste blev ydet som refusion af en procentdel af kassernes udgifter. Denne ændring indebar, at der ikke mere var så stort - men dog stadig et vist — incitament for kasserne til af hensyn til driftsresultatet at have særbestemmelser i vedtægten, der begrænsede understøttelsesudbetalingen.

3. B. 5. Udvalget kan for sit vedkommende tilslutte sig de synspunkter, som er kommet til udtryk i arbejdsdirektoratets nævnte cirkulære af 24. april 1969, hvorefter den ligestilling af kasserne i økonomisk henseende, der blev gennemført ved loven af 22. februar 1967, naturligt må føre til, at også de nærmere regler for kassernes virksomhed, som fastsættes i vedtægterne, bør være så vidt muligt ensartede for alle kasser. Dette gælder dog ikke regler angående den rent interne administration.

3. B. 6. Under hensyn til det forøgede økonomiske ansvar for udgifterne til arbejdsløshedsforsikringen, som det offentlige påtog sig gennem de ved loven af 22. februar 1967 indførte ændrede refusionsregler, hvis princip ikke foreslås ændret, finder udvalget, at det bør være arbejdsdirektøren efter *forhandling* med arbejdsnævnet - og ikke, som nu, direktøren *og* arbejdsnævnet — der skal udarbejde mønstervedtægten. Der vil heri ligge en konstatering af, at den politisk ansvarlige minister i givet fald — i kraft af det almindelige over- og underordnelsesforhold mellem ministerium og direktorat - vil kunne tage stilling til mønstervedtægtens indhold, medens den gældende formulering af reglerne synes at være noget uklar på dette punkt.

Hertil kommer, at det er en følge af bevillingssystemet, at ændringer af mønstervedtægten, der medfører forøgede udgifter, af arbejdsdirektøren må forelægges for ministeren med henblik på opnåelse af bevillingsmyndighedernes tilslutning.

3. B. 7. Ud fra tilsvarende synspunkter er en række bestemmelser i lovudkastet om administrativ fastsættelse af regler til supplement af lovens udformet på den måde, at disse regler gives af direktøren efter forhandling med arbejdsnævnet.

3.B.8. Efter AL § 22, stk. 3, 1. pkt. kan ændring af en kasses vedtægt normalt ske med arbejdsdirektørens godkendelse.

3. B. 9. Efter 2. pkt. skal vedtægtsændringer dog i visse tilfælde forlægges for arbejdsministe-

ren, der, efter gennem direktøren at have fået arbejdsnævnets erklæring om sagen, træffer afgørelse efter forhandling med finansministeren. Det drejer sig om tilfælde, hvor vedtægtsændringen medfører forøgede udgifter, af hvilke en ikke uvæsentlig del vil påhvile statskassen.

Reglen i AL § 22, stk. 3, 2. pkt., blev indsat i loven ved den ovenfor nævnte lov nr. 46 af 27. februar 1958, hvorved reglerne om det offentliges tilskud til kasserne blev ændret. I bemærkningerne til forslaget til den nævnte lov (Folketingstidende 1957-58, tillæg A, spalte 1114-15) blev reglen begrundet med, at de foreslåede ændrede refusions- og tilskudsregler i forbindelse med den i systemet liggende maksimering af medlemsbidraget (2½ °/o af årslønnen ved fuld beskæftigelse, jfr. det i bilag 5 til nævnte lovforslag - spalte 1139 - anførte) indebar den mulighed. at ændringer af de da i vedtægterne fastsatte understøttelsesbegrænsende bestemmelser ville kunne medføre større merudgifter for det offentlige, end tilsvarende ændringer ville medføre efter de hidtidige tilskudsregler, jfr. punkt 3. B. 4.

Den ændring af arbejdsløshedsloven, der fandt sted ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 - hvorefter det i loven fikserede medlemsbidrag indbetales til statskassen, der refunderer kasserne samtlige understøttelsesudgifter, jfr. AL § 14, stk. 1 og 3 — betyder, at samtlige vedtægtsændringer, som medfører forøgede understøttelsesudgifter, omfattes af bestemmelsen i AL § 22, stk. 3, 2. pkt.

Udvalget finder ikke, at der - uanset at det efter refusionssystemet er statskassen, der kommer til at bære alle eventuelle merudgifter som følge af vedtægtsændringer - er behov for at opretholde en bestemmelse svarende til AL § 22, stk. 3, 2. pkt, om en særlig procedure i forbindelse med godkendelse af udgiftskrævende ændringer af den enkelte kasses vedtægt. Dette beror dels på, at den enkelte arbejdsløshedskasse, som naivnt, vil have begrænset råderum med hensyn til indsættelse af særbestemmelser i vedtægten, dels på, at det anførte om opnåelse af bevillingsmyndighedernes tilslutning til ændring af mønstervedtægten, jfr. punkt 3. B. 6 foran, må gælde, også for så vidt angår ændring af en enkelt kasses vedtægt.

Udvalgets forslag, LU §§ 5-6

3.B. 10. LU § 5, stk. 1, svarer til AL § 22, stk. 1,1. pkt., men for at understrege den opfattelse, at kassernes vedtægter skal være så vidt muligt ensartede, foreslår udvalget det hidtidige udtryk »mønstervedtægt« erstattet af »standardvedtægt«.

3.B.11. LU § 5, stk. 2 (med numrene 1-6) svarer stort set til de tilsvarende bestemmelser i AL § 22, stk. 1. Udvalget har dog fundet det rimeligt at kræve, at den ene af kassens revisorer skal være statsautoriseret revisor. Endvidere bør det udtrykkelig foreskrives, at vedtægten skal indeholde bestemmelser om urafstemning, da en sådan afstemning er omtalt i LU § 7, jfr. nedenfor under punkt 3. C. 7.

Forslaget til nr. 6 rummer de regler, som nu findes i AL § 22, stk. 1, nr. 5 og 6, d.v.s. regler om, at vedtægten skal indeholde bestemmelser *om* den dokumentation, der skal kræves af et medlem, som ønsker udbetalt dagpenge, og *om* de undersøgelser, som kassen selv skal foretage, for at det kan fastslås, hvorvidt og i hvilket omfang medlemmet er berettiget til dagpenge. En særlig regel, svarende til bestemmelsen i AL § 22, stk. 1, nr. 5, om beføjelse for arbejdsdirektøren til efter forhandling med arbejdsnævnet at fastsætte nærmere regler om den dokumentation for ret til dagpenge, som skal foreligge, er overflødig. Dette beror på, at disse regler enten skal findes i vedtægten - hvis affattelse skal være i overensstemmelse med standardvedtægten — eller skal fastsættes særskilt af direktøren efter forhandling med nævnet i overensstemmelse med LU § 63, jfr. kapitel 11.

3. B. 12. LU § 6, stk. 1, svarer til bestemmelsen i AL § 22, stk. 3, 1. pkt. Om stk. 2 henvises til bemærkningerne angående forsikringsadgang for deltidsarbejdende nedenfor i kapitel 7.

C. Bortfald af anerkendelse

3.C. 1. De gældende regler med hensyn til bortfald af en kasses anerkendelse findes i AL § 7, stk. 4 (tilfælde, hvor anerkendelsesbetingelserne ikke mere foreligger; i bestemmelsen er der tillige regler om medlemmernes overflytning til andre kasser), § 24 (tilfælde hvor kassens ledelse ikke efterlever de gældende regler), § 25, stk. 2 (tilfælde hvor kassens virksomhed

foregår på en for forsikringen skadelig måde) og § 22, stk. 2 (angår formuens anvendelse ved anerkendelsens bortfald).

3. C. 2. Der har ikke hidtil i AL været regler angående den måde, hvorpå en kasse kan frasige sig anerkendelsen. Man har dog ikke i praksis været i tvivl om, at enhver anerkendt kasse har adgang til at opgive anerkendelsen, og de enkelte kassers vedtægter indeholder da også regler herom, jfr. herved § 3 i mønstervedtægten.

Udvalget finder, at reglerne om den måde, hvorpå en kasses beslutning om opgivelse af anerkendelsen skal træffes, bør være fastsat i loven. Dette beror på, at anerkendelsesspørgsmålet er af meget betydelig økonomisk rækkevidde for de enkelte medlemmer. Det bør sikres, at beslutning om bortfald af anerkendelsen kun kan træffes, når den overvejende del af medlemmerne ønsker det.

3. C. 3. Reglerne i AL §§ 24 og 25, stk. 2, hvorefter ministeren i visse tilfælde kan fratage en kasse anerkendelsen - eller, som det mindre, inddrage statstilskuddet for et år - har, så vidt det er oplyst for udvalget, aldrig været bragt i anvendelse.

Udvalget har overvejet, om det herefter kan anses for påkrævet at opretholde sådanne bestemmelser. Man har dog fundet, at statens myndigheder bør have mulighed for at fratage en kasse anerkendelsen - eller statstilskuddet for et år - hvis den principielt selvstyrende kasses ledelse administrerer kassen ulovligt eller uordentligt, eller hvis ledelsen i øvrigt varetager opgaverne på en for medlemmerne eller de øvrige kasser uheldig måde.

3. C. 4. Efter AL § 7, stk. 4, 2. pkt., kan ministeren bestemme ,at medlemmerne af en kasse, hvis anerkendelse bortfalder, skal have ret til at blive overflyttet til en anden anerkendt arbejdsløshedskasse, selv om sådan overflytningsret ikke følger af de almindelige overflytningsregler, som skal fastsættes af arbejdsnævnet, jfr. AL § 25, stk. 1.

Efter placeringen må det - uanset formuleringen af mønstervedtægtens § 3, stk. 1 og 2 - antages, at bestemmelsen alene tager sigte på det tilfælde, at anerkendelsen bortfalder som følge af, at anerkendelsesbetingelserne i AL § 8 ikke længere er opfyldt, medens bestemmelsen således ikke synes at gælde i tilfælde, hvor kassen frasiger sig anerkendelsen, eller hvor anerkendelsen måtte være bortfaldet efter AL §§ 24 eller 25 ,stk. 2.

3. C. 5. Som foran nævnt vil det være af indgribende betydning for det enkelte kassemedlem, dersom anerkendelsen bortfalder, og det må derfor anses for nødvendigt, at der fastsættes regler, som i videst muligt omfang sikrer, at medlemmerne ved bortfald af anerkendelsen får adgang til forsikring i (overflytning til) anden anerkendt arbejdsløshedskasse.

Det bemærkes herved, at de gældende refusionsregler indebærer, at ingen anerkendt kasse ud fra *økonomiske* grunde med rimelighed vil kunne undslå sig for at optage medlemmerne fra en kasse, hvis anerkendelse bortfalder. Derimod vil der i det forhold, at udvalget går ind for, at de anerkendte kasser, som hidtil, skal være fagligt afgrænsede, ligge en vanskelighed med hensyn til overflytningsspørgsmålet. Det kan derfor ikke anses for forsvarligt i loven at fastslå, at sådan overflytning skal kunne ske i ethvert tilfælde.

Udvalget foreslår herefter, at ministeren kan bestemme, at kassens medlemmer skal have ret til overflytning til anden anerkendt kasse, *dels* i tilfælde, hvor anerkendelsen bortfalder, fordi anerkendelsesbetingelserne ikke længere er opfyldt (i praksis vil det dreje sig om tilfælde, hvor kassen ikke længere opfylder kravet med hensyn til medlemstal), *dels* i tilfælde, hvor kassens anerkendelse måtte blive inddraget på grund af ledelsens forhold.

3. C. 6. Udvalget har overvejet, om der yderligere skal være adgang for ministeren til at give medlemmerne overflytningsret i tilfælde, hvor kassen selv beslutter at opgive anerkendelsen.

Udvalget finder, at der ikke i almindelighed bør gives medlemmerne ret til overflytning i dette tilfælde; man har herved lagt vægt på, at beslutning om anerkendelsens opgivelse efter de hidtidige bestemmelser i mønstervedtægten forudsætter og også, som nævnt, efter udvalgets opfattelse skal forudsætte tilslutning fra det overvejende antal medlemmer. Imidlertid finder man, at ministeren, når ganske særlige omstændigheder foreligger, bør have adgang

til at give medlemmerne overflytningsret. Et sådant særligt tilfælde kan eksempelvis foreligge, hvis kassen omfatter flere fagområder, og det kan ses, eller må antages, at de medlemmer, som stemmer imod beslutningen, hører til et bestemt af disse fagområder.

Udvalgets forslag, LU §§ 7-11

3. C. 7. I LU § 7 foreslås indsat en ny lovbestemmelse, hvorefter beslutning om opgivelse af anerkendelse kun kan træffes, dersom der viser sig at være kvalificeret flertal herfor både inden for kassens øverste myndighed (delegeretmødet, jfr. mønstervedtægtens § 46) og ved en urafstemning blandt medlemmerne. Den foreslåede regel svarer til bestemmelsen i mønstervedtægtens § 3, stk. 1, sammenholdt med § 49 om urafstemning.

3. C. 8. LU § 8 om bortfald af anerkendelsen i tilfælde, hvor anerkendelsesbetingelserne ikke mere er opfyldt, svarer til AL § 7, stk. 4, 1. pkt.

3. C. 9. LU § 9 svarer til AL § 24 og § 25, stk. 2.

En kasse, som mister anerkendelsen efter LU § 9, men som i øvrigt opfylder anerkendelsesbetingelserne i LU § 3, ville have krav på straks at få ny anerkendelse. Om dette problem henvises til kapitel 8 og LU § 50.

Med hensyn til spørgsmålet om den refusionsmæssige betydning af fejlagtig dagpengeudbetaling til det enkelte medlem henvises til kapitel 9.

3 C 10. I LU § 10, 1. pkt., foreslås regler, hvorefter ministeren efter forhandling med arbejdsnævnet uden særlige begrænsninger kan indrømme overflytningsret til anden kasse for medlemmer af en kasse, hvis anerkendelse bortfalder, fordi anerkendelsesbetingelserne ikke mere er til stede (LU § 8), eller fordi anerkendelsen er frataget kassen efter LU § 9. I 2. pkt. foreslås, at overflytningsret kun kan indrømmes i ganske særlige tilfælde, dersom det er kassen selv, som har frasagt sig anerkendelsen, jfr. ovenfor under pkt. 3. C. 6.

3.C.11. LU § 11 om afgørelse med hensyn til formuens anvendelse i tilfælde af anerkendelsens bortfald (kassens opløsning er et eksempel herpå) svarer til AL § 22, stk. 2.

Til bestemmelsen bemærkes, at det ved den ændring af reglerne om tilskud m.v. til kasserne, som blev gennemført ved lov nr. 46 af 27. februar 1958, blev fastslået, at medlemsbidragene skulle fastsættes således, at de i forbindelse med refusioner og tilskud fra staten skønnedes tilstrækkelige til at dække udgifterne til understøttelse, og at der herudover, om fornødent, skulle fastsættes et særskilt medlemsbidrag til tilvejebringelse af en passende likviditetsreserve)

Samtidig blev det fastslået som princip at arbejdsløshedskasserne skulle afholde administrationsudgifterne uden offentlige tilskud. Dette fandt udtryk i loven i en bestemmelse om, at de før nævnte medlemsbidrag ikke kunne bruges til dækning af administrationsudgifter.**)

Kasserne har herefter bogført deres formuer under 2 konti. Den ene, »forsikringsformuen«, omfatter kassernes formuer, således som disse blev opgjort pr. 1. april 1958 i henhold til § 4. stk. 3, i den nævnte lov af 27. februar 1958, med tillæg af medlemsbidrag og med fradrag af understøttelsesudgifter og — for så vidt angår tiden efter 1. april 1967 - beløb, som er anvendt til dækning af medlemsbidrag m.v. i overensstemmelse med den gældende lovs § 1 3, stk. 5. Den anden konto, »administrationsformuen«, er tilvejebragt ved særlige bidrag fra medlemmerne i tiden efter 1. april 1958. Administrationsformuens størrelse har nøje sammenhæng med den måde, hvorpå kassen har valgt at finansiere administrationsudgifterne; nogle kassers administrationsudgifter afholdes således ved særskilt medlemsbidrag til kassen, medens det for andre kassers vedkommende er det faglige forbund, som helt eller delvis afholder administrationsudgifterne.

Da administrationsformuens omfang således beror på den måde, hvorpå den enkelte kasse hidtil har valgt og i fremtiden vil vælge at afholde administrationsudgifterne, er det udvalgets opfattelse, at reglen i AL § 22, stk. 2, kun kan anses for gældende, for så vidt angår forsikringsformuen og at den foreslåede bestemmelse i LU § 11 skal forstås på samme måde.

*) Se lovbekendtgørelse nr. 135 af 19. maj 1958, § 12, stk. 1-4.
**) Se samme lovbekendtgørelse § 12, stk. 5.

KAPITEL 4

Medlemskab af anerkendte arbejdsløshedskasser

A. **Nydende medlemskab**

4. A. 1. Betingelserne for adgang til medlemskab i en anerkendt arbejdsløshedskasse findes i AL §§ 9-11. Hovedparten af reglerne angår det nydende medlemskab; bidragydende medlemskab er navnlig omtalt i § 9, stk. 5 og 6.

4. A.2. Følgende betingelser gælder med hensyn til nydende medlemskab:

a) Kun ubemidlede lønarbejdere, som har deres hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde, kan være nydende medlemmer (§ 9, stk. 1). Den nærmere afgrænsning af, hvem der kan betragtes som lønarbejder, er angivet i § 9, stk. 2.

b) Optagelse som nydende medlem kan ske tidligst ved det fyldte 18. år og kan ikke ske efter det fyldte 60. år. Inden for disse grænser fastsættes aldersgrænserne for optagelse ved vedtægtsbestemmelse for hver enkelt kasse (§ 9, stk. 3). Overflytning fra anden anerkendt kasse eller overgang fra bidragydende til nydende medlemskab kan dog ske, også efter at medlemmet er fyldt 60 år (§ 9, stk. 3 og 5).

c) Optagelse kan kun ske, hvis vedkommende dokumenterer at være knyttet til et fag, som kassen er bestemt for (§ 9, stk. 4). Denne betingelse er nærmere uddybet i § 10, stk. 2, hvorefter optagelse kun kan ske, hvis vedkommende på tidspunktet for begæringen om optagelse har beskæftigelse ved arbejde af mere end midlertidig karakter inden for faget, eller hvis han dokumenterer at kunne få sådan beskæftigelse umiddelbart efter optagelsen.

d) Vedkommende skal være bosat inden for det stedlige område, som kassens virksomhed med hjemmel i AL § 8, stk. 1 og 2, evt. måtte være begrænset til (§ 8, stk. 4).

e) En person, der ikke kan anses som arbejdssøgende, kan ikke optages (§ 10, stk. 1).

f) Det samme gælder en person, som af legemlige eller moralske grunde må anses for uskikket til regelmæssig erhvervsvirksomhed eller til samarbejde med arbejdsledere eller arbejdskammerater (§ 10, stk. 1) samt

g) en person, som ikke henhører under den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken kassen er bestemt (§ 10, stk. 2).

h) I AL § 11, stk. 1,1. pkt., er fastsat, at ingen samtidig må have nydende medlemsret i mere end én anerkendt arbejdsløshedskasse. Derimod er der, som det fremgår af bestemmelsens 2. pkt., i princippet intet til hinder for, at et nydende medlem kan sikre sig ret til støtte under ledighed fra en ikke-anerkendt arbejdsløshedskassse eller lignende.

Personer, som opfylder de nævnte betingelser, har ret til at blive nydende medlemmer (§ 9, stk. 4).

4. A. 3. Når en kasse modtager en optagelsesbegæring, vil det i realiteten kun være muligt for kassen at fastslå, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne om bopæl og alder samt om tilknytning til faget gennem arbejde ved dette i en vis tid. Endvidere kan det fastslås, om ansøgeren er nydende medlem af anden anerkendt kasse.

Hvorvidt de øvrige betingelser er opfyldt, vil kassen derimod normalt først kunne bedømme,

når ansøgeren har været medlem i en vis længere tid.

Udvalget finder det derfor mest korrekt, at kun betingelser af førstnævnte art angives at være vilkår for optagelse som nydende medlem af kassen.

Om de enkelte optagelsesbetingelser bemærkes i øvrigt:

4.A.4. Arbejdsløshedsloven indeholdt tidligere - som § 9, stk. 3 - en bestemmelse om, at en lønarbejder ikke kunne anses som *ubemidlet*, hvis hans formue oversteg et vist beløb. Den dagældende § 9, stk. 3, blev ophævet ved lov nr. 227 af 27. maj 1950; bestemmelse herom blev indsat i lovforslaget under dettes behandling i folketinget, jfr. folketingsudvalgets betænkning af 19. maj 1950 (Rigsdagstidende 1949-50, tillæg B, spalte 2917-28). Derimod blev § 9, stk. 5 (dengang: § 9, stk. 6) ikke ændret, skønt der herefter ikke mere fandtes nogen »ovenstående regler«, hvoraf det kunne udledes, om en person kunne anses for ubemidlet.

I tiden efter 1950 er § 9, stk. 1 og 5, der begge nævner ubemidlethed som vilkår for ret til nydende medlemskab, imidlertid fortolket således, at bestemmelserne hjemler en kasse ret til i vedtægten at fastsætte, at personer, hvis indtægt er højere end et nærmere fastsat beløb, ikke kan anses for ubemidlet, og at personer med en sådan højere indtægt derfor er afskåret fra nydende medlemskab af kassen.

Kun én kasse (Musikernes Arbejds'øshedskasse) har i vedtægten fastsat en sådan indtægtsgrænse. Spørgsmålet om, hvorvidt denne vedtægtsbestemmelse kan opretholdes efter indførelsen pr. april 1969 af den ny mønstervedtægt, er under overvejelse i arbejdsdirektoratet.

Udvalget finder ikke, at der er grundlag for at foreslå en generel regel om, at indtægt eller formue over en vis grænse skulle afskære fra ret til nydende medlemskab af arbejdsløshedsforsikringen, og man finder ej heller, at de enkelte kasser efter bestemmelse i vedtægten bør have adgang til at fastsætte begrænsninger af denne art.

4. A. 5. Der er i udvalget enighed om, at den nedre *aldersgrænse* for optagelse i forsikringen uændret bør være 18 år.

Med hensyn til den Øvre aldersgrænse er det udvalgets opfattelse, at den nu gældende grænse er for lav; den har i mange tilfælde været til hinder for, at selvstændigt erhvervsdrivende, som i en fremrykket alder overgår til beskæftigelse som lønarbejder, kan nyde godt af den økonomiske sikkerhed, som arbejdsløshedsforsikringen giver; og den vanskeliggør derved den strukturændring inden for bl.a. landbrug og detailhandel, som foregår i disse år.

Man har overvejet, om en ændring af den øvre aldersgrænse burde ske på den måde, at der blev åbnet adgang til dispensation - f.eks. efter arbejdsdirektørens bestemmelse - hvis forholdene talte derfor i det enkelte tilfælde.

En sådan begrænset lempelse synes imidlertid ikke at være påkrævet, når henses til de betingelser angående arbejdsduelighed og tilknytning til arbejdsmarkedet, der stilles som vilkår for medlemskab af kassen. Udvalget foreslår derfor, at aldersgrænsen hæves generelt, og finder, at en ny øvre aldersgrænse på 65 år vil kunne anses for rimelig.

4.A.6. Det er hidtil antaget, at en kasse, inden for hvis faglige område der finder lærlingeuddannelse sted, kan bestemme i vedtægten, at *lærlinge* ikke kan optages som nydende eller bidragydende medlemmer, uanset at lærlinge klart er omfatet af begrebet lønarbejder, således som dette er beskrevet i AL § 9, stk. 2. En del, men ikke alle kasser af nævnte art har haft en sådan vedtægtsbestemmelse, som efter det for udvalget oplyste betragtes som fortsat gældende, skønt mønstervedtægten af 1969 ikke indeholder bestemmelser om dette problem.

Udvalget har fundet, at spørgsmålet om lærlinges adgang til medlemskab af forsikringen bør fastlægges i loven, og at reglerne herom bør være ensartede for alle kasser.

4.A.7. I denne forbindelse har det vist sig, at de såkaldte voksenlærlinge frembyder særlige vanskeligheder.

Efter § 1 i lov nr. 261 af 2. oktober 1956 om lærlingeforhold (med senere ændringer) har en række af denne lovs bestemmelser umiddelbart kun gyldighed for læreforhold, der er indgået inden lærlingens fyldte 18. år, eller som er en fortsættelse af et sådant læreforhold. I de bestemmelser, som således kun gælder for »§ 1-lærlinge«, er bl.a. omtalt særlige forpligtelser for

læremesteren, herunder pligt til at oprette skriftlig lærekontrakt, begrænsninger i adgangen til ophævelse af læreforholdet og pligt til at betale løn også for eventuelle tidsrum, i hvilke mesteren f.eks. ved arbejdsmangel, på grund af vejrliget o.lign. ikke kan beskæftige lærlingen.

For voksenlærlingene, som er omtalt i lærlingelovens § 30, beror det på aftalen mellem mester og lærling eller på overenskomster, indgået mellem arbejdsmarkedets parter, i hvilket omfang de nævnte særlige forpligtelser skal være gældende i forholdet mellem parterne.

4.A.8. Efter udvalgets opfattelse må adgang til nydende medlemskab af arbejdsløshedskasse anses for overflødig, for så vidt angår »§ 1-lærlingene«, dels under hensyn til deres sikkerhed mod ophævelse af læreforholdet, dels under hensyn til den særlige adgang til opnåelse af ret til dagpenge hurtigt efter optagelse i forsikringen, som nu følger af AL § 16, stk. 2, og som udvalget foreslår opretholdt, jfr. LU § 24.

4.A.9. Antallet af »§ 30-lærlinge« har i de senere år udgjort en stadigt stigende andel af de i alt indgåede læreforhold; i 1963/64 udgjorde »§ 30-læreforholdene« således 10,6 % af samtlige indgåede læreforhold, medens den tilsvarende andel i 1968/69 udgjorde 18,4 0/0. Af nedenstående oversigt fremgår for året 1968/69 antallet af indgåede læreforhold med særlig angivelse af de fagområder, inden for hvilke der blev indgået mere end 200 »§ 30-læreforhold«. I sidste kolonne er angivet antallet af »§ 30-læreforhold« i pct. af samtlige læreforhold.

Nye læreforhold, 1968/69

Fagområder:	Godkendte lærekontrakter efter lærlingelovens § 1	Anmeldte læreforhold efter lærlingelovens § 30	Pct.
Butiks-, kontor- og handfagene	10.480	3.000	22,3
Jern- og metalindustrifagene	7.348	1.256	14,6
Tømrerfaget	1.611	344	17,6
Murerfaget	758	331	30,4
Alle andre fag tilsammen	5.852	957	14,1
Ialt læreforhold	26.049	5.888	18,4

4.A.10. Til brug ved overvejelsen af, hvorvidt der for adgang til optagelse i arbejdsløshedskasse bør gælde samme regler for »§ 1-lærlinge« som for »§ 30-lærlinge«, har udvalget indhentet oplysninger fra de faglige organisationer inden for de ovennævnte 4 fagområder angående de eventuelle overenskomstmæssige regler angående »§ 30-lærlingenes« forhold.

Det er herved oplyst, at det efter overenskomsterne inden for *handels- og kontorfunktionærområdet* påhviler arbejdsgiveren at oprette skriftlig kontrakt med voksenlærlinge og herved at benytte en kontraktformular, som i alt væsentlig giver disse lærlinge samme forhold som »§ 1-lærlinge«.

Handels- og kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse optager hverken »§ 1-« eller »§ 30-lærlinge« som medlemmer.

Inden for *jern- og metalindustrien* skal der ligeledes oprettes skriftlig kontrakt mellem arbejdsgiver og lærling, men kontrakten indeholder ikke den sikring af lærlingen mod læreforholdets ophævelse, som gælder for »§ 1-lærlinge«. Lønnen i læretiden kan aftales at være enten den, som gælder for »§ 1-lærlinge«, eller mindst den for fagets voksne arbejdere gældende mindstebetaling.

I sidstnævnte tilfælde kan lærlingen optages som medlem af Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, medens andre lærlinge ikke kan optages i kassen.

Inden for *tømrerfaget* findes ingen overenskomstbestemmelser om lærekontrakter for »§ 30-lærlinge«.

Lærlinge optages ikke i Tømrerfagets Arbejdsløshedskasse.

I *murerfaget* er det for én af mesterorganisationernes vedkommende overenskomstmæssigt fastsat, at voksenlærlinge skal ansættes ved skriftlig kontrakt, hvorefter lærlingen enten i alt væsentligt - herunder også lønmæssigt - stilles som »§ 1-lærlinge«, eller aflønnes efter arbejdsmændenes timelønstarif, men da uden ret til løn på vejrligsdage, under arbejdsmangel m.v.

I sidstnævnte tilfælde kan lærlingen optages i Murerfagets Arbejdsløshedskasse, medens »§ 1-lærlinge« og de øvrige »§ 30-lærlinge« ikke kan optages som medlemmer.

For de øvrige mesterorganisationers vedkom-

mende er der ikke ved overenskomst fastsat regler om voksen ærlinge

4 A.ll. Udvalget har overvejet, om voksenlærlinges adgang til medlemskab af arbejdsløshedskasse kunne knyttes til en vurdering af lærekontraktens nærmere karakter, således at lærlinge hvis vilkår i læretiden helt eller overvejende er i overensstemmelse med, hvad der gælder for »§ 1-lærlinge«, burde udelukkes fra medlemskab.

Man har imidlertid fundet, at en sådan vurdering af kontraktens indhold ville medføre for stor usikkerhed med hensyn til adgangen til forsikring, hvorfor udvalget finder, at alle voksenlærlinge bør kunne optages i forsikringen på lige fod med andre lønarbejdere.

4. A. 12. Bestemmelsen i AL § 9, stk. 1, hvorefter kun (ubemidlede) *lønarbejdere, der har deres hovederhverv og væsentligste livsophold* ved lønarbejde, kan opnå og bevare nydende medlemskab, indebærer principielt, at selvstændigt erhvervsdrivende ikke har adgang til arbejdsløshedsforsikring.

Udvalget finder ingen anledning til at foreslå ændringer heri.

4. A. 13. Det nævnte princip er dog, som det fremgår af mønstervedtægtens § 11, stk. 2, i praksis fraveget derved, at nydende medlemmer, som overgår til beskæftigelse ved selvstændig virksomhed, kan bevare nydende medlemsret i 1/2 år; de pågældende har i dette tidsrum ikke ret til dagpenge.

En regel af dette indhold er efter udvalgets opfattelse praktisk - dog med en vis begrænsning, jfr. punkt 4. A. 21 — og man finder, at en udtrykkelig hjemmel derfor bør fremgå af loven.

4.A.14. I tilfælde, hvor en person har beskæftigelse såvel ved lønarbejde som ved selvstændig erhvervsvirksomhed, må det efter lovens formulering (»... hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde ...«) bero på en vurdering af omfanget af de 2 arter af virksomhed, om pågældende opfylder optagelsesbetingelsen i AL § 9, stk. 1. Men derudover afhænger adgangen til medlemskab af, om den selvstændige virksomhed afskærer vedkommende fra at stå fuldt ud til rådighed for arbejdsmarkedet som lønarbejder på den måde, som er angivet i AL § 10, stk. 1 og 2.

Af arbejdsdirektoratet er der ved cirkulære af 15. maj 1952 (bilag nr. 5) givet kasserne vejledning om, på hvilken måde de nævnte lovbestemmelser bør anvendes.

4. A. 15. For en gruppe selvstændigt erhvervsdrivende, nemlig for landbrugere, indeholder det nævnte cirkulære den særlige regel, at det bl.a. beror på landejendommenes grundværdi, om pågældende kan være nydende medlem af en arbejdsløshedskasse. Herefter er en landbruger, hvis ejendoms grundværdi for tiden overstiger 14.000 kr.*), afskåret fra medlemskab af forsikringen.

Det er oplyst for udvalget, at arbejdsnævnet har vedtaget, at der bør ske ændring af disse regler, herunder således, at de nævnte særregler for landbrugere bortfalder, d.v.s. at spørgsmålet om landbrugeres adgang til medlemskab af forsikringen afgøres efter samme retningslinier som for andre, der i større eller mindre omfang ernærer sig ved selvstændig erhvervsvirksomhed jævnsides med lønarbejde.

4.A.16. Udvalget kan for sit vedkommende tiltræde den opfattelse, at værdien af en landbrugsejendoms jord ikke bør være et kriterium for, om en landbruger, der tillige ernærer sig ved lønarbejde, har ret til at blive nydende medlem af en arbejds'øshedskasse

Man finder derimod ikke, at det vil være hensigtsmæssigt — eller muligt - i lovs form detailleret at angive, under hvilke omstændigheder udøvelse af selvstændig virksomhed er til hinder for eller forenelig med nydende medlemskab af forsikringen. Den nærmere fortolkning heraf må, som hidtil, ske inden for rammerne af de principper, loven angiver i så henseende.

4. A. 17. Angående de gældende betingelser for optagelse og forbliven i en kasse, hvorefter vedkommende skal være *arbejdssøgende* (AL § 10, stk. 1) og *henhøre under den kreds af regelmæssigt arbejdende, som kassen er bestemt for* (§ 10, stk. 2), skal anføres, at disse betin-

®) De i 1952-cirkulærets 2. afsnit, punkt A og B, nævnte grænser for grundværdi er ændret senest ved arbejdsdirektoratets cirkulære af 9. marls 1966.

gelser er udtryk for, at kun personer, som fuldtud stiller deres arbejdskraft til rådighed for arbejdsmarkedet som lønarbejdere, kan være medlemmer af forsikringen.

4.A.18. Den førstnævnte betingelse anvendes i praksis således, at det ikke anses for tilstrækkeligt, at et medlem under ledighed iagttager de formelle regler om tilmelding til arbejdsformidlingen som arbejdssøgende; medlemmet må herudover selv udfolde bestræbelser på at skaffe sig arbejde i et omfang, som dog ikke nærmere kan defineres, men som bl.a. må vurderes ud fra beskæftigelsesmulighederne.

4.A.19. Den anden betingelse fortolkes som et krav om, at medlemmet skal være arbejdssøgende til lønarbejde ikke blot ved ledighed, hvorunder medlemmet gør krav på dagpenge. Ønsker medlemmet i en periode ikke at have sædvanligt lønarbejde - enten fordi han vil være selvstændig erhvervsdrivende, eller fordi han kun ønsker at arbejde i forkortet arbejdstid, på bestemte tider i døgnet, ved specielt arbejde o.lign., eller fordi han i perioden ikke vil have erhverv overhovedet - kan medlemmet ikke bevare den nydende medlemsret.

4.A.20. Udvalget finder, at det er nødvendigt principielt at opretholde disse betingelser som vilkår for bevarelse af nydende medlemskab.

4.A.21. Det er nævnt under punkt 4. A. 13, at man jfr. mønstervedtægtens § 11, stk. 2, nu tillader, at et medlem, som overgår til beskæftigelse ved selvstændig virksomhed, kan bevare nydende medlemsret uden ret til dagpenge i 1/2 år, og at udvalget finder en sådan regel praktisk. Det kan imidlertid — uanset at genindtræden af dagpengeretten efter bestemmelsen i mønstervedtægten betinges af et særligt krav om lønarbejde i mindst 5 uger - ikke anses for rigtigt, at et medlem uden videre har ret til således at bevare medlemskab ved overgang til selvstændig virksomhed. Det bør være en betingelse, at medlemmet i øvrigt regelmæssigt har været lønarbejder, således at tilladelse til bevarelse af nydende medlemskab kan afslås, dersom medlemmet f.eks. kun i visse dele af året ønsker at have lønarbejde, men i øvrigt driver selvstændig virksomhed.

Udvalgets forslag, LU §§ 12-15

4.A.22. I LU § 12 foreslås fastsat de betingelser, der skal være opfyldt som vilkår for optagelse i en kasse som nydende medlem. Af den foreslåede formulering fremgår, at den, som opfylder betingelserne, har ret til optagelse, hvilket svarer til bestemmelsen i AL § 9, stk. 4.

4. A.23. Efter stk. 1, nr. 1, er det en betingelse, at vedkommende har bopæl her i landet, bortset fra Færøerne og Grønland, d.v.s. i den del af riget, for hvilken loven har gyldighed efter LU § 72. Bestemmelsen svarer til sidste led i AL § 9, stk. 4, men udkastets formulering bygger på, at der kun kan anerkendes kasser, som er landsomfattende.

Forslaget i stk. 1, nr. 2, svarer til AL § 9, stk. 3, dog med den ændring, at aldersgrænserne skal være ens i alle kasser, og at den øvre aldersgrænse hæves fra 60 til 65 år.

I stk. 1, nr. 3, foreslås en regel, som svarer til kravet i AL § 9, stk. 4, om tilknytning til et fag, som kassen er bestemt for, og til den nærmere beskrivelse af denne tilknytnings art, som findes i AL § 10, stk. 2. Den gældende lovs formulering ».. . arbejde af mere end midlertidig karakter inden for vedkommende fag .. .«, foreslås dog erstattet af en regel om, at arbejdet skal have en varighed på mindst 5 uger.

Herom bemærkes, at det i AL § 16, stk. 7 *), tidligere var fastsat, at arbejde, som varer over 5 uger, ikke kan anses som værende af midlertidig art. Denne bestemmelse, som blev ophævet ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 i forbindelse med bortfaldet af de hidtidige regler om ordinær ventetid (karenstid), havde direkte kun relation til spørgsmålet om, under hvilke omstændigheder der krævedes gennemgået ny ventetid. Men bestemmelsen anvendes tillige ved fortolkningen af udtrykket »arbejde af mere end midlertidig karakter« i AL § 10, stk. 2, og »arbejde af midlertidig art« i AL § 18, stk. 6, ligesom det var på baggrund af den nævnte tidligere bestemmelse, at udvalget i sin foreløbige betænkning foreslog den nu gældende regel i AL § 12, stk. 9, udformet som sket. Angående den foreslåede bestemmelse, hvorefter der kræves arbejde i gennemsnitligt over 30 timer ugent-

*) Jfr. lovbekendtgørelse nr. 238 af 27. juni 1962.

lig, henvises til bemærkningerne i kapitel 7 (punkt 7.13).

4.A.24. Forslaget i LU § 12, stk. 2, svarer, for så vidt angår overflytning til anden kasse, til en del af bestemmelsen i AL § 9, stk. 3, medens den foreslåede bestemmelse angående overgang fra bidragydende til nydende medlemskab i det væsentlige svarer til AL § 9, stk. 5, sidste punktum.

4. A. 25. LU § 12, stk. 3, svarer til AL § 11, stk. 1,1. pkt. Regler, som svarer til den øvrige del af § 11, stk. 1, er optaget i LU § 22, stk. 2 og 3.

4.A.26. Om LU § 12, stk. 4, til hvilken der ikke svarer nogen regel i gældende lov, henvises til punkt 4. A. 8.

4.A.27. I LU § 13, stk. 1, fastslås den hovedregel, at et medlem, som tager arbejde uden for kassens faglige område, ikke kan opretholde nydende medlemskab af kassen, men må lade sig overflytte til anden kasse i overensstemmelse med de overflytningsregler, som omtales i LU § 67. - De gældende overflytningsregler er optaget som afsnit II i Mønsterregler for danske statsanerkendte arbejdsløshedskassers virksomhed (bilag 2). - Hvis medlemmet ikke ønsker at blive overflyttet til anden kasse efter disse regler, har medlemmet valget mellem at overgå til bidragydende medlemskab eller at udtræde af kassen. Regler af tilsvarende indhold findes i AL § 10, stk. 3.

Efter LU § 13, stk. 2, skal et medlem udtræde af kassen, hvis medlemmet ikke længere opfylder det bopælskrav, som ved optagelse gælder efter LU § 12, stk. 1, nr. 1.

Om adgang til fravigelse af reglerne i LU § 13 henvises til bemærkningerne nedenfor om LU § 15.

4.A.28. Medens reglen i LU § 13, stk. 1, angår spørgsmålet om tilknytning til den enkelte kasses afgrænsede faglige område, tager bestemmelserne i LU § 14, stk. 1 og 2, sigte på de almindelige betingelser angående tilknytning til arbejdsmarkedet, der må stilles som vilkår for fortsat nydende medlemskab af forsikringen.

Der tilsigtes ikke med de foreslåede regler nogen realitetsændring i forhold til de gældende, men det foreslås i stk. 1 at erstatte kravene i AL § 10, stk. 1 og 2, om, at medlemmet skal være arbejdssøgende og tilhøre den kreds af regelmæssigt arbejdende, som kassen er bestemt for, med en formulering (»anses for arbejdssøgende til regelmæssigt lønarbejde«), der sprogligt bedre dækker de fordringer, som nu stilles. Det findes unødvendigt i reglen i stk. 2, hvorefter et medlem, som er uskikket til regelmæssigt arbejde, skal udtræde af kassen, at medtage ordene »af legemlige eller moralske grunde«, der findes i den tilsvarende bestemmelse i AL § 10, stk. 2. Der henvises i øvrigt til kapitel 6, afsnit F, om handicappedes adgang til medlemskab og dagpengeret.

En nærmere definition af, hvad der skal forstås ved »lønarbejde«, svarende til bestemmelsen i AL § 9, stk. 2, findes ufornøden. Denne bestemmelses begrænsning af lønarbejde til kun at omfatte sådant arbejde, som foregår her i landet, er tillige næppe rimelig, idet der f.eks. ved vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt et medlem opfylder arbejdskravene i LU §§25 og 43, ikke er noget, der taler for at bortse fra arbejde, som er foregået i udlandet, for så vidt fornøden dokumentation for arbejdets art og omfang kan forelægges kassen.

En udtrykkelig regel, svarende til AL § 10, stk. 3, sidste pkt., om, at kassen skal efterkomme arbejdsdirektørens begæring om, at et nydende medlem skal slettes af kassen eller overføres til bidragydende medlemskab, er ligeledes overflødig. Det må følge af arbejdsdirektoratets tilsynsmyndighed i relation til kasserne, og det er også uomtvistet antaget i praksis, at direktøren kan optage ethvert spørgsmål om de enkelte medlemmers retsstilling (angående medlemsret, dagpengeret, tilbagebetaling etc.) til afgørelse af egen drift, f.eks. på grundlag af indberetning fra et arbejdsformidlingskontor. Med de nye regler om administrativ rekurs, som udvalget stiller forslag om, tilsigtes ingen ændring heri.

4.A.29. Der findes ikke i AL regler, som svarer til de foreslåede bestemmelser i LU § 15, men disse svarer i et vist omfang til praksis, som følges efter gældende lov.

Nyt i forhold til hidtidig praksis er dog forslaget i stk. 1, nr. 1, om, at et medlem, som overtager arbejde uden for kassens faglige område, kan få tilladelse til at bevare nydende

medlemsret i den hidtidige kasse, hvis der ikke findes en anerkendt kasse for det fag, ved hvilket medlemmet nu har fået arbejde. Forslaget indebærer ikke blot, at medlemmet bevarer nydende medlemskab, men også at medlemmet bevarer sine rettigheder med hensyn til at modtage dagpenge fra kassen. - Om baggrunden for forslaget henvises til kapitel 2 (punkt 2. B. 3).

Forslaget i stk. 1, nr. 2, svarer til gældende praksis, hvorefter bevarelse af nydende medlemskab i et vist tidsrum tillades, skønt medlemmet ikke længere opfylder betingelserne derfor. Det drejer sig her eksempelvis om tilfælde, hvor et medlem for et tidsrum, hvis længde ikke på forhånd kan overskues, tager bopæl på Færøerne, i Grønland eller i udlandet; tilfælde hvor medlemmet overgår til selvstændig erhvervsvirksomhed, jfr. punkt 4. A. 13 og 21; samt tilfælde, hvor medlemmet kun ønsker eller evner at have arbejde på nedsat tid, jfr. herved kapitel 7 (punkt 7. 1). Sidstnævnte tilfælde vil også kunne forekomme efter indførelsen af regler om forsikringsadgang for deltidsarbejdende, nemlig for så vidt angår medlemmer af kasser, der vælger ikke at give deltidsarbejdende denne adgang.

Forslaget i stk. 1, nr. 2, 2. pkt., om, at ret til dagpenge først genindtræder, når medlemmet (pány) har haft lønarbejde ved faget i 5 uger, svarer til den praksis, som nu anvendes, for så vidt angår medlemmer, som i en tid har haft selvstændig erhvervsvirksomhed. Udvalget anser det for rimeligt, at der er adgang til at betinge generhvervelse af ret til dagpenge på denne måde, men finder, at der kan være tilfælde, hvor et sådant krav kan virke ubilligt. Det foreslås derfor i 3. pkt. af stk. 1, nr. 2, at direktøren - evt. efter generelle retningslinier, som kasserne underrettes om - kan tillade, at der bortses fra kravet.

Forslaget i LU § 15, stk. 2, tager sigte på tilfælde, hvor tvivl om et medlems ret til nydende medlemskab egentlig skulle føre til, at medlemmet måtte udelukkes af kassen, men hvor der dog er anledning til, før en for medlemmet så alvorlig bes'utning træffes, at gøre det mindre, at medlemmet udelukkes fra ret til dagpenge for et tidsrum. Der må efter udløbet af dette tidsrum ud fra en konkret vurdering træffes afgørelse om, hvorvidt medlemmet skal udelukkes fra nydende medlemsret eller skal genindtræde i retten til dagpenge. - Det foreslåede er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

B. Bidragydende medlemskab

4. B. 1. Med hensyn til adgang til bidragydende medlemskab gælder ifølge AL § 9, stk. 5, *at* en person, som ikke er lønarbejder, *at* en »lønarbejder, der efter ovenstående regler ikke kan anses for ubemidlet«, og *at* en person under 18 år kan fordre sig optaget i kassen som bidragydende medlem; som fælles betingelse for de 3 tilfælde kræves det, at vedkommende henhører under kassens faglige område og »i øvrigt opfylder de nødvendige betingelser«. Yderligere kan nydende medlemmer, som ikke mere opfylder de optagelsesbetingelser, som refererer sig til tilknytning til kassens faglige område og til kravet om, at medlemmet skal være arbejdssøgende og tilhøre den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken kassen er bestemt, vælge mellem at lade sig overføre til bidragydende medlemskab eller helt udtræde af kassen. Medlemmer, som ikke længere opfylder betingelsen i AL § 10, stk. 1, 2. led (er uskikket til regelmæssig erhvervsvirksomhed m.v.), har ikke denne valgmulighed; disse medlemmer må udtræde af (slettes af) kassen.

Personer, som opfylder betingelserne for at være nydende medlem af en kasse, kan efter AL § 9, stk. 6, ikke vælge at være bidragydende medlem.

4. B. 2. Kravet om, at en person »i øvrigt opfylder de nødvendige betingelser«, refererer sig dels til bestemmelserne i AL § 10, dels til eventuelle bestemmelser i de enkelte kassers vedtægter. Men herudover må det følge af det nævnte udtryk, at f.eks. en arbejdsgiver — skønt han må siges at henhøre under kassens faglige område - ikke har ret til at blive bidragydende medlem.

4. B. 3. Efter udvalgets opfattelse vil det ikke være hensigtsmæssigt at opstille eksakte regler angående retten til bidragydende medlemskab, således som det bør gøres i videst muligt omfang, for så vidt angår nydende medlemskab; de begrænsede rettigheder, som følger af bidragydende medlemskab, gør det også mindre betænkeligt i højere grad at lade adgangen hertil bero på en konkret vurdering.

Udvalgets forslag, LU § 16.

4.B.4. Det foreslås i stk. 1, at aldersgrænsen for optagelse forhøjes til 65 år ligesom for nydende medlemskabs vedkommende. I stk. 2 foreslås i konsekvens af LU § 13, stk. 3, at »§ 1-lærlinge« ej heller skal kunne optages som bidragydende medlemmer. I øvrigt svarer forslaget til bestemmelserne i AL § 9, stk. 5 og 6.

KAPITEL 5

Dagpenge

Udvalgets forslag, LU §§ 17-22

5.1. Forslaget i LU § 17 svarer til reglerne i AL § 12, stk. 1-3. I forslaget er udeladt ordene »i tilfælde af arbejdsløshed«, som findes i AL § 12, stk. 1. En bestemmelse om, at dagpenge kun kan udbetales under ledighed, findes i LU § 27, stk. 1.

5.2. I overensstemmelse med udvalgets forslag angående regler om udbetaling af »supplerende dagpenge«, hvorom henvises til kapitel 6 (punkt 6. C. 15 og følgende, specielt punkt 20) og LU §§ 28 og 44, foreslås, at dagpengeberegningen sker for en uge ad gangen, hvorved der i givet fald kan udbetales dagpengebeløb for en uge, som ikke udgør et multiplum af dagpengene.

Det findes hensigtsmæssigt tillige at fastslå, at udbetaling kan ske på anden måde end den, som nu er den almindeligste, nemlig ugevis bagud. I enkelte kasser, hvor aflønning månedsvis er det sædvanlige, udbetales dagpenge nu for ca. en måned ad gangen; udbetaling sker dog i disse kasser for et helt antal uger. Den enkelte kasse bør kunne vælge en sådan fremgangsmåde, og tillige udbetaling af dagpenge for 14 dage ad gangen, svarende til den i flere fag anvendte udbetaling af løn hver 14. dag.

Angående forslaget om, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter regler om betingelser for udbetaling af dagpenge for søgnehelligdage, bemærkes, at der efter praksis normalt kan udbetales dagpenge for søgnehelligdage, som indtræffer under ledighed. Da sådan udbetaling imidlertid ikke er fundet rimelig i tilfælde, hvor den ledige i henhold til overenskomst har optjent betaling for vedkommende søgnehelligdag, er der af direktoratet og nævnet udarbejdet nærmere regler om, hvornår dagpengeudbetaling kan ske. Udvalget finder det hensigtsmæssigt, at der i loven hjemles adgang til fastsættelse af sådanne regler.

En regel, som svarer til AL § 12, stk. 2, 2. pkt., om adgang til i dagpengene at modregne restancer til kassen, er efter udvalgets opfattelse overflødig. En sådan modregningsadgang må også uden særlig lovhjemmel bestå efter dansk rets almindelige regler om modregning.

5. *3.* LU § 17, stk. 2, svarer til reglerne i AL § 12, stk. 3. Det foreslås dog, at reglen om, at kassen kan fastsætte flere dagpengesatser, når den omfatter flere faggrupper, erstattes af en regel om, at flere satser kan fastsættes, når kassen omfatter flere grupper af medlemmer, som har forskellig aflønning. Forslaget begrundes med, at der i praksis har vist sig at være behov for differentiering af dagpengesatsen for medlemsgrupper, som ikke sprogligt kan betegnes som faggrupper, f.eks. når en kasse omfatter både faglærte og ufaglærte, der er beskæftiget ved samme arbejde, men er aflønnet forskelligt.

5. *4.* Angående forslaget i LU § 18 om dagpengenes maksimum henvises til kapitel 2 (punkt 2. E. 2).

Den foreslåede beregning af maksimum, hvorved der anvendes en ugentlig indtægt som grundlag, imod nu efter AL § 12, stk. 4, alene en gennemsnitstimefortjeneste, indebærer, at variationerne i maksimum vil følge variationerne i indtægten, medens den gældende ordning medfører, at dagpengenes maksimum forhøjes ud over, hvad der svarer til en given indtægtsstigning i tilfælde, hvor den sædvanlige arbejdstid forkortes.

Den gældende reguleringsordning indebærer, at intet maksimumsbeløb - bortset fra det be-

5. *4-7.*

løb på 50 kr., som er angivet i AL § 12, stk. 4 - vil blive hele kronebeløb, men beløb, som kan deles med 50 øre.

Af praktiske grunde finder man, at både maksimumsbeløbet, jfr. afrundingsreglen i LU § 18, sidste pkt., og de dagpengesatser, kasserne fastsætter, jfr. sidste pkt. i LU § 17, stk. 2, og tillige også dagpenge, som nedsættes efter reglerne i LU § 22, stk. 1 og 2 - jfr. paragraffens stk. 4 - bør afrundes til eller fastsættes til hele kronebeløb.

5.5. Reglerne i LU §§ 19-21 svarer til AL § 12, stk. 7-9, dog med enkelte sproglige ændringer og med asndring af ordet »faggrupper« til »grupper«, jfr. foran under punkt 5. 3.

5. *6.* Reglerne i LU § 22, stk. 1, hvorom der henvises til kapitel 2 (punkt 2. E. 2), svarer til AL § 12. stk. 5 og 6, alene med rent sproglige ændringer, men udvalget har i forbindelse med reglen overvejet, om grundlaget for beregningen af et ledigt medlems hidtidige arbejdsindtægt i relation til »^{4}/s-grænsen« burde kunne ændres i tilfælde, hvor der efter ledighedens indtræden sker ændringer som følge af dyrtidsregulering eller indgåelse af nye overenskomster om løn- og arbejdsforhold.

5. 7. LU § 22, stk. 2 og 3, svarer til de regler, som findes i AL § 11, stk. 1, dog bortset fra stykkets 1. pkt.; en til dette punkt svarende bestemmelse findes i LU § 12, stk. 3.

KAPITEL 6

Betingelser for ret til dagpenge

De nu gældende nærmere regler for, hvornår et medlem har ret til dagpenge, kan opdeles i følgende hovedgrupper:

A. Betingelser angående medlemskabets varighed (»Karensår« m.v., AL § 16, stk. 1-4).
B. Betingelser i relation til omfanget af hidtidigt arbejde (»Arbejdsbetingelser«, AL § 16, stk. 1, og § 18, stk. 3-5) og begrænsninger som følge af hidtil modtagne dagpenge (»Årligt og flerårigt maksimum«, AL § 18, stk. 1 og 2).
C. Betingelser angående ledighed (AL § 17, stk. 1, nr. 11).
D. Begrænsninger som følge af hidtil modtaget særlig høj løn (»Individuel karenstid« m.v., AL § 16, stk. 5 og 6, samt § 18, stk. 6).
E. Betingelser angående ledighedens årsag (»Selvforskyldt ledighed« m.v., AL § 17, stk. 1, nr. 1-6 og 8-10).
F. Begrænsninger som følge af modtagelse af offentlige pensioner (AL § 17, stk. 1, nr. 7, samt lov om pension og hjælp til enker m.fl. § 11, stk. 1, 2. pkt.).

A. Medlemskabets varighed

6. A. 1. Lovens hovedregel findes i AL § 16, stk. 1, hvorefter dagpengeret først opnås efter 12 måneders nydende medlemskab.

6.A.2. Efter bestemmelsen skal medlemmet for denne tid have betalt medlemsbidrag. Efter mønstervedtægtens § 20, stk. 5, medregnes dog i de 12 måneder sådan medlemstid, i hvilken medlemmet i henhold til AL § 13, stk. 3 b, er fritaget for at betale medlemsbidrag under kursusdeltagelse.

Kravet om, at der i de 12 måneder skal være betalt medlemsbidrag, er endvidere fraveget ved bestemmelsen i AL § 16, stk. 4, hvorefter hjemsendte værnepligtige m.fl., der i henhold til § 13, stk. 3, litra a, har været fritaget for medlemsbidrag i tjenestetiden, opnår understøttelsesret efter 12 måneders medlemstid under forudsætning af, at der er betalt medlemsbidrag for mindst 3 måneder.

Udvalget finder ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at opretholde en sådan bestemmelse alene for hjemsendte værnepligtige. Man foreslår, at den for disse gældende regel gøres gældende generelt for tilfælde, hvor medlemmet i et tidsrum har været fritaget for medlemsbidrag.

6.A.3. Lærlinge, som optages i kassen ved læretidens udløb, bliver berettiget til dagpenge efter kortere medlemstid end 12 måneder, dog ikke kortere end 1 måned. I praksis kræves, at indmeldelse i kassen skal ske senest 10 dage efter udlæringen.

Reglen gælder efter loven kun for kasser, som med ministerens tilladelse har optaget bestemmelse i vedtægten herom. Den understøttelsesret, udlærlingen får, skal efter lovbestemmelsen være »begrænset« i de første 12 måneder. Begrænsningen har hidtil bestået i, at der for udlærlinge gjaldt en lavere dagpengesats end for de øvrige medlemmer, eller (evt. tillige) at dagpenge kun kunne udbetales for et begrænset antal dage.

Ved den nye mønstervedtægts § 20, stk. 2, er det med arbejdsministeriets tilslutning fastsat, at alle kasser, inden for hvis område der finder lærlingeuddannelse sted, skal yde dagpenge til udlærlinge efter den omtalte særregel, når lærlingens medlemstid har varet 1 måned. Endvidere er det, ligeledes med arbejdsministeriets tilslutning, i mønstervedtægtens § 16, stk. 5, fastsat, at den i loven foreskrevne begrænsning i understøttelsesretten (alene) skal bestå i,

at der i de første 12 måneder af medlemstiden efter læretidens udløb højst kan udbetales dagpenge for 180 dage.

Udvalget finder, jfr. herved forslaget om, at »§ 1-lærlinge« ikke skal kunne opnå nydende medlemsret, at den gældende regel angående udlærlinge bør opretholdes, dog således at reglen begrænses til kun at angå »§ 1-lærlingene«.

Fra kravet i AL § 16, stk. 1, om 12 måneders nydende medlemskab som vilkår for opnåelse af dagpengeret gælder følgende yderligere undtagelser:

6.A.4. Af AL § 16, stk. 3, 1. pkt., følger - da medlemsbidraget for bidragydende medlemmer ifølge AL § 13, stk. 2, udgør halvdelen af bidraget for nydende medlemmer - at halvdelen af medlemstid som bidragydende medlem forud for overgang til nydende medlemskab medregnes i de 12 måneders medlemstid, som § 16, stk. 1, kræver. Dog kræves der en medlemstid som nydende medlem på mindst 6 måneder.

6.A.5. Efter 2. pkt. i § 16, stk. 3, opnår et medlem, som har indmeldt sig i kassen som bidragydende medlem før det fyldte 18. år, dagpengeret, når der er betalt medlemsbidrag - for bidragydende og nydende medlemskab — i en periode af 12 måneder ialt.

Efter loven forudsættes det, at den enkelte kasse gennem vedtægtsbestemmelse kan fastsætte, om denne særregel skal gælde for kassen. Efter mønstervedtægtens § 20, stk. 3, gælder bestemmelsen nu for alle kasser.

6. A. 6. Man har overvejet, om der bør ske en generel lempelse af det normale vilkår om 12 måneders nydende medlemskab. Til støtte for en sådan tanke kunne henvises til, at ret til dagpenge efter sygeforsikringslovens afsnit II (lønarbejderdagpenge) opnås straks efter overtagelse af lønarbejde, og at ret til de »frivillige dagpenge« efter samme lov erhverves efter en ventetid på kun 3 måneder.

Heroverfor må imidlertid anføres, at lønarbejderdagpengeordningen er et obligatorisk sikringssystem i den forstand, at lønarbejdere, som omfattes af ordningen, har pligt til at yde bidrag til den. Endvidere må der ved sammenligningen mellem den frivillige sygedagpengeordning og den - også frivillige arbejdsløshedsforsikringsordning - tages hensyn til, at muligheden for at forudberegne risikoen for sygdom må antages i almindelighed at være betydelig mindre end muligheden for at skønne over ledighedsrisikoen.

Udvalget finder, at det med henblik på at undgå misbrug af forsikringen og for at opnå stabilitet i medlemskabet af denne er påkrævet at fastholde kravet om et ret langvarigt medlemskab som vilkår for dagpengeret. Man finder derfor ikke grundlag for at foreslå en generel lempelse af de gældende regler.

6.A.7. Det må derimod erkendes, at der er et behov for en mere begrænset lempelse af reglerne, f.eks. med henblik på at støtte den for tiden foregående strukturændring, som er karakteriseret ved, at grupper af personer overgår fra selvstændig virksomhed til erhverv ved lønarbejde. Man mener imidlertid ikke at kunne blive stående herved. Også for andre grupper af personer, som hidtil har været afskåret fra at blive arbejdsløshedsforsikret, f.eks. under deltagelse i uddannelse, kan kravet om 12 måneders medlemstid virke unødigt restriktivt for den enkelte og tillige mindre påkrævet ud fra de hensyn, som er anført ovenfor til støtte for at bibeholde de hidtidige regler.

Man mener derfor, at kravet om forudgående medlemstid bør nedsættes, for så vidt angår personer, som hidtil har været afskåret fra nydende medlemskab af forsikringen. Navnlig for personer i en fremrykket alder vil det dog være både urealistisk og upåkrævet at kræve dokumentation for, at vedkommende på intet tidspunkt har kunnet blive medlem. Det tidsrum, i hvilket vedkommende skal have været afskåret fra medlemskab, bør derfor ikke være længere, end det er nødvendigt for at sikre, at misbrug undgås.

Udvalget foreslår herefter, at personer, som ved begæringen om optagelse dokumenterer i de sidste 2 år at have været afskåret fra nydende medlemskab på grund af selvstændig virksomhed eller deltagelse i uddannelse, opnår dagpengeret efter en medlemstid på 6 måneder. Samme regel foreslås for personer, som på grund af langvarig arbejdsudygtighed har været afskåret fra nydende medlemskab.

6. A.8. Udvalget er opmærksomt på, at dette forslag, når det sammenholdes med forslaget,

som stilles i punkt 6. B. 11 om et arbejdskrav på 26 ugers lønarbejde i de sidste 3 år, vil indebære, at en hidtil selvstændig erhvervsdrivende, som ikke før sin optagelse i arbejdsløshedskasse har haft lønarbejde af nogen art, kun vil kunne opnå ret til dagpenge efter 1/2 års medlemskab, dersom pågældende uafbrudt har beskæftigelse som lønmodtager i hele denne periode.

Det må imidlertid herved tages i betragtning, at overgangen fra selvstændig erhvervsvirksomhed til lønarbejde sikkert i de færreste tilfælde sker ganske pludseligt. Det almindeligste er antagelig, at den selvstændig erhvervsdrivende i et tidsrum før den endelige overgang til erhverv som lønmodtager supplerer den selvstændige virksomhed med lønarbejde i større eller mindre omfang. Til dette lønarbejde tages der hensyn ved vurderingen af, om arbejdskravet er opfyldt, når pågældende senere — efter den endelige overgang til virksomhed som lønmodtager - optages som nydende medlem i forsikringen.

Det bemærkes i øvrigt, at personer, som ved siden af selvstændig virksomhed har lønarbejde, på grundlag af dette vil kunne optages i forsikringen som bidragydende medlem.

B. Arbejdsbetingelser. Årligt og flerårigt maksimum.

6.B.I. Loven indeholder 3 forskellige regler om de krav, der med hensyn til omfanget af medlemmets hidtidige arbejde stilles som vilkår for ret til dagpenge.

Efter AL § 16, stk. 1, kræves det ved *første* dagpengeudbetaling efter opnået dagpengeret, at medlemmet skal have haft arbejde i mindst 39 uger. Heraf skal de 26 uger ligge inden for de sidste 18 måneder. Derimod stilles der ikke i bestemmelsen krav om, at de sidste 13 uger skal ligge inden for noget bestemt tidsrum inden ledigheden.

Ved *senere* understøttelsesudbetalinger kræves det efter § 18, stk. 3, at medlemmet skal have haft 39 ugers arbejde inden for de sidste 4 år.

For en ikke-forsørger under 22 år stilles efter § 18, stk. 4, dog i stedet det krav, at medlemmet skal have haft arbejde i 26 uger inden for de sidste 18 måneder.

Mister et medlem dagpengeretten som følge af, at kravene i § 18, stk. 3 eller 4, ikke er opfyldt, stilles der strengere arbejdskrav som vilkår for, at dagpengeretten kan genindtræde.

6.B.2. Reglen om arbejdskrav ved første understøttelsesudbetaling i AL § 16, stk. 1, og en regel, svarende til AL § 18, stk. 4, om særbestemmelser for unge medlemmer, blev indsat samtidigt i arbejdsløshedsloven ved lov nr. 338 af 29. juli 1942, der på den anden side lempede de til AL § 18, stk. 3, svarende arbejdskrav i forhold til tidligere lovgivning.

6. B. 3. Kravene i § 18, stk. 3 og 4, har hidtil været betragtet som mindstekrav. Kassernes adgang til at stille skærpede arbejdskrav må efter den nye mønstervedtægt anses for bortfaldet. Imidlertid gælder - i al fald indtil videre - særlige arbejdskrav, for så vidt angår medlemmer, som har landbrugsvirksomhed som bierhverv, jfr. herved arbejdsdirektoratets cirkulære af 15. maj 1952 (bilag nr. 5) 2. afsnit, pkt. A.

6. B. 4. Ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 skete der visse ændringer af arbejdskravene. I bemærkningerne til forslaget herom anførte udvalget (jfr. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 1238), at der på dette punkt kun var foreslået sådanne ændringer i reglerne om understøttelsens maksimale udstrækning og om arbejdsbetingelserne, som var nødvendiggjort af de i øvrigt i lovforslaget foreslåede bestemmelser.

Der var således ikke af udvalget taget stilling til, om de nævnte regler, som blev gennemført under forhold med betydelig ledighed, kunne anses for at være hensigtsmæssige under den foreliggende beskæftigelsessituation. Det blev derfor tilkendegivet, at spørgsmålet ville blive taget op til vurdering i forbindelse med en teknisk revision af arbejdsløshedsloven.

6. B. 5. En sådan vurdering må ske samlet for reglerne om arbejdskrav og for reglerne om det maksimale antal dage, i hvilket der i et år eller et antal år kan udbetales et medlem dagpenge, da de 2 sæt regler på forskellig måde supplerer hinanden.

6. B. 6. Udvalget finder, at de gældende bestemmelser om arbejdskrav er for komplicerede. Navnlig er det - efter Arbejdsløshedskassernes Samvirkes og arbejdsdirektoratets repræ-

sentanters samstemmende opfattelse - belastende for kassens administration og tillige selvsagt besværligt for det enkelte medlem at skulle holde rede på (tilvejebringe dokumentation i form af attester fra arbejdsgiverne om) enkeltheder angående medlemmets arbejdsforhold inden for en så lang periode som 4 år.

Med henblik på at opnå en forenkling finder udvalget, at arbejdskravet bør vurderes over en kortere periode end nu. Herved vil man også opnå en akcentuering af formålet med arbejdskravene, der skal sikre, at kun personer, som virkelig er knyttet til arbejdsmarkedet, kan få udbetalt dagpenge gennem forsikringen.

6. B. 7. Efter AL § 18, stk. 1, kan der - som *»årligt maksimum«* — højst udbetales et medlem dagpenge for 270 dage inden for et understøttelsesår, d.v.s. for tiden fra 1. oktober til 30. september.

Før lov nr. 40 af 22. februar 1967 skulle det maksimale dageantal fastsættes af den enkelte kasse. Dageantallet måtte ikke være mindre end 90, men faktisk var dageantallet for størsteparten af kasserne fastsat til 270 dage.

6.B. 8. Som omtalt i kapitel 1, skete der ved § 2 i lov nr. 348 af 13. juni 1968 en forhøjelse af det maksimale dageantal fra 270 til 285 for understøttelsesåret 1967-68. Ifølge arbejdsløshedskassernes regnskaber kan det anslås, at omkring 2.000 medlemmer fik udbetalt dagpenge for mere end 270 dage i det nævnte understøttelsesår; ca. halvdelen af disse medlemmer fik udbetalt dagpenge i fulde 285 dage. Den gennemsnitlige ledighed i understøttelsesåret androg 4,7 o/0.

6. B. 9. Efter reglen i AL § 18, stk. 2, kan det maksimale dageantal - som *»flerårigt maksimum«* - højst udbetales til et medlem i 4 understøttelsesår i træk. Efter bestemmelsen vil et medlem, som har fået dagpenge i dette omfang, miste retten til dagpenge i det følgende understøttelsesår.

Denne bestemmelse harmonerer imidlertid ikke med reglerne om arbejdskrav; et medlem, som i 3 år i træk har fået dagpenge i det maksimale dageantal, og som fortsat er ledig i næste understøttelsesår, vil på et tidspunkt, før der i det 4. år er udbetalt dagpenge for 270 dage, ikke mere opfylde arbejdskravet, således at dagpengeudbetalingen vil ophøre. - Reglen i § 18, stk. 2, er således uden reelt indhold.

6. B. 10. Reglen i AL § 18, stk. 1, om, at der (højst) kan udbetales dagpenge for 270 dage i understøttelsesåret, indebærer, at dagpengeudbetalingens maksimale udstrækning beror på tidspunktet for ledighedens indtræden. Et medlem, som bliver ledig højst 270 dage før et understøttelsesårs begyndelse, kan få dagpenge i mere end 270 dage i træk, og dagpenge kan i givet fald udbetales uafbrudt i 540 dage. Indtræder ledigheden mere end 270 dage før et understøttelsesårs begyndelse, afbrydes dagpengeudbetalingen efter 270 dages forløb, og medlemmet henvises til i trangstilfælde at søge underholdshjælp efter forsorgslovgivningen.

Udvalget finder det ikke hensigtsmæssigt, at dagpengerettens maksimale udstrækning således beror på tilfældigheder.

6.B.11. Efter at have overvejet forskellige mulige løsninger er udvalget enedes om at foreslå følgende regler:

a) Den periode (nu: 4 år), over hvilken arbejdskravet vurderes, forkortes til 3 år.

b) Det gældende arbejdskrav på 39 uger (i 4 års-perioden) ændres til 26 uger inden for den foreslåede periode på 3 år.

Efter nu gældende praksis udregnes omfanget af et medlems hidtidige arbejde på den måde, at en uge, hvori medlemmet har haft arbejde i mindre end fuld arbejdstid, ikke tæller som fuld uge til opfyldelse af arbejdskravet, men kun medregnes med en til arbejdstiden i ugen svarende brøkdel.

Denne praksis forudsættes bibeholdt uanset den lempelse i adgangen til medlemskab af forsikringen, som er omtalt i kapitel 7 (punkt 7.13), og som fremgår af den foreslåede bestemmelse i LU § 12, stk. 1, nr. 3.

c) Det særlige arbejdskrav, som nu - i visse tilfælde - gælder, 1. gang dagpenge udbetales til et medlem, bortfalder.

d) De gældende strenge arbejdskrav, som nu stilles som vilkår for generhvervelse af ret til dagpenge i tilfælde, hvor retten er bortfaldet som følge af, at medlemmet ikke har opfyldt det almindelige arbejdskrav (efter AL § 18, stk. 3: Krav om 39 ugers arbejde inden for 18 måneder *efter* dagpengerettens bortfald) lempes, således at der kræves 26 ugers arbejde inden

for de sidste 18 måneder; men der skal herved kunne medregnes arbejdsperioder, som ligger *før* dagpengerettens bortfald.

e) De særlige arbejdskrav, som nu efter AL § 18, stk. 4, gælder for ikke-forsørgere under 22 år, tilpasses de før nævnte ændringer af arbejdskravet for andre medlemmer, men udvides til at gælde for alle medlemmer under 22 år, uanset forsørgerstatus.

f) Den gældende begrænsning for udbetaling af dagpenge til et maksimalt antal dage pr. år bortfalder. Begrænsning af dagpengeudbetalingen vil herefter alene hænge sammen med arbejdskravet.

6. B. 12. De her foreslåede regler vil i visse tilfælde indebære en skærpelse i forhold til de gældende regler, i andre tilfælde en lempelse. Det er imidlertid udvalgets opfattelse, at forslagene taget under ét må vurderes som blot en justering af de gældende regler, men denne justering indebærer betydelige administrative forenklinger.

C. Ledighedskrav m.v.

6. C. 1. I AL § 17, stk. 1, nr. 11, er det fastsat, at der ikke kan ydes dagpenge til et medlem, hvis arbejdstid er nedsat med $^1/_3$ eller derunder.

Det beror efter lovbestemmelsen på den enkelte kasses vedtægt, om kassen udbetaler forholdsmæssige dagpenge for de dage eller timer, arbejdstiden er nedsat, hvis nedsættelsen andrager mere end $^1/_5$.

6. C. 2. Nogle kasser har hidtil ikke haft regler om dagpenge til medlemmer, som arbejder på nedsat tid, og i andre kasser har det været fastsat, at den arbejdstidsnedsættelse, der skal betinge ret til dagpenge, skal være mere end den trediedel, som er minimum efter loven.

Ved mønstervedtægten af 1969 er det imidlertid nu, jfr. vedtægtens § 23, stk. 6, obligatorisk for kasserne at have ensartede regler på dette punkt.

6. C. 3. Reglen tager ikke sigte på deltidsarbejdende; de medlemmer, som får dagpenge efter bestemmelsen, skal være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til fuldtidsarbejde, og de er pligtige at overtage sådant arbejde, dersom det anvises dem.

Reglen tager endvidere efter praksis normalt kun sigte på de tilfælde, hvor der består en aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere om arbejde på nedsat tid. Hvis kun en enkelt lønmodtager på en virksomhed arbejder på nedsat tid, vil det pågældende medlem således i almindelighed ikke kunne få forholdsmæssige dagpenge.

6. C. 4. Udvalget finder det rimeligt i princippet at opretholde bestemmelsen, men det bør i loven præciseres, at den alene gælder de tilfælde, hvor der arbejdes på nedsat tid efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere.

6. C. 5. Loven indeholder, bortset fra den nævnte bestemmelse i AL § 17, stk. 1, nr. 11, ikke nærmere regler om, hvornår et medlem kan anses for at være ledig, således at ret til dagpenge indtræder.

De afgrænsningsproblemer, som foreligger på dette område, er i praksis klaret gennem administrativt fastsatte regler.

6. C. 6. Problemerne angår dels tilfælde, hvor medlemmet har et bierhverv, som han fortsætter med at have, når han bliver ledig, dels tilfælde, hvor medlemmet i en ledighedsperiode får arbejde af midlertidig art.

6. C. 7. For medlemmer, som har bierhverv, er der i arbejdsdirektoratets cirkulære af 15. maj 1952 (bilag 5) fastsat regler om fradrag i dagpengene.

Cirkulærets kapitel I handler om *selvstændig virksomheds betydning* dels for ret til medlemskab, dels for ret til dagpenge; angående det sidstnævnte spørgsmål er der i kapitlets 2. afsnit, punkt B, fastsat regler, hvorefter der for medlemmer, som driver *landbrug* m.v. som bierhverv, sker fradrag i dagpengene for et antal dage ugentlig, afhængigt af vedkommende ejendoms grundværdi *).

Ifølge kapitlets 3. afsnit, punkt B, sker der for medlemmer, som driver *fiskeri* som bierhverv, fradrag i dagpengene efter en beregning, som bygger på medlemmets indtægt *) ved salg af fangst.

I 4. afsnit, punkt B, er der fastsat regler om fradrag for medlemmer, der som bierhverv driver *forretning eller anden selvstændig virksom-*

*) Cirkulærets beløbsangivelser er senest ændret ved arbejdsdirektoratets cirkulære af 9. marts 1966.

hed. Her beror fradraget i dagpengene på en nærmere vurdering af virksomhedens omfang; der sker efter disse regler bl.a. fradrag i et medlems dagpenge, dersom det er medlemmets ægtefælle, som driver virksomheden, når medlemmet dog ikke er afskåret fra at deltage i driften.

6. C. 8. I cirkulærets kapitel II er der fastsat regler for betydningen i relation til dagpengeudbetaling af, at medlemmet under ledighed har *indtægter af anden art.* Ifølge cirkulæret er disse regler fastsat med henvisning til AL § 15 A, stk. 4. Ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 blev denne bestemmelse placeret i AL § 18, stk. 6.

Det fastslås i cirkulæret, at »arbejdsfri indtægter« (indtægter af formue, underholdsbidrag, arv, gave o.s.v.) ikke har betydning for dagpengeretten.

Derimod medfører biindtægter ved lønarbejde fradrag i dagpengene. Det samme gælder indtægter bestående i egenpension, folke- og invalidepension, invaliditetsydelse *) og renteerstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven.

6. C. 9. Ved vurderingen af, hvorvidt fradragsregler af den nævnte art er rimelige eller systematisk nødvendige, gør en række synspunkter sig gældende.

Man kunne anlægge den betragtning, at indtægter, som et medlem har, hvadenten han har lønarbejde eller han har mistet sådant arbejde, ikke bør spille nogen rolle for dagpengenes størrelse; disse vil efter AL § 12, stk. 5, ikke kunne udgøre mere end $^{4}/_{5}$ af den bortfaldne indtægt.

6. C. 10. Denne betragtning gælder uden videre, for så vidt angår indtægter i form af pension, invaliditetsydelse og ulykkesforsikringsrente. Men heroverfor står, at fradrag i dagpengene som følge af disse indtægtsarter stemmer med det — i al fald hidtil — almindeligt anvendte princip, hvorefter lovgivningen på det sociale område er udformet, nemlig at man har søgt at undgå »dobbeltforsørgelse«, d.v.s. samtidig udbetaling af ydelser med samme formål (f.eks. til underhold) i henhold til flere af de sociale love.

Hvad særlig angår invaliditetsydelsen er der - bl.a. i en henvendelse, som udvalget har modtaget fra De Samvirkende Invalideorganisationer - peget på, at det ikke synes rimeligt, at modtagelse af denne ydelse skal medføre fradrag i arbejdsløshedsdagpengene.

Herom bemærkes, at ydelsen - foruden til visse alvorligt høreskadede - efter § 15 i lov om invalidepension m.v. tilkendes personer, som lægeligt set er så alvorligt invaliderede, at de i og for sig opfylder betingelserne for at få invalidepension, men som på grund af en ofte usædvanlig arbejdsindsats afskæres fra invalidepension på grund af arbejdsindtægtens størrelse. Efter forarbejderne til lovbestemmelserne om invaliditetsydelse **) var der for sidstnævnte persongruppe en dobbelt begrundelse for disse regler: Man sigtede mod *dels* at supplere den lavere arbejdsindtægt, som invaliditeten kan bevirke, *dels* at dække de merudgifter, som invaliditeten i nogle tilfælde medfører.

I det omfang, der i det konkrete tilfælde er tale om, at en modtager af invaliditetsydelse har særlige merudgifter på grund af invaliditeten, kan det før nævnte princip om undgåelse af dobbeltforsørgelse ikke begrunde, at der sker fradrag i arbejdsløshedsdagpengene.

Det samme forhold må imidlertid antages at gøre sig gældende, for så vidt angår renteerstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven. Da invaliditetsprocenten og dermed rentens størrelse efter denne lov ifølge det oplyste fastsættes efter til dels skematiske retningslinier, f.eks. ved ekstremitetstab, må det være naturligt at betragte renten som erstatning ikke blot for forringede indtægtsmuligheder, men også for de merudgifter, invaliditeten måtte medføre, og tillige rent faktisk for gener, der følger af invaliditeten.

Tilsvarende betragtninger vil antagelig også i et vist omfang kunne gøres gældende, for så vidt angår medlemmer, som modtager invalidepension og som - med dispensation i henhold til AL § 17, stk. 1, nr. 7 - er berettiget til dagpenge under ledighed. Det bemærkes herved, at en del af pensionen, nemlig invaliditetsbeløbet, ikke reguleres under hensyn til pensioni-

*) Invaliditetsydelse blev ikke omtalt i cirkulæret af 1952. Reglen om, at modtagelse af invaliditetsydelse skal bevirke fradrag i dagpengene, er senere fastslået i arbejdsdirektoratets praksis.

**) Jfr. side 44-47 i betænkning (nr. 228-1959) om invalideforsikringen og side 38-40 i betænkning (nr. 371-1965) om invalidepension m.v.

stens indtægtsforhold, og at der, efter det for udvalget oplyste, kun undtagelsesvis vil kunne ske omregning af den øvrige del af pensionen i tilfælde, hvor pensionisten bliver ledig og dermed berettiget til arbejdsløshedsdagpenge. - Det om omregningsspørgsmålet anførte gælder tillige for personer, som får indtægtsbestemt folkepension, og som (med dispensation) er berettiget til dagpenge ved ledighed.

6. C. 11. På denne baggrund mener udvalget ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at udtage det af De Samvirkende Invalideorganisationer rejste spørgsmål angående invaliditetsydelsen til særskilt behandling; dette spørgsmål bør behandles i sammenhæng med de øvrige regler om fradrag for arbejds- og anden indtægt, jfr. herom nedenfor under punkt 6. C. 13.

6. C. 12. Over for den foran i punkt 6. C. 9 nævnte betragtning må det, for så vidt angår et medlem, som har bierhverv enten ved selvstændig virksomhed eller ved lønarbejde, fremhæves, at selve det forhold, at medlemmet er ledigt, i mangfoldige tilfælde vil muliggøre, at medlemmet nu kan udvide bierhvervets omfang.

Konsekvensen af, at man ophævede reglerne om fradrag i dagpengene for disse indtægtskategorier, måtte antagelig være den, at et medlem, som var blevet ledig i sit hovederhverv, og som i ledighedsperioden udvidede omfanget af bierhvervet, nu ikke mere kunne betragtes som ledig. Herved ville dagpengeretten helt bortfalde.

Et sådant resultat synes ikke at være ønskeligt, navnlig ikke når henses til de vanskeligheder af kontrolmæssig art, som ville være forbundet dermed. Det bemærkes herved, at det for bierhverv, som består i selvstændig erhvervsvirksomhed, ofte vil være umuligt at henføre indtægten til arbejde, som udføres på bestemte tider af året, f.eks. i ledighedsperioden.

6. C. 13. Udvalget finder herefter ikke grundlag for at foreslå, at reglerne om fradrag i dagpengene på grund af indtægt ved bierhverv m.v. for fremtiden bør bortfalde.

Det vil imidlertid ikke være praktisk, at reglerne om disse fradrag i detailler fastsættes i loven; de bør som hidtil fastsættes administrativt, således at de på enkel måde kan justeres, når behov derfor opstår, f.eks. ved ændringer i lovgivningen på det sociale område.

Man finder det derimod påkrævet, at der i loven indsættes udtrykkelig hjemmel for fastsættelse af regler af denne art.

6. C. 14. Med hensyn til det andet af de foran under punkt 6. C. 6 nævnte afgrænsningsproblemer - de tilfælde, hvor medlemmet i en ledighedsperiode får arbejde af midlertidig art - er der i AL § 18, stk. 6, givet regler om dagpengenes beregning i den særlige situation, at medlemmet under sådant midlertidigt arbejde opnår en unormalt høj løn. Denne regel er nærmere omtalt nedenfor under punkt 6. D. 4. - Om forståelsen af begrebet »midlertidigt arbejde« henvises til kapitlet 4 (punkt 4. A. 23).

Bortset herfra indeholder arbejdsløshedsloven ikke bestemmelser, som angiver, hvorledes den nærmere beregning af dagpengene skal ske i tilfælde, hvor medlemmet får - sædvanlig lønnet - midlertidigt arbejde i en ledighedsperiode. Regler herom er fastsat administrativt.

6. C. 15. I udvalgets overvejelser angående dette problem er indgået spørgsmålet om, hvorvidt, og da under hvilke betingelser, der til en *deltidsforsikret,* som under ledighed får midlertidigt arbejde af kortere varighed end det hidtidige, bør kunne udbetales dagpenge for en del af en uge (»supplerende dagpenge«). Udvalget har fundet, at der bør være en vis mulighed herfor; hvis en deltidsforsikret eksempelvis i en uge får anvist arbejde i én dag, eller kun $^1/_2$ dag, må det synes urimeligt, om den pågældende skulle miste dagpengene for hele denne uge.

Da spørgsmålet om udbetaling af supplerende dagpenge til medlemmer, som får kortvarigt arbejde under ledighed, som nævnt er løst gennem administrativt fastsatte regler, kunne det synes rimeligt, om det tilsvarende spørgsmål, for så vidt angår deltidsforsikrede, ligeledes forudsattes løst administrativt. Men det har under udvalgets drøftelser af problemet vist sig, at dette for deltidsforsikrede er forbundet med så store vanskeligheder, at en sådan løsning ikke er fundet tilfredsstillende.

6. C. 16. Om supplerende dagpenge efter den gældende lov — d.v.s. for »heltidsforsikrede« - bemærkes følgende:

Hvis et ledigt medlem får arbejde af midlertidig art, sker der nedsættelse af medlemmets dagpenge for vedkommende uge. Efter de før 1. april 1969 gældende regler kunne medlemmet højst få udbetalt dagpenge for de dage, for hvilke han var afkontrolleret som ledig. Men bl.a. under hensyn til at medlemmet kunne opnå arbejde på en dag, på hvilken han allerede var afkontrolleret, skete der herudover en beregning af dagpengeretten efter regler, fastsat af arbejdsdirektoratet efter forhandling med arbejdsnævnet.

6. C. 17. Disse regler gik tidligere generelt ud på, at medlemmets indtægt i den pågældende uge blev omregnet til dagløn efter en særlig omregningssats, som arbejdsdirektoratet fastsatte på grundlag af, hvad der var sædvanlig løn i faget. For hver dagløn, medlemmet efter denne beregning havde tjent i vedkommende uge, blev der fratrukket én dags understøttelse. Havde medlemmet været afkontrolleret som ledig for 4 dage, men haft en indtægt, som efter omregningssatsen svarede til lønnen for 3 dage, kunne der kun udbetales understøttelse for 3 dage i denne uge.

6. C. 18. Da dagpenge udbetales for 6 dage ugentlig, var ordningen uanvendelig i kasser, inden for hvis faglige område, der blev indført 5 dages arbejdsuge. Der blev herefter af arbejdsdirektoratet fastsat en såkaldt timeskala, der skulle finde anvendelse i sådanne kasser, men der blev åbnet adgang også for andre kasser til at bruge timeskalaen i stedet for omregningen efter løn. Timeskalaen skal nu i henhold til mønstervedtægtens § 23, stk. 2, principielt anvendes i alle kasser. Arbejdsdirektoratet kan dog tillade, at en kasse fortsat anvender lønomregningssystemet.

Efter timeskalaen, således som denne er fastsat for fagområder med en ugentlig arbejdstid på 42½ time, udbetales der, hvis arbejdstiden i vedkommende uge

har været:	dagpenge for:
4 timer eller mindre	6 dage
over 4 timer, men højst 11 timer	5 -
- 11 - - - 18 -	4 -
- 18 - - - 25 -	3 -
- 25 - - - 32 -	2 -
- 32 - - - 39 -	1 -
- 39 -	0 -

6. C. 19. Som det vil ses, kan der ved ændring af den ugentlige arbejdstid med blot én time ske forhøjelse eller nedsættelse af det antal dage, for hvilke der kan udbetales dagpenge, og med de nuværende timelønninger og dagpengesatser kan dette meget vel medføre et spring i den samlede indtægt på omkring 50 kr. Tilsvarende spring i ugeindkomsten sker også efter lønomregningssystemet.

Disse spring beror på, at der efter den gældende formulering af arbejdsløshedsloven ikke kan beregnes understøttelse for dele af en dag; dette hænger til dels sammen med den nævnte, traditionelt anvendte kontrolordning, hvorefter forudsætningen for ret til dagpenge for en bestemt dag var, at den ledige var afkontrolleret som sådan den pågældende dag.

Dette princip er forladt pr. 1. april 1969 ved ikrafttrædelsen af lov nr. 248 af 13. juni 1968, der ændrer arbejdsløshedslovens regler angående kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer. Ved den nye affattelse af AL § 4, stk. 2, er det herefter alene bestemt, at et medlem straks ved ledighedens indtræden skal henvende sig personligt til den offentlige arbejdsanvisning, medens det er overladt til administrationen at fastsætte, i hvilket omfang medlemmets ledighed skal afkontrolleres ved senere personligt fremmøde.

I henhold hertil er det i arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969, Reglement for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer (afsnit III i bilag 2) fastsat som det normale, at ledige medlemmer én gang ugentlig skal give møde på arbejdsformidlingskontoret.

Bedømmelsen af et medlems dagpengeret sker herefter på grundlag af timeskalaen og af medlemmets oplysninger om arbejdstiden i vedkommende uge.

6. C. 20. Udvalget har undersøgt en række muligheder med hensyn til fastsættelse af regler om supplerende dagpenge, men har måttet konstatere, at de alle medfører de samme spring i ugeindtægten, som er forbundet med timeskalaen, så længe man opretholder det nu gældende system, hvorefter dagpenge kun udbetales for hele dage.

Da disse spring i indtægten synes uhensigtsmæssige, og da de tillige, i hvert fald for nogle områders vedkommende, indebærer en vis mu-

lighed for misbrug af dagpengereglerne, finder udvalget, at nye regler om supplerende dagpenge bør bygge på, at dagpengene beregnes for en uge ad gangen, således at det ugentlige dagpengebeløb ikke nødvendigvis udgør et multiplum af de dagpenge, kassen har fastsat, eller som medlemmet efter sin hidtidige indtægt har ret til.

Forslag om en sådan nyordning, der falder i tråd med de pr. 1. april 1969 gennemførte ændrede kontrolregler, er stillet i LU § 17, stk. 1, jfr. omtalen heraf i kapitel 5.

6. C. 21. Med udgangspunkt i de regler, som foreslås i kapitel 7 om adgang til nydende medlemskab af forsikringen for personer, som ikke har arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid, har man overvejet en ordning, hvorefter dagpenge af den størrelse, kassen har fastsat, kun fuldtud kan udbetales til medlemmer, som forud for ledigheden havde arbejde i fuld arbejdstid. For alle andre medlemmer skulle dagpengene nedsættes med forholdet mellem arbejdstiden før ledigheden og fuld arbejdstid.

For et medlem, som under ledighed får arbejde af kortere varighed pr. uge, end pågældende havde før ledigheden, skulle de supplerende dagpenge beregnes under hensyn til nedgangen i arbejdstiden, d.v.s. at der udbetales supplerende dagpenge for det »mistede« antal timer.

En sådan ordning kunne i givet fald anvendes til fastsættelse af dagpenge og supplerende dagpenge også til deltidsforsikrede medlemmer.

6. C. 22. Udvalget finder imidlertid, at en sådan ordning ville blive for indviklet at administrere. Det må i øvrigt anses for udelukket at anvende ordningen i en del kasser, hvor det kan være vanskeligt at fastslå, hvad der må anses for fagets fulde arbejdstid. Dette gælder således for visse faglige områder inden for Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse.

6. C. 23. For de fleste faglige områders vedkommende er det, som omtalt i kapitel 7, nu reglen, at de enkelte arbejdsforhold næsten undtagelsesfrit vil omfatte arbejde i fagets fulde sædvanlige arbejdstid. Inden for disse områder ville en ordning som den under punkt 6. C. 21 omtalte reelt ikke få betydning for fastsættelse af dagpengene ved fuld ledighed.

Den nævnte ordnings princip vil derimod være velegnet inden for disse områder til beregning af supplerende dagpenge. Ordningen vil, når dens anvendelse indskrænker sig hertil, næppe være vanskeligere at administrere end timeskalaordningen, og den vil ikke have denne ordnings ulemper.

Udvalget finder herefter, at hovedreglen for fastsættelse af supplerende dagpenge, når bortses fra deltidsforsikrede, bør være, at supplerende dagpenge udbetales for det antal timer, vedkommende medlem mister i vedkommende uge i forhold til fuld, sædvanlig arbejdstid.

6. C. 24. Der vil dog være en række områder, hvor en sådan fremgangsmåde ikke vil kunne gennemføres. Dette gælder dels de i punkt 6. C. 22 nævnte områder, hvor det er vanskeligt at fastslå, hvad der er den sædvanlige, fulde arbejdstid. Men tillige gælder det områder, hvori et medlems faktiske arbejdstid ikke eller kun vanskeligt lader sig kontrollere.

For sådanne områders vedkommende bør efter udvalgets opfattelse de supplerende dagpenge beregnes på den måde, at der i dagpengene sker fradrag med et beløb, som svarer til forholdet mellem den løn, medlemmet har tjent i vedkommende uge, og en ugeløn, der efter de foreliggende oplysninger om fortjenesten inden for fagområdet må anses for sædvanlig, altså en ordning som minder om den, der er beskrevet i punkt 6. C. 17.

6. C. 25. Ingen af de her foreslåede ordninger er efter udvalgets opfattelse anvendelige, for så vidt angår deltidsforsikrede. Dette beror på, at der for medlemmer, som har deltidsarbejde, hvilket efter udvalgets forslag i kapitel 7 vil sige arbejde i mellem 20 og 30 timer ugentlig, hverken kan fastslås nogen fuld sædvanlig arbejdstid eller nogen sædvanlig ugeløn, som det ledige medlems arbejdstid, henholdsvis indtægt i vedkommende uge, kan sættes i forhold til.

Udvalget finder derfor, at supplerende dagpenge for deltidsforsikrede medlemmer må beregnes på den måde, at dagpengene nedsættes med forholdet mellem medlemmets løn i vedkommende uge og den løn, medlemmet havde inden ledigmeldingen. - I kapitel 7 (punkt 7.34)

er der redegjort for enkeltheder i forbindelse med dette forslag.

6. C. 26. Den nærmere udformning af regler om supplerende dagpenge bør fastsættes administrativt. I denne forbindelse bemærkes, at den foreslåede beregning af dagpenge og supplerende dagpenge som et beløb pr. uge teoretisk kunne føre til, at der blev tale om supplerende dagpenge med et ugebeløb af helt ubetydelig størrelse. En sådan konsekvens af forslagene bør efter udvalgets opfattelse undgås; det bør ske ved, at det i de nærmere regler fastsættes, at dagpenge for en uge bortfalder, hvis de udgør et mindre beløb end dagpenge for én dag.

D. Individuel karenstid m.v.

6. D. 1. **I** AL § 16, stk. 5 og 6, samt i § 18, stk. 6, er der fastsat regler, som bevirker, at der sker beskæring af dagpengene, hvis et medlem inden ledigheden eller ved midlertidigt arbejde under denne har haft (resp. får) en særlig høj arbejdsløn.

6.D.2. Efter reglen i § 16, stk. 5, indtræder der en særlig ventetid (»Individuel karenstid«), før dagpenge kan udbetales, hvis medlemmet i det sidste halve år før ledigheden har haft en indtægt - arbejdsløn + eventuelle dagpenge - som for en periode af $^1/_2$ år såvel overstiger gennemsnitslønnen inden for vedkommende fag som den løn, dette medlem sædvanligvis tjener.

Ventetidens længde fastsættes på den måde, at det udregnes, hvor mange dages gennemsnits- (eller sædvanlig) løn, den faktiske indtægt svarer til, og ventetiden andrager herefter det antal dage, resultatet overstiger antallet af arbejdsdage i et halvt år. - Hvis det overskydende dageantal er mindre end 3, skal der ikke gås ventetid, og ventetiden kan ikke overstige 45 dage.

Det er oplyst for udvalget, at bestemmelsen kun finder anvendelse i et meget begrænset antal tilfælde og endvidere kun i ret specielle situationer. Således drejer flere af tilfældene sig om lønarbejdere, som har haft arbejde i Grønland; den store indtægt, de pågældende har haft, kan her hidrøre ikke blot fra en højere timeløn, men tillige også i vidt omfang fra, at den ugentlige arbejdstid har været betydeligt længere, end hvad der er sædvanligt i den øvrige del af riget.

På baggrund heraf er det i udvalget anført, at der næppe er tilstrækkeligt grundlag for at opretholde en sådan bestemmelse. Heroverfor er det imidlertid gjort gældende, at en ledig, som har haft en særlig høj løn, bør kunne klare sig for opsparede dele af denne i en passende tid efter ledighedens indtræden.

Udvalget er enedes om i princippet at foreslå den individuelle karenstid opretholdt. Med henblik på at undgå, at mere tilfældige indtægtsforøgelser rammes af reglen i unødigt omfang, foreslår man dog, at den periode, som skal tages i betragtning, forlænges til 9 måneder.

6.D.3. Efter AL § 16, stk. 6, skal der for en kasse eller for et særligt område inden for en kasse, hvor der i større omfang udføres sæsonarbejde med deraf følgende høj indtægt i en kortere del af året, fastsættes en særlig ventetid (»sæsonkarenstid«) på mindst 15 og højst 45 dage. - Er der fastsat en sådan sæsonkarenstid, finder reglerne om individuel karenstid ikke anvendelse.

Lovens vejledning om, hvornår sæsonkarenstid skal fastsættes, er ret vag. Til udfyldning af loven har man i praksis brugt nogle ret indviklede beregninger til at fastslå, om der i det konkrete tilfælde må siges at foreligge en »sæson«. Efter disse beregninger har der ikke i de senere år været fastsat sæsonkarenstid i nogen kasse. Dette må utvivlsomt ses på baggrund af den udjævning af sæsonsvingninger, der er en følge af den tekniske udvikling.

Udvalget finder ikke, at der er behov for at opretholde regler om sæsonkarenstid.

6.D.4. Efter AL § 18, stk. 6, skal der, hvis et medlem under ledighed får særlig højt lønnet arbejde, ske fradrag i dagpengene, således at dagpengene ikke blot bortfalder for de dage, medlemmet har været i arbejde, men for en eller flere dage yderligere. Hvis medlemmet eksempelvis har haft 3 dages arbejde i en uge, men herved har tjent en løn, som svarer til gennemsnitsfortjenesten i kassen - eller til medlemmets sædvanlige fortjeneste, hvis denne er højere end gennemsnitslønnen - for 4 dage, skal dagpenge efter bestemmelsen bortfalde for 4 dage, og ikke blot for de 3 dage, arbejdet har varet.

I praksis forstås bestemmelsen således, at fradrag for arbejde i en uge, kun kan ske i (eventuelle) dagpenge for denne uge.

Det er udvalgets opfattelse, at reglen har haft ringe praktisk betydning efter indførelsen af timeskalaen (jfr. punkt 6. C. 18), og at reglen i øvrigt kan forekomme mindre rimelig, når forholdet i de fleste tilfælde antagelig vil være det, at den — omend høje — løn, der er tale om, er i overensstemmelse med gældende overenskomst.

Udvalget finder, at reglen vil være vanskelig at kombinere med de regler, som er skitseret **i punkt 6. C. 23,** og den **vil være overflødig som** selvstændig regel for de områder, for hvilke supplerende dagpenge beregnes efter forslaget i punkt 6. C. 24.

Det foreslås derfor, at en til AL § 18, stk. 6, svarende regel udelades.

6. D. 5. Det har i forbindelse med udvalgets drøftelser angående regler om supplerende dagpenge været hævdet, at disse regler burde udformes således, at et medlem ikke kan få udbetalt supplerende dagpenge, hvis disse i forbindelse med lønindtægten for vedkommende uge overstiger en vis grænse, der kunne fastlægges f.eks. i forhold til den dagpengesats, kassen har fastsat, eller i forhold til den løn, medlemmet tjente inden ledigheden.

Om en sådan generel begrænsning af de supplerende dagpenge har der ikke kunnet opnås enighed i udvalget.

6.D.6. Derimod er man enedes om, at der for arbejdsområder, hvor forholdene gør det muligt for et ledigt medlem at tjene en særlig høj løn i begrænset arbejdstid, bør kunne fastsættes særregler, som begrænser adgangen til supplerende dagpenge.

E. Ledighedens årsag.

6.E.1 **I** AL § 17, stk. 1, nr. 1-11, omtales en række tilfælde, hvori der ikke må udbetales et medlem dagpenge. De fleste tilfælde har relation til ledighedens årsag. To af tilfældene udskiller sig dog herfra: nr. 7 om invalide- og folkepensionisters adgang til dagpenge, som omtales nedenfor, afsnit 6. F., og nr. 11 om arbejde på nedsat tid, som er behandlet foran under punkt 6. C. 1-4.

Når bortses fra spørgsmålet om en særlig regel om arbejdsvægring, for så vidt angår deltidsforsikrede, jfr. kapitel 7 (punkt 7.10), finder udvalget ikke anledning til at foreslå ændringer af principiel karakter **til** disse regler eller til § 17, stk. 2 a og b, som knytter sig dertil.

6.E.2. Udvalget har ikke nøjere drøftet bestemmelserne i AL § 17, stk. 4-7, på grund af disses nøje sammenhæng med reglerne om arbejdsformidling. Behovet for regler af denne art bør formentlig overvejes i forbindelse med en revision af bestemmelserne i AL § 5, stk. 2-6.

Man er dog på forhånd af den opfattelse, at det må synes mindre hensigtsmæssigt, at der ved de omhandlede bestemmelser er tillagt arbejdsdirektøren funktioner af rent arbejdsretlig karakter.

F. Modtagelse af invalide-, folke- og enkepension m.v.

6.F.I. Efter AL § 17, stk. 1, nr. 7, har invalidepensionister og folkepensionister, som modtager indtægtsbestemt folkepension, ikke ret **til** dagpenge. Arbejdsdirektøren kan dog dispensere fra denne bestemmelse, når særlige omstændigheder taler derfor.

Kvinder, som modtager enkepension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m.fl., er ligeledes afskåret fra arbejdsløshedsdagpenge; for enkepensionister er der ikke nogen dispensationsadgang. Reglerne herom findes i enkepensionslovens § 11, stk. 1.

Personer, som modtager invaliditetsydelse, er ikke omfattet af AL § 17, stk. 1, nr. 7. Det er dog administrativt pålagt kasserne at afgive indberetning til arbejdsdirektoratet, når et medlem, som får invaliditetsydelse, har fået dagpenge i en ledighedsperiode på ½ år. På grundlag af indberetningen tager arbejdsdirektoratet stilling til, om vedkommende fortsat opfylder betingelserne for at være nydende medlem.

6. F. 2. I forarbejderne til AL § 17, stk. 1, nr. 7, og enkepensionslovens § 11, stk. 1 *), er be-

*) Se Rigsdagstidende 1926-27, tillæg A, spalte 4433 fg., smst. 1930-31, tillæg A, spalte 4257 fg. og, for enkepensionisternes vedkommende, Folketingstidende 1957-58, tillæg A, spalte 2211.

stemmeiserne yderst summarisk begrundet. Udvalget må imidlertid gå ud fra, at reglerne om, at pension og arbejdsløshedsdagpenge normalt ikke kan modtages samtidig, til dels beror på det foran under punkt 6. C. 10 omtalte synspunkt om undgåelse af dobbeltforsørgelse. Men herudover må der bag reglerne sikkert ligge den antagelse, at der derved, at et medlem får tilkendt pension, opstår en sådan tvivl om, hvorvidt vedkommende fortsat står til fuld rådighed for arbejdsmarkedet og dermed opfylder betingelserne for nydende medlemskab, at medlemmets ret til dagpenge straks bør bortfalde og først genindtræde, når det er konstateret ved særlig undersøgelse, at betingelserne for medlemskab er til stede.

6. F. 3. I en henvendelse til udvalget har De samvirkende Invalideorganisationer henledt udvalgets opmærksomhed på, at der i praksis er forekommet visse vanskeligheder med hensyn til handicappedes adgang til at blive nydende medlemmer af en arbejdsløshedskasse. Dette har således været tilfældet for et antal blinde eller stærkt svagtsynede personer, som er blevet uddannet til at være telefonpassere. I henvendelsen er det erkendt, at denne uddannelse er af meget speciel karakter, således at de pågældende ikke i tilfælde af ledighed i almindelighed vil være anviselige inden for kassens (i dette tilfælde: Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasses) faglige område. Det er imidlertid organisationernes opfattelse, at arbejdsløshedskøen bør åbne adgang til forsikringen for enhver aktivt erhvervsudøvende.

Udvalget skal anføre, at der ikke er og ej heller bør være regler, hvorefter en person afskæres fra forsikring, blot fordi han er handicappet; efter udvalgets forslag om, at forsikringen åbnes for deltidsarbejdende, vil også en større kreds af handicappede kunne blive forsikret. Men bortset herfra finder man, at organisationernes principielle sigte er for vidtgående.

Efter hele arbejdsløshedsforsikringens opbygning og tradition tilsigter reglerne at yde dagpenge til erstatning for indtægtstab, der skyldes ledighed, og alene dette. Hvis en persons handicap er så omfattende, at det må siges at være rent tilfældigt, om der kan findes et job, han kan bestride, ville det være imod de principper, man i øvrigt anvender, om hans trangstilfælde betragtes som arbejdsløshed. På tilsvarende måde måtte det ligge uden for arbejdsløshedslovgivningens formål at yde dagpenge eksempelvis til en person, der af den ene eller anden årsag var ude af stand til at have arbejde inden for sædvanlig arbejdstid, således at det af denne grund ikke ville være muligt at anvise arbejde til den pågældende.

6.F.4. Efter AL § 17, stk. 1, nr. 7, er det, jfr. bestemmelsens henvisning til lov om invalide- og folkepension (nu: Lov nr. 218 af 4. juni 1965 om folkepension) § 3, stk. 1, kun folkepensionister, som modtager indtægtsbestemt folkepension, der (normalt) er afskåret fra at få arbejdsløshedsdagpenge, medens der ikke på dette punkt gælder særregler for folkepensionister, som modtager pensionens mindstebeløb. Det er nødvendigt, at reglerne for så vidt ændres med virkning fra 1. april 1970, d.v.s. det tidspunkt, efter hvilket folkepensionens grundbeløb ifølge folkepensionslovens § 3, stk. 2, udbetales til personer, som er fyldt 67 år, uden hensyn til modtagernes økonomiske forhold.

6. F. 5. Under drøftelserne om forholdet til arbejdsløshedsforsikringen for personer, som oppebærer andre sociale ydelser, såsom folkepension, invalidepension, enkepension, ulykkesforsikringsrente m.v., har udvalget fundet det hensigtsmæssigt at dele disse persongrupper op i 3 kategorier, nemlig:

a) Personer, som uanset indtægtsforhold og arbejdsevne har krav på modtagelse af ydelser fra det offentlige. Dette gælder personer, som modtager invaliditetsydelse, samt, efter den 1. april 1970, alle, som er fyldt 67 år.

b) Personer, som oppebærer en ydelse under omstændigheder, som på forhånd rejser formodning om, at de ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. Dette gælder personer, som modtager invalidepension, personer som modtager invaliditetserstatning efter ulykkesforsikringslovgivningen i form af en årlig rente, og personer, som på grund af svigtende helbred har søgt og fået tillagt folke- eller enkepension med samtykke fra det udvalg, som er omtalt i § 2, stk. 4, i lov om folkepension.

c) Personer, som modtager en indtægtsbestemt ydelse, ved hvis tilkendelse der ikke tages hensyn til, om de kan stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Dette gælder enlige kvinder,

som er fyldt 62 år, og kvinder i denne alder, som er gift med en folke- eller invalidepensionist, og som har søgt og fået tillagt indtægtsbestemt folkepension, samt enker, som har fået enkepension efter enkepensionsloven.

6. F. 6. Med hensyn til den først nævnte af de 3 grupper er udvalget af den opfattelse, at modtagelsen af fuld folkepension ikke i sig selv bør afskære fra retten til dagpenge. På den anden side er det, da opnået 67-års alder i sig selv må betragtes som et indicium for, at pågældende er på vej ud af arbejdsmarkedet, nødvendigt, at man er særlig opmærksom på, om medlemmet fortsat er arbejdsduelig.

Udvalget foreslår derfor, at det pålægges kassen at føre en særlig indgående kontrol med, om medlemmet fortsat opfylder betingelserne for nydende medlemskab, ligesom det foreslås, at der ikke kan udbetales en pensionist dagpenge uden arbejdsdirektørens samtykke for et længere uafbrudt tidsrum end 6 måneder.

Med disse begrænsninger finder udvalget, at personer, som er over 67 år, og som fortsat i fuldt omfang står til rådighed for arbejdsmarkedet, bør ligestilles med personer under denne alder. Dette medfører for 67-årige medlemmer, som får folkepension, at der ved ledighed skal ske fradrag i dagpengene med et beløb, som svarer til den fulde folkepension. For at foretage et sådant fradrag taler endvidere, at man herigennem undgår dobbeltforsørgelse.

Den nævnte regel om, at et 67-årigt medlem uden arbejdsdirektørens samtykke længst kan få udbetalt dagpenge uafbrudt for et halvt år, svarer til den praksis, man nu anvender, for så vidt angår medlemmer, som modtager invaliditetsydelse, jfr. punkt 6. F. 1. Udvalget finder det hensigtsmæssigt, at reglerne, som gælder for medlemmer, der modtager invaliditetsydelse, opretholdes, og det foreslås derfor, at de regler, som foreslås for 67-årige medlemmer, tillige skal finde anvendelse på medlemmer, som modtager invaliditetsydelse.

6. F. 7. For så vidt angår den persongruppe, som er omtalt i punkt 6.F. 5, litra b, finder udvalget, at den hidtidige ordning, hvorefter sådanne medlemmer som hovedregel er afskåret fra adgang til dagpenge, bør opretholdes. Dette er en naturlig følge af, at de pågældende selv gennem at søge invalidepension m.v. har tilkendegivet, at de ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Der bør dog på lignende måde som nu være en mulighed for gennem dispensation, der meddeles af arbejdsdirektøren i hvert enkelt tilfælde, at give sådanne medlemmer adgang til dagpenge, når særlige omstændigheder taler derfor.

Hvor dagpenge herefter bevilges, bør der også her ske fuldt fradrag i dagpengene for den pension eller renteydelse, som pågældende oppebærer ved siden af.

Gruppen omfatter bl.a. visse enkepensionister. Da enkepensionister, som nævnt, nu efter § 11, stk. 1, 2. pkt., i lov om pension og hjælp til enker m.fl. er helt afskåret fra at kunne få dagpenge, stiller udvalget forslag om, at denne lovbestemmelse søges ophævet.

6. F. 8. For den gruppe, som er omtalt i punkt 6. F. 5, litra c, mener udvalget ikke, at der bør være adgang til at opnå dagpenge. I det omfang, de her nævnte kvinder står til rådighed for arbejdsmarkedet, vil de ganske som andre kunne være nydende medlemmer af en arbejdsløshedskasse, såfremt de ikke søger at få den indtægtsbestemte pensionsydelse.

Gennem at ansøge om en sådan tilkendegiver de selv, at de ikke mener at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og på grund af indtægtsreguleringen af pensionen vil denne i øvrigt sædvanligvis bortfalde, når der opnås arbejde af fastere karakter.

6. F. 9. Som nævnt bør de regler, som fastsættes om fradrag i dagpengene for medlemmer, der modtager ydelser efter den sociale lovgivning, jfr. foran punkt 6. C. 13 og LU § 29, ud fra det før nævnte princip, hvorefter dobbelt forsørgelse bør undgås, udformes på den måde, at folkepension - hvad enten det drejer sig om indtægtsreguleret pension eller ikke — enkepension og invalidepension fuldtud kommer til fradrag i dagpengene.

Udvalget er opmærksom på, at en sådan regel, for så vidt angår indtægtsreguleret pension, vil kunne medføre, at medlemmets pension ifølge reglerne i pensionslovgivningen må optages af de kommunale myndigheder til omregning, idet medlemmets samlede indtægt (arbejdsindtægt + pension) efter udvalgets forslag under ledigheden vil falde til højst at an-

drage 80 °/o af den hidtidige arbejdsindtægt alene. Omregning af pensionen ville imidlertid blot føre **til,** at der måtte ske yderligere fradrag i dagpengene med ny omregning af pensionen til følge.

Udvalget foreslår derfor, at der ved ændring af folke-, enke- og invalidepensionslovgivningen indføres ændrede regler om omregning af pensionerne, således at den nævnte konsekvens af fradraget i dagpengene undgås.

6. F. 10. Udvalget finder, at tilsvarende regler om fradrag i dagpengene bør gælde for medlemmer, som modtager andre ydelser i henhold til den sociale lovgivning — f.eks. invaliditetsydelse og renteerstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven - for så vidt og i det omfang, disse ydelser har samme formål som dagpengene, nemlig at skulle dække bortfalden indtægt eller indtægtsmulighed.

G. Udvalgets forslag, LU §§ 23-36

6.G. 1. **I** LU § 23 foreslås fastsat de normale regler om den medlemstid, der kræves, førend et nydende medlem opnår ret til dagpenge.

Stk. 1 svarer til reglerne i AL § 16, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., således at det nu gældende krav om 12 måneders nydende medlemskab - evt. nedsat til mindst 6 måneders medlemskab, hvis medlemmet forud har været bidragydende medlem — foreslås opretholdt som hovedregel. I forslaget er ikke medtaget kravet i den gældende lov angående betaling af medlemsbidrag for vedkommende periode; herom henvises til bemærkningerne til stk. 4 nedenfor.

I stk. 2 foreslås, at visse grupper af personer, som i mindst 2 år forud for begæring om optagelse som nydende medlem har været afskåret fra sådant medlemskab, opnår ret til dagpenge efter forløbet af halvdelen af den medlemstid, der efter stk. 1 gælder som hovedregel. Man har fundet det rimeligt også i denne bestemmelse at åbne mulighed for afkortning af den krævede medlemstid som nydende medlem, hvis pågældende forud har været bidragydende medlem. Der henvises herved til, at personer, som har ret til nydende medlemskab, ikke - efter LU § 16 stk. 3 — kan være bidragydende medlemmer.

Med hensyn til begrundelsen for forslaget henvises til punkt 6. A. 7. Det skal anføres, at reglen i LU § 23, stk. 2, vil kunne finde anvendelse på en lærling, hvis læreforholdet afbrydes efter 2 års forløb, dersom læreforholdet omfattes af lærlingelovens § 1, jfr. herved LU § 12, stk. 4.

Stk. 3, der indeholder forslag om en særregel for medlemmer, som er indmeldt i kassen før det fyldte 18. år, d.v.s. før nydende medlemsret kan erhverves, jfr. LU § 12, stk. 1, nr. 2, svarer til AL § 16, stk. 3, 2. pkt., der dog kun finder anvendelse, dersom vedtægten indeholder bestemmelse herom. Efter forslaget skal særreglen gælde i alle kasser.

I stk. 4 foreslås, i overensstemmelse med, hvad der uanset ordlyden af AL § 16, stk. 1, i visse tilfælde nu gælder ifølge praksis, at medlemstid, i hvilken et medlem har været fritaget for at betale medlemsbidrag, medregnes i medlemstiden efter stk. 1-3. Dog foreslås, at der under alle omstændigheder skal være betalt bidrag, svarende til nydende medlemmers bidrag for 3 måneder. En regel af tilsvarende indhold findes i AL § 16, stk. 4.

6. G. 2. LU § 24 svarer til reglen i AL § 16, stk. *2,* dog således at det i stk. 1 fastslås, at bestemmelsen kun omfatter udlærlinge, som i læretiden har været udelukket fra nydende medlemskab, hvilket efter LU § 12, stk. 4, vil sige lærlinge, omfattet af lærlingelovens § 1. Det foreslås endvidere, at den særlige adgang til hurtigt at opnå dagpengeret betinges af, at begæring om optagelse fremsættes inden 2 uger - imod nu efter praksis: inden 10 dage - efter udlæringen. Den foreslåede formulering indebærer, at også en udlærling, som endnu ikke er fyldt 18 år, omfattes af bestemmelsen. For en sådan udlærling regnes månedsfristen fra optagelsen som bidragydende medlem, men dagpengeret opnås tidligst ved det fyldte 18. år; dette sidste er en følge af bestemmelserne i LU § 12, stk. 1, nr. 2 (18 års aldersgrænse som betingelse for nydende medlemskab) og LU § 16, stk. 4, hvorefter bidragydende medlemmer ikke har ret til dagpenge.

6. G. 3. I LU § 25 foreslås fastsat regler om de krav til omfanget af forudgående arbejde, som betinger ret til dagpenge. Regler af tilsva-

rende art findes i AL § 18, stk. 3 og 4, medens der ikke foreslås bestemmelser, som svarer til AL § 16, stk. 1, om et særligt arbejdskrav, som stilles, første gang dagpenge udbetales til et medlem, som ikke tidligere har været berettiget til dagpenge under nuværende eller tidligere medlemskab af forsikringen.

Før arbejdsløshedslovens ændring ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 kunne den enkelte kasse i vedtægten bestemme, at arbejdskravet skulle være enten 26 ugers arbejde i de sidste 3 år eller 39 ugers arbejde i de sidste 4 år eller - dog kun med ministerens tilladelse, og kun når særlige forhold talte derfor - 52 ugers arbejde i de sidste 5 år. Reglerne var dengang placeret i AL § 15 A, stk. 1 *).

Ved ændringsloven af 22. februar 1967, hvorved reglerne om arbejdskrav blev placeret i § 18, stk. 3, blev arbejdskravet gjort ensartet for alle kasser og fastsat i overensstemmelse med den anden af de nævnte 3 muligheder, medens arbejdskravet nu i LU § 25, stk. 1, foreslås fastsat i overensstemmelse med den førstnævnte af disse muligheder.

I LU § 25, stk. 2, foreslås fastsat regler om generhvervelse af ret til dagpenge for et medlem, hvis ret hertil er bortfaldet efter stk. 1. Den foreslåede regel adskiller sig i princippet fra den gældende bestemmelse i AL § 18, stk. 3, 2. pkt., derved, at der efter forslaget kan medregnes arbejdsperioder, som ligger før bortfaldet af ret til dagpenge, medens dette ikke kan ske efter den gældende bestemmelse.

I LU § 25, stk. 3, foreslås regler, som svarer til bestemmelserne i AL § 18, stk. 4, dog ændret i overensstemmelse med forslaget i stk. 2, for så vidt angår generhvervelse af ret til dagpenge. Endvidere foreslås det, at det videregående arbejdskrav skal gælde alle medlemmer under 22 år, medens AL § 18, stk. 4, kun angår ikke-forsørgere under 22 år.

6. G. 4. I LU § 26, stk. 1, foreslås - i overensstemmelse med hidtidig praksis - at værnepligtstjeneste betragtes som arbejde i relation til arbejdskravene efter § 25. Dette vil indebære, at medlemmer, som hjemsendes fra tjeneste i forsvaret, civilforsvaret eller civilt statsarbejde, som hovedregel vil opfylde arbejdskravene. Efter forslaget betragtes også frivillig tjeneste ifølge kontrakt med forsvaret - d.v.s. tjeneste efter konstabelordningen - som arbejde i relation til arbejdskravene. Kun inden for forsvaret antages der personel til frivillig tjeneste.

I LU § 26, stk. 2, foreslås en beføjelse for arbejdsdirektøren til efter forhandling med arbejdsnævnet at fastsætte regler om beregningen af arbejdsperioderne efter LU § 25 i en række særlige situationer. Herom bemærkes, at kun deltagelse i visse dagkursus - nemlig kursus, hvortil der ydes støtte i henhold til AL eller anden arbejdsløshedslovgivning - nu i henhold til AL § 18, stk. 5, 2. pkt., kan betragtes som arbejde. Dette har ført til, at deltagelse f.eks. i kurser, etableret i henhold til lov om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, ikke har kunnet betragtes som arbejde. I sådanne tilfælde er kursustiden blevet betragtet som »død periode«, d.v.s. at den 4-års periode, over hvilken arbejdskravet vurderes ifølge AL § 18, stk. 3, er blevet forlænget med kursusperiodens varighed. På tilsvarende måde har man behandlet tilfælde, hvor medlemmet har været syg, har afsonet straf m.v. Udvalget finder det hensigtsmæssigt, *dels* at der skabes udtrykkelig hjemmel for at fastsætte en særlig beregningsmåde i de sidstnævnte tilfælde, *dels* at beføjelsen til at fastsætte regler gøres så vid, at der bliver mulighed for, at situationer, som ligner hinanden, behandles ensartet. - Udvalget har fundet det overflødigt at foreslå en bestemmelse, som svarer til AL § 18, stk. 5, 1. pkt., hvis rimelighed synes indlysende.

6. G. 5. I LU § 27, stk. 1, foreslås det udtalt, at dagpenge kun kan udbetales til ledige medlemmer.

I stk. 2, nr. 1 og 2, foreslås, at der af direktøren efter forhandling med arbejdsnævnet fastsættes regler om dagpengeretten dels for medlemmer, som arbejder på nedsat tid, jfr. bestemmelsen i AL § 17, stk. 1, nr. 11, og bemærkningerne foran under punkt 6. C. 1—4, dels for medlemmer, som under ledigheden har bibeskæftigelse, jfr. foran under punkt 6. C. 5—8 og 12-13. Man har fundet det rigtigt særlig at nævne, at begrænsning i dagpengeretten eventuelt kan ske, dersom medlemmets ægtefælle driver selvstændig virksomhed, da de nu gældende, administrativt fastsatte regler indeholder bestemmelser om en sådan situation.

*) Jfr. lovbekendtgørelse nr. 238 af 27. juni 1962.

I LU § 27, stk. 2, nr. 3, foreslås, at der på samme måde kan fastsættes regler om dagpenge til et medlem, som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet er indstillet på grund af vejrliget. En regel af denne art er ufornøden, såfremt medlemmei: i denne situation melder sig ledig til arbejdsformidlingskontoret. Det er imidlertid antaget i hidtidig praksis, at et medlem, som, f.eks. medens arbejdet er indstillet, opholder sig på arbejdspladsen for at afvente bedring i vejret, i et vist omfang har ret til dagpenge i forhold til dette tidsrum, for så vidt medlemmet ikke efter vedkommende overenskomst har ret til løn. Udvalget finder ikke, at ret til dagpenge skal være udelukket i denne situation, selvom medlemmet ikke er til rådighed for anvisning til andet arbejde. Det bør dog sikkert overvejes, om der i de regler, som fastsættes, bør være samme begrænsning, som er nævnt nedenfor i omtalen af LU § 28, stk. 3.

I LU § 27, stk. 3, foreslås der givet arbejdsdirektøren beføjelse til at fastsætte regler om udbetaling af dagpenge til medlemmer, som bliver arbejdsløse på Færøerne, i Grønland eller i udlandet, jfr. herved LU § 72 om lovens gyldighedsområde. Herom bemærkes, at bestemmelsen i AL § 9, stk. 4, hvorefter det er en betingelse for medlemskab, at vedkommende er bosat inden for kassens område, ikke er til hinder for, at en person, som har midlertidigt ophold andetsteds, men har bevaret bopælen her, kan opretholde nydende medlemskab. Det er da også antaget, at udbetaling af understøttelse i særlige tilfælde kan ske, når medlemmet er blevet ledig i udlandet. Der er således givet tilladelse til, at der fra kasseafdelinger, som er oprettet i enkelte udenlandske byer, kan udbetales dagpenge til ledigblevne søfolk.

Med forslaget tilsigtes det at fastslå, at udbetaling af dagpenge uden for det område, loven gælder for, kan ske, men kun efter de særlige regler, som fastsættes derom.

Udvalget forudsætter - men finder det ikke påkrævet at foreslå dette udtrykkelig nævnt i lovteksten - at regler af denne art må bygge på, at der på vedkommende sted er etableret en arbejdsanvisningsvirksomhed i dansk regie, som i fornødent omfang sikrer mulighed for anvisning af arbejde til den ledigblevne, og som ikke strider mod den - eventuelt fremmede - lovgivning, som gælder på stedet.

6. G. 6. I LU § 28 foreslås fastsat regler angående »supplerende dagpenge«.

I stk. 1 fastslås, at et medlem, som er arbejdssøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, er berettiget til dagpenge, hvis medlemmet overtager arbejde af kortere varighed end denne arbejdstid, men at dagpengene i så fald nedsættes. Det følger af kravene om, at medlemmet er ledigt og arbejdssøgende som angivet, at medlemmet under det pågældende arbejde skal være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, og at medlemmet må afgå fra arbejdet, hvis der af arbejdsformidlingen anvises medlemmet andet arbejde i fuld arbejdstid.

Reglen gælder ikke for det tilfælde, at den forkortede arbejdstid er aftalt mellem arbejdsgiver og lønmodtagere; i så fald følger det af LU § 27, stk. 2, nr. 1, at dagpenge kun kan udbetales, hvis arbejdsnedsættelsen udgør mere end $^1/_3$ af fuld normal arbejdstid.

Om de foreslåede principper for nedsættelsen henvises til punkt 6. C. 23-24.

I LU § 28, stk. 2, foreslås, at der for bestemte arbejdsområder kan fastsættes særregler om nedsættelse af dagpengene. Der henvises herom til punkt 6. D. 5-6.

I stk. 3 foreslås, at nærmere regler om nedsættelse af dagpengene fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet. Som anført i punkt 6. C. 26 bør det i disse regler fastsættes, at dagpengene for en uge bortfalder, hvis dette beløb er mindre end det beløb, hvortil kassen har fastsat dagpengene for én dag eller - hvis medlemmets dagpenge er nedsat efter LU § 22, stk. 1 (»^{4}/s grænsen«) - mindre end det beløb, medlemmet kan få udbetalt i dagpenge for én dag ved fuld ledighed.

6. G. 7. I LU § 29 foreslås, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter regler, hvorefter dagpengeretten begrænses for medlemmer, som modtager pension, erstatningsydelse med løbende udbetaling m.v. Der henvises herom til punkt 6. C. 9-11 og 13 samt punkt 6. F. 4-10.

6. G. 8. LU § 30, stk. 1, svarer til AL § 16, stk. 5, 1.-3. pkt. I forslagets 4. pkt. tænkes indsat henvisning til en bestemmelse om tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, jfr. nu AL § 3 C.

LU § 30, stk. 2, svarer til sidste pkt. i AL § 16, stk. 5.

Forslaget om, at regler på dette punkt fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med direktøren for sygekassevæsenet, skyldes hensynet til sikring af, at sygedage, for hvilke medlemmet får sygedagpenge, ikke bliver fradraget i ventetiden.

6. G. 9. LU § 31 svarer - alene med rent redaktionelle ændringer - til AL § 17, stk. 1, nr. 1.

Den i henhold til gældende lov fastsatte bekendtgørelse nr. 205 af 3. december 1966 (bilag 6) om arbejdsløshedskassernes forhold under strejke og lockout gælder for tiden indtil 31. december 1969.

Den nye bekendtgørelse, som herefter forventes udfærdiget, må efter udvalgets formening være gældende også efter gennemførelse af udvalgets lovudkast, da dette, for så vidt angår de foreslåede regler på dette område, er uændret i forhold til gældende lov. Som følge heraf har udvalget ikke fundet det påkrævet i udkastets kapitel om ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser at foreslå en bestemmelse om uændret gyldighed af den til den tid gældende bekendtgørelse.

6. G. 10. Udvalget har overvejet spørgsmålet, som LO har rejst over for arbejdsministeriet, om ændring af den gældende bekendtgørelses regler angående visse tilfælde af blokade, jfr. kapitel 1, punkt I.D.

Der har imidlertid ikke i udvalget kunnet opnås enighed om sådanne ændringer.

6. G. 11. Forslaget i LU § 32 svarer til reglerne i AL § 17, stk. 1, nr. 2, 4, 5, 6 og 8.

6. G. 12. LU § 33, stk. 1, svarer til reglerne i AL § 17, stk. 1, nr. 10 og 3, idet der i stk. 1, nr. 1, tillige er indarbejdet de regler, som nu findes i AL § 17, stk. 2 a), medens LU § 33, stk. 2, svarer til AL § 17, stk. 2 b).

Efter forslaget til LU § 33, stk. 1, er det alene vægring ved at overtage arbejde, som anvises medlemmet af arbejdsformidlingen, der kan medføre, at medlemmet mister ret til dagpenge. Ifølge AL § 17, stk. 1, nr. 10, indtræder denne virkning tillige, hvis der er tale om arbejde, som anvises medlemmet af kommunalbestyrelsen.

Det findes hensigtsmæssigt, at kun anvisninger fra én myndighed skal kunne have den nævnte virkning.

I LU § 33, stk. 3, foreslås dog, at samme virkning skal indtræde, hvis et medlem vægrer sig ved at overtage arbejde, der anvises ham af den kasse, han er medlem af, dersom kassen i medfør af lov om privat arbejdsanvisning har fået tilladelse til fortsat at foretage arbejdsanvisning.

6. G. 13. Ved reglen i LU § 34, stk. 1, fastslås, at medlemmer, som er fyldt 67 år - hvad enten de modtager folkepension eller ikke - og medlemmer, som modtager invaliditetsydelse, i princippet er berettiget til dagpenge på lige fod med andre medlemmer, dog med den begrænsning at udbetaling af dagpenge for en uafbrudt periode på mere end $^1/_2$ år kun kan ske, hvis arbejdsdirektøren tillader det i det enkelte tilfælde.

Udvalget forudsætter, at arbejdsdirektørens afgørelse af, om dagpengeudbetaling kan fortsætte ud over $^1/_2$ år, træffes ud fra en vurdering af årsagen til ledigheden, således at tilladelse til fortsat udbetaling kun sker under forudsætning af, at medlemmet fortsat er arbejdsdygtig og i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne være nydende medlem.

Da det også ved korterevarende ledighedsperioder for den medlemsgruppe, bestemmelserne vedrører, er påkrævet at være særlig opmærksom på, om vedkommende medlem fortsat opfylder betingelserne for nydende medlemskab, forslås det i LU § 34, stk. 2, pålagt kasserne at føre en sådan særlig indgående kontrol.

6. G. 14. LU § 35, stk. 1, nr. I og 3, svarer til AL § 17, stk. 1, nr. 7. Forslagets nr. 2 og 4 er nye; medlemmer som modtager renteerstatning efter ulykkesforsikringsloven og tilsvarende lovgivning (stk. 1, nr. 2), har hidtil haft adgang til dagpenge uden særlige betingelser, medens enkepensionister (stk. 1, nr. 4) hidtil helt har været afskåret fra at få dagpenge.

Forslaget i stk. 2, 1. pkt., om, at tilladelse efter stk. 1 kun gives under særlige omstændigheder, svarer til, hvad der gælder efter AL § 17, stk. 1, nr. 7, medens stykkets 2. pkt. indebærer en begrænsning i direktørens hidtidige adgang til at dispensere, for så vidt angår medlemmer, som modtager indtægtsbestemt folkepension.

6. G. 14-15.

Om begrundelsen for disse bestemmelser henvises til punkt 6. F. 7-8.

6. G. 15. I LU § 36 foreslås en regel, som svarer til AL § 10, stk. 4. Man har navnlig under hensyn til forslagets stk. 2 om medlemmets pligt til at medvirke ved undersøgelsen fundet det hensigtsmæssigt at placere denne bestemmelse i kapitlet om betingelser for ret til dagpenge. Opfylder medlemmet ikke denne pligt, kan det efter LU § 15, stk. 2, bestemmes, at hans dagpengeret bortfalder.

KAPITEL 7

Særregler for deltidsarbejdende

7.1. De optagelsesbetingelser, som stilles i AL § 10, stk. 1 og 2, indebærer, sammenholdt med bestemmelsen i § 9, stk. 1, at principielt kun personer, som fuldtud stiller deres arbejdskraft til rådighed for arbejdsmarkedet som lønarbejdere, og som også er i stand til at arbejde i fuld normal arbejdstid og i givet fald er arbejdssøgende til arbejde af dette omfang, kan være nydende medlem af en arbejdsløshedskasse.

Efter lovens regler vil således en person, som ikke har arbejde i fuld normal arbejdstid, principielt ikke kunne optages som nydende medlem.

Ud fra samme synspunkt må et medlem, som i en ledighedssituation vægrer sig ved at overtage et anvist arbejde under henvisning til, at han ikke ønsker eller ikke evner at have arbejde i fagets fulde arbejdstid, udtræde af kassen eller lade sig overføre til bidragydende medlemskab. Følgen af arbejdsvægringen vil således i dette tilfælde være mere vidtgående end den, som følger af AL § 17, stk. 1, nr. 10, hvorefter arbejdsvægring medfører tab af retten til understøttelse i (normalt) 31 dage, jfr. mønstervedtægtens § 27, stk. 4.

I princippet må den samme vidtgående følge indtræde, hvis et medlem under ledighed tilkendegiver, at han foretrækker at få anvist deltidsarbejde, eller hvis et medlem overtager deltidsarbejde uden samtidig at være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til arbejde på fuld tid. - Som en midlertidig ordning har arbejdsnævnet dog vedtaget at akceptere, at et medlem, som overtager deltidsarbejde, kan bevare nydende medlemsret i indtil $^1/_2$ år, men medlemmets ret til dagpenge i denne periode betragtes som suspenderet.

7.2. Den beskrevne retstilstand harmonerer i vidt omfang med de overenskomster, som er indgået mellem arbejdsmarkedets parter, for så vidt som der i overenskomsterne sædvanligvis er optaget en bestemmelse om, at den normale ugentlige arbejdstid er $42^1/_2$ time (fra 1. september 1970: $41^3/_4$ time) ved almindeligt dagarbejde, på skifteholdenes daghold og ved arbejde på forskudt tid.

Sådanne bestemmelser er af parterne forstået således, at de ikke i sig selv giver mulighed for ansættelse på kortere ugentlig arbejdstid.

Ansættelse på deltid inden for overenskomstdækkede områder forudsætter derfor en udtrykkelig bestemmelse i overenskomsterne herom.

7. 3. Som eksempler på sådanne bestemmelser kan nævnes, at der i landsoverenskomsten mellem på den ene side Dansk Arbejdsgiverforening og Butiks- og Kontorvirksomhedernes Arbejdsgiverforening og på den anden side Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark er optaget en bestemmelse, hvori det uden særlige begrænsninger er forudsat, at ansættelse på deltid kan finde sted.

Ifølge Dansk Arbejdsgiverforenings statistik angående funktionærløn for oktober måned 1968, som omfatter godt 106.000 personer, er 8.500 eller 22 % af de kvindelige funktionærer, men kun godt 500 eller under 1 % af de mandlige funktionærer beskæftiget som deltidsansatte.

Endvidere er der i hovedoverenskomsten mellem Textilfabrikantforeningen og Dansk Textil Arbejderforbund regler om korttidsarbejde *).

*) Efter det for udvalget oplyste har der ikke fæstnet sig en sprogbrug, hvorved indholdet af udtrykkene »deltidsarbejde« og »korttidsarbejde« i almindelighed kan fastslås.

Efter denne overenskomst kan der i tilfælde af, at der foreligger vanskeligheder med at skaffe fornøden arbejdskraft, ansættes arbejdere på kortere daglig arbejdstid end den overenskomstmæssige. Arbejdsgiveren er i disse tilfælde — i den udstrækning det er muligt - forpligtet til at antage arbejdere, der er villige til at arbejde på fuld tid, og i tilfælde af afskedigelser først at frigøre sig for de korttidsarbejdende. Ansættelse af korttidsarbejdere må i øvrigt ikke bevirke, at fuldtidsarbejdende får deres arbejdstid forrykket eller nedsat.

Inden for jern- og metalindustrien er der indgået aftale om korttidsbeskæftigelse af kvindelig arbejdskraft. Efter aftalen er det bl.a. en betingelse, at de kvinder, der antages hertil, ikke i forvejen er beskæftiget i fuld arbejdstid i industrien, og at den ugentlige arbejdstid udgør mindst 20 og højst 30 timer.

7. *4.* Af nyere statistisk materiale, der mere generelt belyser omfanget af deltidsarbejde, foreligger - i Statistiske Efterretninger, nr. 15 1968 — resultatet af en beskæftigelsesundersøgelse, som Danmarks Statistik foretog pr. 27. september 1967 *). Undersøgelsen omfattede 3 % af alle personer mellem 15 og 75 år, nemlig alle, som er født den 15. i en måned. De absolutte tal, der er angivet nedenfor, er undersøgelsesresultaterne opregnet til at repræsentere alle i den nævnte aldersgruppe.

I spørgeskemaet, som blev udsendt til de personer, undersøgelsen omfattede, blev bl.a. spurgt, om vedkommende var heltidsansat eller deltidsansat.

Undersøgelsen gav til resultat, at 86,0 % - svarende til 1.478.300 - af de adspurgte mænd, og at 49,1 o/o - svarende til 861.900 - af de adspurgte kvinder opgav at have erhvervsmæssigt arbejde eller at være midlertidigt uden arbejde.

Af de erhvervsarbejdende opgav 5,6 % - svarende til 83.500 - af mændene og 28,9 % - svarende til 249.100 - af kvinderne at være deltidsansat.

Hvis man for kvindernes vedkommende bortser fra de grupper, som har betegnet sig som selvstændige m.v. eller som medhjælpende hustruer, således at man alene betragter de grupper af kvinder, der må betegnes som lønarbejdere, viser det sig, at 31,6% - svarende til 222.100 - af disse kvinder har oplyst at være deltidsansatte. Den tilsvarende pct., beregnet alene for gifte kvinder, andrager 50,2, svarende til 179.300 deltidsansatte.

Blandt funktionærerne, som indgik i undersøgelsen med et antal svarende til 788.400, opgav 28,2% af kvinderne og 3,4% af mændene at være deltidsarbejdende, altså en større — for mændenes vedkommende en betydeligt større - procentdel end den, som fremgår af Dansk Arbejdsgiverforenings foran (punkt 7. 3) omtalte funktionærlønsstatistik.

Ved vurderingen af undersøgelsens resultater må der tages hensyn til, at materialet ikke belyser omfanget af de deltidsarbejdendes daglige eller ugentlige arbejdstid; man kan således ikke se, i hvilket omfang der måtte være tale om på den ene side arbejde af helt ubetydeligt omfang og på den anden side arbejde, som i varighed er kun lidt under arbejde på fuld tid. Materialet belyser heller ikke med sikkerhed, hvor mange af dem, der oplyser at være deltidsansat, som har erhvervsarbejde mere stadigt, således at de i almindelighed kan siges at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

7. 5. Det er, for så vidt angår arbejdsløshedsforsikringsordningerne i de øvrige nordiske lande, for udvalget oplyst, at deltidsarbejdende ikke har adgang til arbejdsløshedsforsikring i *Finland* og *Island.*

7. 6. I *Norge,* hvor man har en obligatorisk arbejdsløshedsforsikring, er deltidsarbejde »trygdepligtigt« (d.v.s. omfattet af forsikringen, således at arbejdsgiver og lønmodtager skal bidrage til trygden i forhold til arbejdslønnen), hvis heltidsarbejde af samme art også er trygdepligtigt.

En arbejdsløs må som vilkår for ret til arbejdsløshedsunderstøttelse være villig til at overtage anvist arbejde, der er passende for ham, og dette er tidligere blevet forstået således, at han skulle være villig til at overtage fuldtidsarbejde.

Imidlertid blev der efter vedtagelse i det norske arbeidsdirektorat (d.v.s. uden lovændring) i 1965 etableret en ordning, hvorved den, der ved ansøgning om arbejdsløshedsunderstøttelse forbeholder sig kun at ville have arbejde på

*) Resultaterne af en tilsvarende undersøgelse pr. 7. maj 1969 foreligger kun i præliminær form i Nyt fra Danmarks Statistik for 15. september 1969 (nr. 114).

nedsat tid, kan få tillagt ret til understøttelse, hvis arbejde på fuld tid ikke kan anses for passende for ham. Han skal dog mindst kunne arbejde i 1/3 af normal arbejdstid.

Den understøttelse, han kan få, er normalt den understøttelse, som efter det anvendte indtægtsklassesystem svarer til hans hidtidige arbejdsindtægt, men hvis han under ledighed ønsker at få arbejde i kortere tid, end han hidtil har haft, sker der forholdsmæssig reduktion af dagpengene.

Det er pålagt de lokale myndigheder at være strenge i vurderingen af, om det er rimeligt, at den ledige begrænser sit arbejdsudbud. Dårligt helbred og omsorg for små børn kan accepteres som grund.

Hvis den ledige begrænser sit arbejdsudbud til bestemte tidsrum inden for døgnet, kan en sådan begrænsning kun accepteres, hvis der foreligger ganske særlige grunde, som gør dette rimeligt.

Af det norske arbeidsdirektorat er det over for arbejdsministeriet i oktober 1967 oplyst, at reglerne hidtil har haft meget ringe betydning, og reglerne har ikke, efter hvad arbejdsdirektoratet har kunnet konstatere, haft nogen indvirkning på rekruttering af deltidsarbejdende.

7. 7. I *Sverige*, hvis arbejdsløshedsforsikringsordning, ligesom i Danmark, er organiseret i fagligt afgrænsede arbejdsløshedskasser, er der ikke efter vedkommende lovgivning noget til hinder for, at personer, som kun har eller ønsker at få deltidsarbejde, kan optages som medlem af en kasse.

Et kassemedlem, som bliver ledigt, kan meddele arbejdsformidlingen, at han kun ønsker deltidsarbejde (evt. kun deltidsarbejde inden for bestemte tidsrum af døgnet), og dette ønske skal arbejdsformidlingen tage hensyn til. Arbejdsudbuddet skal dog mindst være 4 timer daglig; da man i Sverige arbejder med en 5-dages uge — både på dette punkt og med hensyn til udbetaling af understøttelse — svarer kravet til 20 timer om ugen.

Hvis der ikke er deltidsarbejde, som kan anvises den ledige, men fuldtidsarbejde, hvortil ingen anden kan henvises, er den pågældende pligtig at overtage fuldtidsjobbet, med mindre det efter en afgørelse, som træffes på anvisningstidspunktet, konstateres, at fuldtidsarbejde ikke kan anses for at være passende arbejde for denne ledige.

De grunde, som herefter vil kunne accepteres for begrænsning af arbejdsudbuddet, er bl.a. de samme, som er nævnt ovenfor om den norske ordning, men grænserne for, hvornår en begrænsning kan accepteres, er, så vidt det kan vurderes, næppe helt så snævre som i Norge. - Begrænsning af arbejdsudbuddet accepteres i almindelighed ikke, hvis tilkendegivelse derom fremkommer senere i ledighedsperioden.

7. *8.* Der er i udvalget principiel enighed om, at deltids- eller korttidsarbejde nu forekommer i så stort omfang, at der bør søges skabt udvej for, at også personer, som ikke arbejder i fuld normal arbejdstid, men hvis økonomi dog i væsentlig grad beror på indtægten ved det korterevarende arbejde, kan blive omfattet af arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.

7. 9. Man har overvejet, hvorvidt en løsning af dette problem burde søges gennemført på tilsvarende måde som sket i Norge og Sverige, d.v.s. således, at det for alle medlemmer i princippet kræves, at de skal stå til fuld rådighed for arbejdsmarkedet, og at afvigelse herfra kun skal kunne ske, såfremt der for det enkelte ledige medlem foreligger særlige grunde, som taler derfor.

Udvalget mener imidlertid ikke, at en sådan ordning kan anses for tilfredsstillende. Man finder, at en række årsager udover dem, som er nævnt ovenfor under omtalen af de norske og svenske ordninger, med rimelighed vil kunne begrunde, at en lønarbejder begrænser sit arbejdsudbud. F.eks. bør familier - skønt hensynet til pasning af børn i og for sig ikke gør dette nødvendigt - kunne indrette sig på, at den ene af ægtefællerne (eller begge) kun har deltidsarbejde, uden at en ledighedssituation for den deltidsansatte tvinger familien til at ændre denne arbejdsdeling, og såvel for gifte som for enlige, der under uddannelse ernærer sig ved deltidsarbejde, må det synes hensigtsmæssigt, at de pågældende kan få indtægtstab som følge af ledighed dækket helt eller delvis.

Det må endvidere uden tvivl erkendes, at der i hvert fald inden for visse erhvervsområder er et behov hos virksomhederne for at kunne ansætte deltidsarbejdende. Dette gælder således efter det for udvalget foreliggende for visse

grene af tekstil- og beklædningsindustrien. Det samme gælder i udpræget grad for butiksfaget, hvor uændret buliksåbningstid og nedsat ugentlig arbejdstid for de ansatte gør brug af deltidsbeskæftiget arbejdskraft nødvendig eller dog praktisk.

Udvalget finder derfor, at det enkelte medlem - inden for visse grænser - i princippet bør have adgang til at begrænse sit arbejdsudbud - være »deltidsforsikret« - uden at der af kassen eller arbejdsformidlingsmyndighederne skal ske prøvelse af, hvorvidt medlemmets begrundelse derfor kan anses for akceptabel.

7.10. Retten for de deltidsforsikrede til at begrænse deres arbejdsudbud bør finde udtryk deri, at reglerne om pligt for ledige medlemmer til at overtage ethvert passende arbejde, der anvises dem, jfr. AL § 17, stk. 1, nr. 10, sammenholdt med §'ens stk. 2, modificeres for deltidsforsikrede medlemmer, således at disse med rette kan vægre sig ved at overtage anvist arbejde, når arbejdstiden overstiger et bestemt antal timer pr. uge eller måned.

Man er imidlertid opmærksom på, at en sådan ordning vil kunne få uheldige virkninger, navnlig under høj beskæftigelse, nemlig hvis det forekom, at der er en efterspørgsel efter heltidsbeskæftiget arbejdskraft, uden at arbejdsformidlingen kan anvise sådan arbejdskraft, medens der samtidig er deltidsforsikrede ledige, som efter den nævnte vægringsregel kan afslå at overtage det vakante heltidsjob uden at fortabe retten til dagpenge.

Udvalget foreslår derfor, at den omtalte modificerede vægringsbestemmelse for deltidsforsikrede skal kunne suspenderes i tilfælde, hvor der i et fag eller en egn er særlig følelig mangel på arbejdskraft. I sådanne tilfælde skal arbejdsformidlingen ud fra en konkret vurdering kunne træffe afgørelse om, hvorvidt en deltidsforsikret har sådanne særlige og vægtige grunde til at begrænse sit arbejdsudbud, at det ikke kan anses for rimeligt at kræve, at han uanset arbejdskraftsituationen skal overtage heltidsarbejde.

7.11. Man er endvidere opmærksom på, at der såvel i arbejdsgiver- som i lønmodtagerkredse gør sig forskellige opfattelser gældende ved vurdering af fordele og ulemper ved deltidarbejde, samt på, at der, som foran nævnt, for tiden kun i en begrænset del af overenskomsterne på arbejdsmarkedet er åbnet mulighed for ansættelse på deltid.

Under hensyn hertil foreslår udvalget, *at* det - uanset at man i øvrigt er af den opfattelse, at kassernes vedtægter skal være så ensartede som muligt - gøres til en frivillig sag for de enkelte kasser, om de ønsker at fastsætte bestemmelser i vedtægten om, at deltidsarbejdende kan optages som medlemmer, og *at* vedtægtsændringer, hvorved en kasse indfører bestemmelser om deltidsforsikrede, kun er gyldige, når ændringerne godkendes af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsnævnet.

Godkendelse af vedtægtsændringer af denne art må forudsætte, at det oplyses, at der i vedkommende faglige område i større omfang findes arbejdsforhold, hvor arbejdstiden er kortere end sædvanlig fuld arbejdstid og så kort, at den omfattes af den tidsmæssige afgrænsning af deltidsarbejde, som er nævnt nedenfor.

7. 12. Med hensyn til spørgsmålet om afgrænsningen af de persongrupper, som skulle kunne omfattes af deltidsforsikringen, finder udvalget, at det, ligesom i Norge og i Sverige, bør fastsættes, at der som vilkår for adgang til forsikringen må forlanges et vist mindste arbejdsudbud af de pågældende, og dette arbejdsudbud bør, i hvert fald så længe man ikke har indhøstet erfaringer om ordningens virkning i praksis, ikke være mindre end omkring halvdelen af nugældende fuld sædvanlig arbejdstid.

Omvendt må det anses for uheldigt, ikke mindst af anvisningsmæssige grunde, om en blot ringe begrænsning af arbejdsudbuddet skulle kunne bevirke, at et medlem uden understøttelsesmæssige konsekvenser skulle kunne vægre sig ved at overtage anvist arbejde på fuld arbejdstid.

Udvalget har under sine overvejelser været inde på den tanke at lade forsikringsadgangen for deltidsarbejdende omfatte personer med arbejde fra mindst 15 timer og indtil 30 timer ugentlig. En sådan timemæssig afgrænsning ville svare til, at der efter § 15, stk. 1, i lov om arbejdsmarkedets tillægspension svares fuldt bidrag for medlemmer med mindst 30 timers ugentlig beskæftigelse og halvt bidrag for medlemmer med 15-29 timers ugentlig beskæftigelse. Lønmodtagere med en ugentlig arbejdstid hos samme arbejdsgiver under 15 timer er und-

taget fra medlemskab i ATP. Da deltidsarbejde efter det oplyste for tiden er særlig almindeligt inden for handels- og kontorfagene, kunne endvidere henvises til, at det efter § 1, stk. 2, i lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer er en betingelse for lovens anvendelse, at den ansatte beskæftiges af vedkommende arbejdsgiver gennemsnitlig mindst 15 timer ugentlig. Der er imidlertid i udvalget enighed om, at adgangen til at blive deltidsforsikret kun bør åbnes for personer, for hvilke indtægten ved deltidsarbejdet er af væsentlig betydning for deres livsophold. Det har endvidere vist sig at være forbundet med betydelige vanskeligheder at udforme rimeligt virkende regler om supplerende dagpenge til ledige deltidsforsikrede, såfremt »deltidsintervallet« bliver for stort.

Ud fra disse hensyn foreslår udvalget, at adgangen til at blive deltidsforsikret begrænses til at omfatte personer, som arbejder, resp. er arbejdssøgende til arbejde i fra mindst 20 timer og til højst 30 timer ugentlig. Det må bero på de erfaringer, som indhøstes efter indførelsen af de nye regler, om der er mulighed eller behov for en ændring af den foreslåede timemæssige afgrænsning.

Det er for udvalget oplyst, at visse deltidsarbejdende er ansat på den måde, at de pågældende f.eks. kun arbejder hver anden uge, de sidste 10 dage i måneden etc., og udvalget finder, at sådanne deltidsarbejdende bør kunne blive arbejdsløshedsforsikret, såfremt arbejdstiden i gennemsnit for en måned svarer til en ugentlig arbejdstid fra 20-30 timer.

7.13. Den nævnte afgrænsning af den persongruppe, der kan arbejdsløshedsforsikres som deltidsarbejdende, ville, såfremt man i øvrigt bibeholdt de nu gældende betingelser for adgang til nydende medlemskab, indebære, at en gruppe af personer, nemlig sådanne som på tidspunktet for begæring om optagelse i forsikringen eller senere under medlemskabet overtager arbejde med en ugentlig arbejdstid på over 30 timer, men kortere end den fulde, normale arbejdstid i faget, må nægtes optagelse i kassen, resp. tvinges til at opgive nydende medlemskab, jfr. punkt 7. 1.

En sådan tilstand er ikke acceptabel.

Udvalget mener derfor, at betingelserne for adgang til medlemskab, for så vidt angår den persongruppe, som kasserne nu optager (de »heltidsforsikrede«), bør lempes, således at personer, som ved begæringen om optagelse har arbejdet i over 30 timer ugentlig, skal kunne optages, og at overtagelse af arbejde i kortere tid end fuld normal arbejdstid ikke berører et medlems ret til at bevare medlemskab i kassen. Ej heller skal det berøre medlemsretten, at et ledigt medlem over for arbejdsformidlingen giver udtryk for, at han vil foretrække at få anvist arbejde på reduceret tid fremfor på fuld tid.

7.14. Dette forslag indebærer ikke, at der for denne medlemsgruppes (de heltidsforsikredes) vedkommende skal ske nogen ændring af de nu gældende regler i AL § 17 om pligt til at overtage ethvert passende arbejde, der anvises pågældende. Tværtimod finder udvalget, at et heltidsforsikret medlem, som vægrer sig ved at overtage anvist fuldtidsarbejde med den begrundelse, at han kun ønsker arbejde på reduceret tid, ikke blot bør afskæres fra ret til dagpenge under ledigheden, men tillige udelukkes fra nydende medlemskab.

Udvalget har overvejet, hvorvidt et heltidsforsikret medlem samtidig med indtræffende ledighed eller under ledigheden skal kunne vælge at overgå til at være deltidsforsikret, men man har fundet, at det ville indebære for stor en risiko for misbrug, om der i en sådan situation generelt var adgang til et sådant valg.

Det kan imidlertid ikke afvises, at et medlem, som hidtil har været fuldtidsbeskæftiget, kan have en fuldt legitim interesse i ved indtrædende ledighed at begrænse sit arbejdsudbud til deltidsarbejde. Udvalget finder derfor, at overgang til deltidsforsikring i sådanne tilfælde bør kunne ske, men kun hvis det fastslås, at medlemmet nu har særlige og vægtige grunde til kun at påtage sig deltidsarbejde. Vurderingen heraf bør, ligesom i den situation, som er omtalt i punkt 7. 10, foretages af arbejdsformidlingen.

7. 75. Med hensyn til størrelsen af de dagpenge, der skal kunne udbetales deltidsforsikrede under ledighed, har man overvejet, om det vil være rimeligt og praktisk at fastsætte beløbet til halvdelen af, hvad dagpengene i kassen andrager for de øvrige forsikrede. Resultatet heraf ville blive, at dagpengene, for så vidt angår deltidsforsikrede, som hidtil havde haft arbejde i f.eks. 30 timer, ville andrage en relativt

ringe del af den hidtidige arbejdsløn, medens dagpengene for deltidsforsikrede, som før ledigheden havde haft arbejde i omkring halvdelen af fuld arbejdstid, ville blive betydeligt gunstigere stillet.

7. 16. Da dette resultat næppe uden videre kan anses for ønskeligt, har man overvejet, om dagpengenes størrelse kunne sættes i forhold til den lediges hidtidige arbejdstid.

En sådan ordning har imidlertid vist sig at ville medføre så store administrative vanskeligheder, at udvalget ikke kan gå ind derfor.

7. *17.* Arbejdsløshedskassernes Samvirkes repræsentanter har herefter stillet forslag om, at dagpengene for deltidsforsikrede højst kan fastsættes til $^2/_3$ af de dagpenge, kassen har fastsat for kassens øvrige medlemmer; herved vil også de længstarbejdende blandt de deltidsforsikrede få mulighed for at få rimelig dækning af indtægtstabet ved ledighed.

Udvalget er enedes om at tiltræde dette forslag, uanset at det indebærer, at sikkert en ret stor del af deltidsarbejdende herved under ledighed vil kunne få dagpenge, som svarer til ^{4}/s af hidtidig løn. Det bemærkes herved, at udvalget ikke har fundet grundlag for at foreslå, at den maksimale dækningsprocent i forhold til hidtidig løn skal være lavere for deltidsforsikrede end for de øvrige medlemmer.

7. *18.* Ved overvejelserne om, hvorledes de deltidsforsikredes bidrag til forsikringen bør fastsættes, kunne det synes naturligt at tage udgangspunktet i en vurdering af de økonomiske konsekvenser af, at der åbnes adgang for deltidsarbejdende til at blive arbejdsløshedsforsikret.

Udvalget har imidlertid måttet konstatere, at der ikke foreligger blot tilnærmelsesvis sikre oplysninger, der kunne danne grundlag for en sådan vurdering. Der foreligger således, som nævnt under punkt 7. 3-4, kun spredte oplysninger om, hvor mange personer der har beskæftigelse på deltid; endvidere vil et overslag over, i hvilket omfang deltidsarbejdende kan antages at ville gøre brug af adgang til forsikringen, kun kunne bero på et rent skøn; og endelig foreligger der ingen statistiske oplysninger om ledighedsforholdene blandt deltidsarbejdende.

7. *19.* Man har derfor i overvejelserne om medlemsbidraget alene kunnet tage hensyn til spørgsmål af dels administrativ, dels billighedsmæssig art.

Hvad det førstnævnte hensyn angår, er det i udvalget anført, at det ville være det administrativt enkleste, dersom deltidsforsikrede - uanset at disses dagpenge foreslås fastsat til $^2/_3$ af dagpengesatsen for heltidsforsikrede - skal betale samme medlemsbidrag som kassens øvrige medlemmer. Dette beror på, at kassen i så fald ikke behøvede til stadighed at have medlemmerne registreret som værende enten heltids- eller deltidsforsikret, men alene havde behov for at fastslå, om et *ledigt* medlem skulle henføres til den ene eller den anden gruppe. Ser man bort fra spørgsmålet om bidragsbetalingen, er det nemlig kun i ledighedssituationen, at forskellene mellem de 2 grupper (dagpengeretten, vægringsbestemmelsen, problemer om arbejdskrav etc.) spiller nogen rolle.

Heroverfor er det i udvalget fremhævet, at det for deltidsforsikrede ville være uforståeligt, om disse skulle betale samme bidrag som andre forsikrede, men kun kunne få ret til et lavere dagpengebeløb under ledighed.

Efter udvalgets opfattelse må der tillægges dette synspunkt en sådan vægt, at man — uanset modstående administrative hensyn - finder det rigtigst at foreslå, at bidragene fastsættes efter samme retningslinier som for heltidsforsikrede, d.v.s. afhængig af den dagpengesats, der fastsættes af kassen for deltidsforsikrede.

7. *20.* Det nævnte administrative problem kan efter udvalgets opfattelse klares på den måde, at de deltidsarbejdende medlemmer af kassen får adgang til at afgive anmeldelse til kassen om deres arbejdstid. Anmeldelsen medfører, at medlemmet bliver »deltidsforsikret«, hvorved medlemmet bliver omfattet af særlige regler om dagpenge, medlemsbidrag etc. Et medlem, der således er blevet »deltidsforsikret«, vedbliver med at betragtes som sådan, indtil medlemmet - efter at have fået arbejde af længere ugentlig varighed end deltidsarbejde - indgiver anmeldelse herom til kassen.

Med en ordning som den her skitserede har der ikke været behov for i lovudkastet at indsætte et særligt sæt regler angående betingelser for medlemskab af forsikringen, for så vidt angår deltidsarbejdende.

7.21 Som anført i kapitel 6 (punkt 6. B. 11, under litra b) medregnes der ved vurdering af, om et medlem opfylder arbejdskravene, kun en forholdsmæssig del af uger, hvori et medlem ikke har haft arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid.

Udvalget anser det for hensigtsmæssigt, at samme beregningsmåde anvendes, når talen er om at vurdere, om et deltidsforsikret medlem opfylder arbejdskravene, men dette ville indebære, at de i kapitlet 6 foreslåede arbejdskrav virkede strengere for deltidsforsikrede end for andre medlemmer.

Det findes derfor påkrævet, at der fastsættes særlige arbejdskrav for deltidsforsikrede medlemmer, og udvalget anser det for rimeligt, at disse arbejdskrav udgør omkring $^2/_3$ af arbejdskravet for andre medlemmer.

7. *22.* Hvad angår spørgsmålet om udbetaling af såkaldt supplerende dagpenge til deltidsforsikrede medlemmer henvises til omtalen af dette problem i kapitel 6 (punkt 6. C. 20 fg.).

Udvalgets forslag: LU kapitel V. Særregler for deltidsarbejdende §§ 37—45

7.23. I LU § 37, stk. 1, fastslås det, at den enkelte kasse kan bestemme, om deltidsarbejdende inden for kassens område kan få adgang til at blive nydende medlemmer af kassen. Når sådan bestemmelse er truffet - og vedtægtsændringen herom er godkendt af arbejdsministeren efter LU § 6, stk. 2 - finder særreglerne i kapitel V anvendelse.

I det omfang, der ikke i kapitel V er fastsat særlige regler for de kasser, som optager deltidsarbejdende, gælder efter LU § 37, stk. 2, de bestemmelser, som i øvrigt foreslås i lovudkastet, d.v.s. bl.a. reglerne om nydende medlemskab, om dagpengefastsættelsen og begrænsningen af dagpengene for det enkelte medlem, om betingelserne for ret til dagpenge og om refusion.

7. *24.* I LU § 38 foreslås defineret, hvad der i loven skal forstås ved udtrykket deltidsarbejde.

7. *25.* I LU § 39 foreslås angivet, under hvilke omstændigheder et medlem betragtes som »deltidsforsikret«; det er af formuleringsmæssige grunde fundet hensigtsmæssigt således at konstruere en betegnelse for en gruppe af medlemmer, for hvilke der efter de følgende paragraffer i lovudkastet skal gælde særlige regler. Foran i nærværende kapitel er flere steder af praktiske grunde anvendt betegnelsen »heltidsforsikret« om de medlemmer af kassen, som ikke er deltidsarbejdende eller -forsikret. En sådan betegnelse er det ikke fundet teknisk påkrævet at indføre i lovudkastets tekst, og betegnelsen ville i øvrigt være sprogligt misvisende, når henses til, at betegnelsen bl.a. måtte omfatte medlemmer, som ganske vist ikke er deltidsarbejdende efter den definition af deltidsarbejde, som foreslås i LU § 38, men som efter almindelig sprogbrug er deltidsarbejdende, nemlig medlemmer, som har arbejde i over 30 timer ugentlig, men under fuld arbejdstid.

7.26. Efter LU § 39, stk. 1, betragtes som deltidsforsikret et medlem, som i de sidste 5 uger har haft deltidsarbejde, og som anmelder dette til kassen. Medlemmet betragtes herefter som deltidsforsikret, indtil ny anmeldelse indgives til kassen efter paragraffens stk. 4, jfr. nedenfor.

Et medlem, som overgår til deltidsarbejde, men ikke indgiver anmeldelse herom til kassen, betragtes ikke som deltidsforsikret, og medlemmet har ingen pligt til at anmelde den ændrede arbejdstid til kassen. - Der er intet til hinder for, at anmeldelse først sker senest samtidig med, at medlemmet bliver ledig.

Som deltidsforsikret betragtes efter stk. 2 endvidere den, som ved begæring om optagelse som nydende medlem af kassen anmelder at have haft - eller efter optagelsen at ville få - deltidsarbejde i mindst 5 uger.

7. *27.* I overensstemmelse med de betragtninger, som er anført foran under punkt 7. 14, foreslås endelig i stk. 3, at et medlem, senest samtidig med at vedkommende bliver ledig, efter begæring kan få arbejdsformidlingskontorets tilladelse til at blive anset for deltidsforsikret. Da et medlem, som hidtil har været deltidsarbejdende, men ikke har indgivet anmeldelse derom, efter stk. 1 uden særlig tilladelse kan afgive anmeldelse og blive deltidsforsikret samtidig med, at vedkommende bliver ledig, jfr. ovenfor, vedrører den i stk. 3 foreslåede bestemmelse kun medlemmer, som hidtil har haft

arbejde, som i omfang overstiger deltidsarbejde.

Efter forslaget kan arbejdsformidlingskontorets tilladelse kun gives, dersom medlemmet har særlige og vægtige grunde til nu, d.v.s. på tidspunktet for ledigmeldingen, kun at påtage sig deltidsarbejde. Blandt de grunde, som her kunne komme i betragtning, kan nævnes graviditet, hensyn til pasning af mindre børn og svigtende helbred.

Det følger af forslagets formulering, at tilladelse til overgang til status som deltidsforsikret ikke kan gives, når begæring herom fremsættes efter ledigmeldingen, d.v.s. efter at medlemmet er begyndt at modtage dagpenge som »heltidsforsikret«. En adgang til overgang til status som deltidsforsikret under ledigheden ville efter udvalgets opfattelse indebære betydelig risiko for misbrug.

7. *28.* Efter LU § 39, stk. 4, er et deltidsforsikret medlem pligtig at anmelde til kassen, når vedkommende har haft arbejde i 5 uger med en arbejdstid, der overstiger deltidsarbejde.

Når der i denne situation - men ikke i den omvendte, hvor et medlem overtager deltidsarbejde - foreslås en anmeldepligt for medlemmet, skyldes dette hensynet til medlemsbidraget, der efter de foreslåede regler i LU § 41 sammenholdt med § 46, stk. 1, er lavere for deltidsforsikrede end for de øvrige medlemmer af kassen.

Ideelt burde reglerne indebære, at medlemsbidraget uden videre steg til normalt bidrag, når et medlem overgik fra deltidsarbejde til arbejde, der overstiger dette, men en sådan ordning kan efter udvalgets opfattelse ikke praktisk gennemføres, og man har derfor fundet at måtte knytte spørgsmålet om bidragsbetalingen til de foreslåede anmeldelser.

Tilsidesætter et medlem anmeldepligten efter stk. 4, er vedkommende således fortsat at betragte som deltidsforsikret. For at modvirke, at et medlem uberettiget forbliver stående som deltidsforsikret - med mulighed for først kort før en ledighedssituation indtræffer at opfylde anmeldepligten og dermed under ledigheden at få dagpenge, som overstiger de deltidsforsikredes - foreslås det i stk. 6, at tilsidesættelse af anmeldepligten skal medføre, at medlemmet i et tidsrum udelukkes fra ret til dagpenge. Det foreslås, at regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren, men der er i udvalget enighed om, at udelukkelsen bør ske i form af såkaldt effektiv karantæne.

Ved effektiv karantæne forstås udelukkelse fra ret til dagpenge i et bestemt tidsrum ved først indtrædende ledighed. Karantænen medfører således ubetinget, at medlemmet mister dagpenge for dette tidsrum.*).

Udvalget finder, at man gennem en sådan ordning mere effektivt vil kunne håndhæve anmeldepligten efter stk. 4, end hvis det eksempelvis blev fastsat, at medlemmet skulle efterbetale for lidt betalt medlemsbidrag.

7. *29.* I LU § 39, stk. 5, foreslås, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter regler om den måde, hvorpå de førnævnte anmeldelser skal ske, og om den dokumentation, medlemmet skal fremlægge.

Forslaget må ses på baggrund af de ret vidtgående følger, anmeldelserne kan få for medlemmerne; de regler, der fastsættes, bør derfor have som sigte, at der sikres fornødent bevis for anmeldelsens afgivelse og for dens indhold.

7. *30.* I LU § 40 foreslås, at et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv, ikke har ret til dagpenge. Udvalget har med dette forslag haft for øje, at det bør sikres, at kun deltidsarbejdende medlemmer, for hvem deltidsarbejdet er af væsentlig økonomisk betydning, kan få dagpenge ved indtægtsbortfald.

7.*31.* Om forslaget i LU § 41 henvises til det i punkt 7. 17 anførte. Den foreslåede formulering, hvorefter dagpengesatsen for deltidsforsikrede fastsættes særskilt efter reglerne i LU § 17, stk. 2, indebærer, at der til denne dagpengesats kommer til at svare et særskilt medlemsbidrag, hvis størrelse fremgår af LU § 46, stk. 1.

Fastsætter kassen den almindelige dagpengesats til f.eks. 70 kr., skal der efter LU § 46, stk. 1, betales et årligt medlemsbidrag på 131 kr. Kassen kan efter LU § 41 højst fastsætte dagpengene for deltidsforsikrede til $^{2}/_{3}$ af 70 kr., eller, da dagpenge skal fastsættes til hele kronebeløb ifølge LU § 17, stk. 2, højst til

*) Ved almindelig karantæne, som anvendes som reaktion over for visse forseelser, udelukkes medlemmet fra dagpenge i et vist tidsrum fra en bestemt dato. Har medlemmet arbejde i karantænetiden, får karantænen ingen økonomiske virkninger for den pågældende.

46 kr. Fastsætter kassen denne dagpengesats, skal de deltidsforsikrede medlemmer efter LU § 46, stk. 1, betale et årligt medlemsbidrag på 91 kr. Vælger kassen kun at fastsætte dagpengene til 45 kr., bliver medlemsbidraget på 81 kr. årlig.

7.32. I LU § 42, stk. 1, foreslås, jfr. det i punkt 7. 10 anførte, at et deltidsforsikret medlem med rette kan afslå at overtage anvist arbejde af større omfang end deltidsarbejde.

I paragraffens stk. 2 foreslås fastsat 2 undtagelser fra denne regel. Undtagelsen i stk.2, nr. 1, er nødvendig af tekniske grunde og vedrører det tilfælde, at et deltidsforsikret medlem før ledigheden har haft arbejde af længere varighed end deltidsarbejde, men har undladt at opfylde anmeldepligten efter LU § 39, stk. 4.

Om undtagelsesreglen i stk. 2, nr. 2, henvises til punkt 7. 10. De tilfælde, hvori hovedreglen 1 paragraffens stk. 1 kan finde anvendelse til trods for arbejdskraftsituationen er beskrevet med samme ord, som er anvendt i LU § 39, stk. 3, angående de tilfælde, hvori et medlem, som på tidspunktet for ledighedens indtræden begærer dette, kan få tilladelse til at blive betragtet som deltidsforsikret. Udvalget finder, at det er ganske samme særlige forhold, som i de 2 tilfælde kan begrunde, at der gives medlemmet en særstilling.

7. 33. Reglerne, som foreslås i LU § 43 om arbejdskrav for deltidsforsikrede medlemmer, svarer til de foreslåede regler i LU § 25 for ikke-deltidsforsikrede med den ændring, at det krævede antal ugers arbejde efter § 43 andrager ca. $^2/_3$ af antallet af uger ifølge § 25. Der henvises herom til punkt 7. 21. Man har fundet det nødvendigt her udtrykkeligt at angive, at det krævede antal ugers arbejde skal forstås som arbejde, der svarer til arbejde i dette antal uger, men med den fulde sædvanlige arbejdstid i faget.

Har en deltidsforsikret arbejde i 30 timer pr. uge, og den fulde arbejdstid i faget er $42^1/_2$ time, svarer kravet om arbejde i 17 uger således til en faktisk ansættelsestid i ca. 24 uger. Er den deltidsforsikredes arbejdstid 20 timer om ugen, svarer arbejdskravet til en faktisk ansættelsestid på godt 36 uger.

Det foreslås, at det særlige arbejdskrav for deltidsforsikrede kun skal gælde for de deltidsforsikrede, som har denne status i henhold til LU § 39, stk. 1 og 2. Forslaget indebærer således, at et medlem, som efter LU § 39, stk. 3, ved indtrædende ledighed får tilladelse til at blive betragtet som deltidsforsikret, skal opfylde det sædvanlige arbejdskrav efter LU § 25.

7. 34. I LU § 44 foreslås fastsat de særlige regler om udbetaling af »supplerende dagpenge«, som er omtalt i kapitel 6 (punkt 6. C.20 fg.). Som konsekvens af definitionen i LU § 38 foreslås, at supplerende dagpenge ikke kan udbetales, når et ledigt medlem i en uge har haft arbejde i 20 timer eller derover, eller når et medlem har fået arbejde, der, beregnet i gennemsnit for en måned, andrager 20 timer ugentlig.

Opnås arbejde af kortere varighed pr. uge, sker der nedsættelse af dagpengene, således at der fradrages et beløb i dagpengene, som svarer til forholdet mellem den løn, medlemmet har tjent i vedkommende uge, og den hidtidige arbejdsfortjeneste.

Reglens anvendelse kan belyses ved følgende eksempel:

Et deltidsforsikret medlem har før ledigheden haft arbejde i 25 timer pr. uge og tjent 13 kr. pr. time. Ugelønnen før ledigheden var således 325 kr. - Kassen har fastsat dagpenge for deltidsforsikrede til 40 kr., d.v.s. for en uge 240 kr. Da »^{4}/s-grænsen« i LU § 22, stk. 1, ikke er til hinder herfor, kan medlemmet få dette beløb ved fuld ledighed. - Medlemmet får herefter i en uge 15 timers arbejde, af lønnet ligeledes med 13 kr. pr. time, d.v.s. for denne uge 195 kr. - De supplerende dagpenge vil herefter udgøre: Dagpengene ved fuld ledighed, 240 kr., med fradrag af disse dagpenge, reduceret med forholdet mellem den i ugen tjente løn og lønnen før ledigheden, eller

$$240 \text{ kr.} \div 240 \text{ kr.} \times \frac{195 \text{ kr.}}{325 \text{ kr.}} = 96 \text{ kr.*)}$$

Hvis medlemmet for de 15 timers arbejde kun blev af lønnet med 10 kr. pr. time, d.v.s. med ialt 150 kr., ville de supplerende dagpenge afrundet**) udgøre 129 kr.

*) Det vil ses, at man ville få samme resultat, hvis medlemmets arbejdstid i ugen havde været 17 timer med en timeløn på 11,47 kr., således at ugeindtægten også herved havde været 195 kr.

**) Det forudsættes, at der i de nærmere regler, som skal fastsættes efter LU § 44, stk. 2, indgår bestemmelse om en passende afrunding af de supplerende dagpenge.

I det første af de to tilfælde ville medlemmets samlede indkomst, løn + supplerende dagpenge, blive (195 kr. + 96 kr. =) 291 kr., medens den samlede indkomst i det andet tilfælde ville være (150 kr. + 129 kr. =) 279 kr.

Udvalget har ikke fundet det påkrævet, at det på dette sted nærmere fastslås, hvad der skal forstås ved den hidtidige arbejdsfortjeneste. Udvalget finder imidlertid, at det må være hensigtsmæssigt at anvende det samme indtægtsbeløb til beregning af supplerende dagpenge, som i henhold til LU § 22, stk. 1, skal anvendes til beregning af overgrænsen for dagpengene til det enkelte medlem (^{4}/s-grænsen); også i LU § 22, stk. 1, anvendes udtrykket medlemmets »hidtidige arbejdsfortjeneste«.

En undtagelse fra den her skitserede beregningsmåde foreslås i LU § 44, stk. 1, 4. pkt., hvorefter højst en løn, som svarer til løn for 30 timers ugentlig arbejde, skal kunne tages i betragtning. Uden en sådan regel ville de supplerende dagpenge være højere f.eks. for et medlem, som har fået tilladelse i henhold til § 39, stk. 3, til at blive betragtet som deltidsforsikret, end de er for et medlem, som har haft deltidsarbejde før ledigheden.

De foreslåede regler indebærer, at et deltidsforsikret medlem, som får anvist, eller selv skaffer sig, også *vedvarende* arbejde med en ugentlig arbejdstid på mindre end 20 timer, er berettiget til supplerende dagpenge. Disse kan dog kun udbetales, hvis medlemmet er »ledig«, d.v.s. tilmeldt arbejdsformidlingskontoret som arbejdssøgende til arbejde, som i varighed er deltidsarbejde (jfr. LU § 38).

I LU § 44, stk. 2, foreslås, parallelt med forslaget i § 28, stk. 3, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter nærmere regler om beregningen af supplerende dagpenge. Udvalget forudsætter, jfr. tilsvarende bemærkninger ad LU § 28, stk. 3, at det i disse regler fastsættes, at supplerende dagpenge bortfalder, hvis beregningen af dagpenge for en uge giver til resultat, at det ugentlige beløb bliver mindre end dagpenge for én dag.

7. 35. Efter udvalgets opfattelse er det ikke muligt at bringe reglerne i LU § 27, stk. 2, nr. 1, om arbejde på nedsat tid, og i LU § 30 om »individuel karenstid« i anvendelse på deltidsforsikrede medlemmer. Det foreslås derfor i LU § 45 fastsat, at de to regler ikke gælder for disse medlemmer.

KAPITEL

Økonomi

A. Medlemsbidrag

8. A.l. Som anført i kapitel 2 (punkt 2. G.) stilles der ikke forslag om ændring af de gældende regler om medlemsbidragenes størrelse.

8.A.2. Regler om fritagelse for medlemsbidrag findes i AL § 13, stk. 3. Disse regler er imidlertid ikke udtømmende, idet det herudover er fastsat i § 14, stk. 1 i lov om folkehøjskoler og landbrugsskoler *), at et medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse er fritaget for at betale bidrag til kassen under ophold på en af de under loven hørende skoler eller på en folkehøjskole eller landbrugsskole i et andet nordisk land, når vedkommende under opholdet modtager tilskud fra det offentlige.

Endvidere er ifølge § 10, stk. 1, i lov om husholdningsskoler og husholdningsseminarier m.m.**) et kassemedlem, som er elev på en skole, som hører under loven, fritaget for at betale medlemsbidrag til kassen.

Reglerne i de 2 love bør efter udvalgets opfattelse opretholdes. Gennemførelse af udvalgets forslag vil ikke medføre, at disse regler bortfalder.

8.A.3. Efter AL § 13, stk. 3, litra a, er værnepligtige og frivilligt tjenstgørende kun fritaget for medlemsbidrag, såfremt den militære pengeløn beregnet pr. dag er mindre end de dagpenge, kassen har fastsat, og tillige kun for et administrativt fastsat, begrænset tidsrum.

Medens de kontantbeløb, som i den første del af tjenestetiden udbetales værnepligtige i form af et dagligt beløb, er betydeligt under, hvad dagpengene i kasserne andrager, er de laveste lønninger, som udbetales månedsvis, efter det oplyste af en sådan størrelse, at det for medlemmerne af nogle kasser er mindre, for medlemmerne af andre kasser større end dagpenge for en måned, således at ens aflønnede værnepligtige i nogle tilfælde skal betale medlemsbidrag, men i andre tilfælde er fritaget for bidrag.

Udvalget finder det på grundlag heraf mest hensigtsmæssigt, at fritagelsen for betaling af medlemsbidrag bortfalder på det tidspunkt, da den værnepligtige eller frivilligt tjenstgørende får udbetalt månedlig løn for tjenesten. Med en sådan regel vil bestemmelser om begrænsning af den tid, i hvilken fritagelse for betaling af medlemsbidrag skal gælde, være overflødige.

8.A.4. Efter AL § 13, stk. 3, litra b, er et medlem, som deltager i faglige dagkursus, fritaget for at betale medlemsbidrag, men dog kun hvis det drejer sig om kursus, hvortil der kan ydes støtte efter arbejdsløshedsloven eller anden arbejdsløshedslovgivning.

Udvalget finder det ikke hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om kursets finansiering bør være afgørende for, om medlemmet fritages for bidrag. Derimod finder man — når henses til, at medlemsbidrag skal erlægges også i ledighedsperioder — at fritagelse for bidrag kun bør angå de tilfælde, hvor medlemmet ikke under kursusdeltagelsen måtte være berettiget enten til dagpenge, eller til en godtgørelse, som mindst svarer til dagpengene.

8. A. 5. Under henvisning til, at der, jfr. kapitel 1 (punkt 1. D. nr. 5) af justitsministeriet overfor arbejdsministeriet er rejst spørgsmål om at indrømme fritagelse for betaling af med-

*) Jfr. lovbekendtgørelse nr. 156 af 16. maj 1959.

**) Jfr. lovbekendtgørelse nr. 167 af 4. juni 1959.

lemsbidrag, for så vidt angår strafafsonere m.fl., der ved indsættelsen er medlemmer af en arbejdsløshedskasse, skal udvalget bemærke følgende:

Man er bekendt med, at det i en række tilfælde har voldt fængselsmyndighederne vanskelighed at opnå, at der af den indsattes opholdskommune ydes hjælp til betaling af medlemsbidrag. Det føles som en alvorlig gene, at fængselsvæsenets resocialiseringsbestræbelser hæmmes af, at strafafsonere ved løsladelsen er blevet slettet af forsikringen.

Det er udvalgets opfattelse, at disse vanskeligheder beror på 2 forhold: For det første giver bestemmelsen i AL § 14, stk. 4, kun opholdskommunen adgang til at betale halvdelen af medlemsbidraget. For det andet er det fastslået i administrativ praksis, at det sociale udvalgs afgørelser angående spørgsmål om ydelse af kontingenthjælp ikke kan indbringes for højere myndighed; dette hænger efter det oplyste sammen med, at opholdskommunen fuldt ud skal afholde udgifterne til kontingenthjælp, jfr. forsorgslovens § 105, stk. 1, litra c.

Udvalget finder den gældende ordning uheldig. Man har derfor ikke i lovudkastet medtaget nogen regel, som svarer til AL § 14, stk. 4, men foreslår, at der ved ændring af forsorgsloven åbnes adgang til ydelse af kontingenthjælp i det omfang, vedkommendes trang tilsiger det, og med den efter forsorgsloven sædvanlige rekursadgang. En sådan ændring - suppleret med en bestemmelse om, at kassen har ret til at indrømme strafafsonere henstand med bidragsbetalingen - vil efter udvalgets opfattelse også løse spørgsmålet om strafafsoneres medlemsbidrag på hensigtsmæsig måde.

8.A.6. I AL § 13, stk. 4, er det fastsat, at kasserne ikke kan anvende de medlemsbidrag, som er nævnt i AL §13, stk. 1 og 2, til dækning af administrationsudgifter.

I denne forbindelse bemærkes, at kasserne indtil den lovændring, som skete ved lov nr. 40 af 22. februar 1967, havde ret til at afkræve et medlem, som ikke tillige var medlem af vedkommende fagforbund, et bidrag til kassen, som var $^1/_3$ større end forbundsmedlemmers kontingent. Baggrunden herfor var hovedsagelig visse forsikringsmæssige synspunkter, men tillige spillede det en rolle, at kasse og forbund har et fælles administrationsapparat, og at forbundene i mange tilfælde dækker kassernes administrationsudgifter helt eller delvis.*)

Den førstnævnte del af begrundelsen for forhøjet bidrag er bortfaldet med den nu gældende refusionsordning, og der er ikke nu hjemmel til at afkræve medlemmerne noget andet bidrag end det, som er nævnt i AL § 46, stk. 1 og 2, bortset fra et særligt bidrag til administrationsudgifter.

Den sidstnævnte begrundelse har derimod stadig gyldighed.

Ifølge mønstervedtægtens § 30, stk. 4, må det ekstra bidrag til administrationsudgifter for et medlem, der ikke tillige er medlem af fagets forbund, højst fastsættes til 1 kr. pr. uge. Udvalget finder denne regel rimelig.

8.A.7. Efter AL § 13, stk. 6, skal et medlem, som ikke rettidigt betaler medlemsbidraget, slettes af kassen, bortset fra nogle særlige tilfælde, der er nævnt i bestemmelsen, og hvorefter udsættelse med betalingen kan gives.

8. A. 8. Som det fremgår af kapitel 1 (punkt 1. F.), er udvalget blevet anmodet om særligt at overveje en revision af disse regler. Efter det oplyste var baggrunden for denne anmodning en konkret sag, der af et tidligere kassemedlem var blevet indbragt for Folketingets Ombudsmand, og hvori arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet havde tiltrådt den stedfundne slettelse af den pågældende.

Det fremgår af ombudsmandens udtalelse i sagen **), at slettelsen var sket formelt lovligt, men klageren henviste til, at der, som det er oplyst i arbejdsdirektørens årsberetninger, årligt konstateres et stort antal tilfælde af vedtægtstridige restancer, medens der kun i omkring 10% af tilfældene finder slettelse sted. Dette forhold beror på, at der ved aftale mellem arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet i 1948 blev etableret den ordning, at der, når tilsynsmyndigheden (arbejdsformidlingskontorerne) ved tilsynsbesøg i de enkelte kasseafdelinger

*) Spørgsmålet blev nærmere undersøgt i et den 8. april 1941 nedsat udvalg til overvejelse af forskellige ændringer i arbejdsløsheds- og forsorgslovgivningen. Uddrag af udvalgets betænkning er gengivet i Rigsdagstidende 1941—42, tillæg A, spalte 5141-42.

**) Folketingets Ombudsmands beretning for året 1967, side 56-58.

konstaterer vedtægtsstridige restancer, gives vedkommende medlemmer en kort frist til at berigtige restancen, således at slettelse først sker, hvis også denne frist oversiddes. Aftalen havde som baggrund, at slettelsen er af meget stor betydning for et medlem. Han opnår først igen dagpengeret ved, efter påny at være indmeldt, at have været medlem i et helt år.

Aftalen er imidlertid ikke til hinder for, at en kasse kan bruge slettelsesbestemmelsen efter bogstaven, og arbejdsdirektoratets og ministeriets afgørelse i den konkrete sag byggede da også på, at der ikke var hjemmel til at tilsidesætte en formelt lovlig slettelse.

I Ombudsmandens udtalelse bemærkedes det, at den gældende ordning rummer en vis mulighed for vilkårlighed ved beslutninger om slettelse på grund af kontingentrestance. Ombudsmanden fandt dog ikke grundlag for at foretage videre, da det af ministeriet var oplyst, at nærværende udvalg var blevet anmodet om at overveje en revision af reglerne.

8.A.9. Udvalget er enigt i, at den i 1948 etablerede ordning indebærer risiko for en vis vilkårlighed, og man finder derfor, at muligheden for på den nævnte måde at indrømme en restancefrist ud over lovens bør bortfalde, således at slettelse skal finde sted, hvis restancefristen overskrides.

Dette bør imidlertid kombineres med, *dels* at restancefristen forlænges fra nu 4 uger (evt. 1 måned) til 2 måneder; *dels* at den adgang, kasserne nu har til i konkrete tilfælde at give henstand ud over restancefristen for syge eller arbejdsløse medlemmer, som ikke modtager dagpenge, suppleres med en adgang til for disse personer at bortse fra en allerede foretaget slettelse; *dels* endelig at kassens afgørelse herom skal kunne påklages til arbejdsdirektoratet, der vil kunne tage stilling ikke blot til den formelle lovlighed, men også til rimeligheden af kassens afgørelse. Om sidstnævnte punkt henvises til kapitel 10 om klageadgang.

Udvalgets forslag, LU §§ 46-48

8.A.10. LU § 46, stk. 1 og 2, er enslydende med AL § 13, stk. 1 og 2.

LU § 46, stk. 3, nr. 1-3, indeholder regler af indhold, som svarer til AL § 13, stk. 3, litra a-c. I forhold til den gældende regel afgrænses i forslagets nr. 1 fritagelsen for medlemsbidrag til at gælde til det tidspunkt, da der udbetales medlemmet månedlig løn for tjenesten som værnepligtig eller frivilligt tjenstgørende. Efter forslagets nr. 2 udvides fritagelsen til at angå deltagelse i ethvert fagligt dagkursus, men begrænses, således at et medlem, som under deltagelsen modtager dagpenge fra kassen eller en godtgørelse, som i størrelse mindst svarer hertil, ikke fritages for at betale bidrag. Forslagets nr. 3 svarer helt til den nu gældende bestemmelse.

8. A.ll. LU § 47, stk. 1, svarer til AL § 13, stk. 4, men det findes praktisk, at det udtrykkeligt angives, at kassen kan fastsætte et særligt medlemsbidrag til administrationsudgifter.

LU § 47, stk. 2, svarer til AL § 13, stk. 5.

8. A.12. I LU § 48, stk. 1, foreslås den almindelige restancefrist fastsat til 2 måneder imod 4 uger (eventuelt en måned) efter AL § 13, stk. 6. Bidragets forfaldsdag, som restancefristen skal regnes fra, forudsættes fastsat i kassens vedtægt i overensstemmelse med regler i standardvedtægten, jfr. LU § 5. - Henvisningen til §§ 46 og 47 indebærer, at reglerne gælder både det almindelige medlemsbidrag og det bidrag, som fastsættes til administrationsudgifter.

I stk. 1 foreslås indføjet en bestemmelse om, at den sædvanlige restancefrist ikke gælder ved slutningen af kassens regnskabsår; bortset fra de i LU § 48, stk. 2 og 3 nævnte tilfælde, skal herefter medlemsbidraget for hele regnskabsåret være indbetalt på dette tidspunkt. Den foreslåede regel, som svarer til mønstervedtægtens § 32, stk. 2, er begrundet med det særlige kvitteringssystem, som af administrative og navnlig revisionsmæssige grunde benyttes af kasserne, hvorefter kvittering for betalt bidrag gives ved, at der indklæbes et kvitteringsmærke i medlemsbogen. For hvert regnskabsår bruges nye mærker, og det er af væsentlig betydning for regnskabsafslutning og revision, at kasserne straks efter regnskabsårets slutning kan få inddraget de gamle mærker og dermed få opgjort mellemværendet med de enkelte kasseafdelinger.

Forslaget i LU § 48, stk. 2, svarer til 1. led af AL § 13, stk. 6, 2. pkt. Man foreslår dog, at beføjelsen til generelt at fravige den normale

restancefrist, skal ligge hos arbeidsdirektøren i stedet for, som nu, hos ministeren.

LU § 48, stk. 3, svarer til 2. led i AL § 13, stk. 6, 2. pkt., dog med den udvidelse, at kassen - hvad der i øvrigt stemmer med gældende praksis - kan indrømme yderligere henstand med betalingen af bidrag også til medlemmer, som er fængslet eller afsoner straf. Efter forslagets formulering forudsættes der ikke nødvendigvis trang i forsorgslovens forstand, for at henstand kan gives. Endvidere indebærer forslaget den udvidelse i forhold til den gældende bestemmelse, at kassen kan bortse fra en allerede stedfunden slettelse af et medlem. Det foreslås, at der gives arbejdsdirektøren beføjelse til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af LU § 48, stk. 3, idet det findes hensigtsmæssigt herigennem at muliggøre en ensartet praksis i kasserne.

Sigtet med forslaget i LU § 48, stk. 4, er at fastslå, at de enkelte kasser ikke kan afkræve et slettet og derpå genindmeldt medlem bidrag for perioden, efter at slettelsen fandt sted. Forslaget svarer til den nu i mønstervedtægtens § 12, stk. 1, optagne regel.

B. Refusion

Udvalgets forslag, LU §§ 49-52

8. B. 1. LU § 49 svarer til AL § 14, stk. 1-3.

8. B. 2. LU § 50, stk. 1, svarer til AL § 14, stk. 6.

Om forslaget i LU § 50, stk. 2, bemærkes, at bestemmelsen i AL § 14, stk. 6 - som blev indsat i loven ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 for at begrænse en kasses økonomiske fordel ved at frasige sig anerkendelsen i perioder med lav ledighed (jfr. lovforslaget i Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 1229-31) - også vil ramme en kasse, hvis anerkendelse fratages den, fordi dens medlemstal bliver for lavt, men som senere påny opfylder anerkendelsesbetingelserne.

Man finder ikke en sådan konsekvens hensigtsmæssig, hvorfor det foreslås, at reglen i LU § 50, stk. 1, ikke skal gælde i et sådant tilfælde.

8. B. 3. En kasse, hvis anerkendelse fratages den i medfør af LU § 9 som følge af uordentlig eller ulovlig administration m.v., vil ligeledes rammes af bestemmelsen i LU § 50, stk. 1. Uanset at en sådan kasse - hvis den i øvrigt opfylder anerkendelsesbetingelserne - efter LU § 2 i og for sig har ret til ny anerkendelse straks efter, at den hidtidige er bortfaldet, jfr. herved kapitel 3 (punkt 3. C. 9), vil beslutningen efter LU § 9 dog have følelige økonomiske virkninger for kassen.

Ud fra det synspunkt, at fratagelse af anerkendelsen straks vil kunne medføre, at de kritisable forhold i kassen rettes, f.eks. ved at ledelsen udskiftes, foreslås det i LU § 50, stk. 3, at ministeren i denne situation skal kunne dispensere fra reglen i stk. 1.

8. B. 4. LU § 51, stk. 1 og 2, svarer til AL § 15.

Medens det i AL § 15, stk. 1, nr. 1, er fastsat, at kassens regnskabsår regnes fra 1. april - 31. marts, foreslås i LU § 51, stk. 3, at dette kun er en hovedregel, hvorfra der kan ske afvigelse. Dette beror på, at udbetaling af dagpenge i kasserne efter LU § 17, stk. 1, skal beregnes og også normalt udbetales ugevis. Det er derfor praktisk for kasserne at kunne afpasse regnskabs »året«, således at dette omfatter et helt antal uger.

8. B. 5. LU § 52 svarer til AL § 13, stk. 7.

C. Bidrag fra arbejdsgivere

Udvalgets forslag, LU §§ 53-55

8. C. 1. Forslaget svarer til AL § 28, således at LU § 53 omhandler den kreds af arbejdsgivere, der skal yde bidrag, samt bidragets størrelse; LU § 54 indeholder regler om fritagelse for bidrag for særlige grupper af lønmodtagere; og LU § 55 fastsætter regler angående bidragets indbetaling m.v.

8. C. 2. De foreslåede regler afviger kun på enkelte punkter fra de nu gældende. Om de foreslåede ændringer bemærkes:

I LU § 53, stk. 2, foreslås, at fritagelse for bidrag kan gives af ministeren »efter forhandling med« arbejdsdirektøren, medens gældende lov anvender udtrykket »efter indstilling fra«. Arbejdsgiverbidragene indgik oprindelig i arbejds'øshedsfonden, som havde en særlig bestyrelse, og hvis midler skulle anvendes på særlig måde. I praksis har man fortolket bestemmelsen således, at indstillingen fra arbejds-

løshedsfondens bestyrelse var bindende for ministeren, der kun kunne meddele fritagelse, hvis fondsbestyrelsen indstillede det.

Efter arbejdsløshedsfondens ophævelse i 1958 indgår arbejdsgiverbidraget i statskassen. Udvalget finder, at afgørelsen i fritagelsessager herefter bør ligge hos ministeren, og man foreslår den ændrede affattelse for at undgå fortolkningstvivl.

Ligeledes i LU § 53, stk. 2, foreslås det, at fritagelse kun kan ske, når særlige grunde taler derfor. Da arbejdsgiverbidragets størrelse er uafhængig af ledighedsforholdene i vedkommende fag eller egn, er det efter udvalgets opfattelse ikke tilstrækkelig begrundelse for bidragsfritagelse, at der ikke eksisterer en anerkendt arbejdsløshedskasse for faget.

I LU § 54, nr. 6, foreslås, at bidragsfritagelse, for så vidt angår lærlinge, indskrænkes til kun at angå lærlinge, som er afskåret fra adgang til nydende medlemskab efter LU § 12, stk. 4.

Ad LU § 55 bemærkes, at AL § 28, stk. 4, 3. pkt. om konkursprivilegium for ikke betalte bidrag er ophævet ved § 7, stk. 1, i lov nr. 333 af 18. juni 1969. Endvidere bemærkes, at det af direktoratet for ulykkesforsikringen er oplyst, at intet anerkendt ulykkesforsikringsselskab (-forbund) længere tegner forsikringer på den i AL § 28, stk. 4, 4. pkt., nævnte særlige måde, hvorfor regler derom er ufornødne.

Udvalget har endelig fundet det hensigtsmæssigt i LU § 55, stk. 5, at foreslå, at tvivlsspørgsmål angående arbejdsgiverbidrag afgøres af arbejdsdirektøren. Klage over direktørens afgørelser kan ske efter de regler, som er foreslået i LU § 59, stk. 2.

KAPITEL 9

Forseelser mod kassen

9.1. I den gældende lov findes ingen regler om, under hvilke omstændigheder et medlem skal tilbagebetale dagpenge, som er udbetalt vedkommende med urette. Derimod er det i mønstervedtægtens § 33, stk. 4, fastsat, at et medlem, der fejlagtigt har modtaget dagpenge, er pligtig at tilbagebetale det for meget modtagne uden hensyn til, om fejlen kan tilregnes medlemmet.

En tilbagebetalingspligt af dette omfang er mere vidtgående, end hvad der i øvrigt er gældende efter den sociale lovgivning, der normalt kun hjemler tilbagesøgningsadgang i tilfælde, hvor fejlagtig udbetaling beror på forhold, som kan tilregnes modtageren. Vedtægtsbestemmelsen går efter dens ordlyd antagelig endogså ud over, hvad der ville følge af dansk rets almindelige regler om tilbagesøgning af beløb m.v., som modtageren, objektivt bedømt, ikke har haft krav på.

Udvalget finder ikke, at der inden for arbejdsløshedsforsikringen er forhold, der kan motivere en tilbagebetalingspligt, som er strengere, end hvad der i øvrigt gælder i den sociale lovgivning.

9.2. Ej heller om kassens, kasseafdelingens eller en tillidsmands ansvar - herunder medansvar — for fejlagtige udbetalinger indeholder den gældende lov nogen regel. I mønstervedtægtens § 33, stk. 4, er det imidlertid fastslået, at en tillidsmand, til hvem fejl ved udbetaling af dagpenge kan henføres, kan gøres ansvarlig sammen med medlemmet - men ikke alene - for tilbagebetalingen.

Efter mønstervedtægtens § 40, stk. 4, er bestyrelsen for en kasses lokalafdeling forpligtet til at erstatte tab, der er forvoldt ved fejlagtig administration eller ved en tillidsmands svigagtige forhold. Opnås der ikke dækning for tabet enten hos bestyrelsen eller hos vedkommende medlemmer, kan tabet kræves dækket af afdelingens medlemmer.

9.3. Udvalget finder, at regler om tillidsmænds og afdelingers ansvar for fejlagtige udbetalinger bør fastsættes i loven. Endvidere finder man, at det bør kunne pålægges en tillidsmand eller en afdeling at erstatte tab ved fejlagtig udbetaling af dagpenge ikke blot i tilfælde, hvor tilbagebetalingskrav kan stilles over for vedkommende medlem, men også i tilfælde, hvor medlemmet ikke er ansvarlig for fejlen.

Udvalgets forslag, LU §§ 56 og 57

9. 4. I LU § 56, stk. 1, foreslås, at et medlem, som har givet kassen urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, der er af betydning for retten til dagpenge, skal tilbagebetale det med urette modtagne.

Det er ikke med den foreslåede formulering tilsigtet at begrænse tilbagesøgningsadgangen til tilfælde, hvor medlemmet har gjort sig skyldig i strafbart forhold, endsige til tilfælde, hvor strafansvar er fastslået ved dom. Også tilfælde af grovere uagtsomhed omfattes efter udvalgets opfattelse af den foreslåede formulering.

9. 5. I LU § 56, stk. 2, stilles forslag om regler for et selvstændigt ansvar for en tillidsmand eller en kasseafdeling i tilfælde, hvor dagpenge er udbetalt fejlagtigt som følge af, at tillidsmand eller afdeling har tilsidesat lovens regler eller bestemmelser, som er fastsat i henhold til loven.

Initiativ til at fastslå, om ansvar bør pålægges efter den foreslåede bestemmelse, vil kunne tages ikke alene af kassens ledelse, men også af

arbejdsdirektøren, jfr. herved det i kapitel 4 (punkt 4. A. 28 i slutningen) anførte.

I LU § 56, stk. 3, foreslås, at der kan fastsættes en frist for indbetalingen af de beløb, der skal tilbagebetales i henhold til stk. 1 og 2, og at arbejdsdirektøren kan kræve vedkommende slettet som medlem af kassen, såfremt fristen oversiddes. Den foreslåede regel svarer i det væsentlige til den regel, som findes i mønstervedtægtens § 33, stk. 4, sidste pkt.

9. 6. LU § 57, stk. 1, svarer til AL § 11, stk. 2, 1. og 2. pkt.

LU § 57, stk. 2, svarer til AL § 11, stk. 3, 1. pkt.

LU § 57, stk. 3, 1. pkt., svarer til AL § 11, stk. 2, 3. pkt., dog at det foreslås, at tilladelse til genoptagelse i forsikringen af et tidligere for svig slettet medlem skal gives af arbejdsdirektøren, medens det efter gældende lov er arbejdsnævnet, som træffer afgørelse i sådanne tilfælde.

I LU § 57, stk. 3, 2. pkt., foreslås, at tilladelse til genoptagelse i forsikringen af et tidligere for svig slettet medlem kan betinges af, at vedkommende enten for et tidsrum eller for bestandig afskæres fra at blive tillidsmand i kassen. En regel med tilsvarende indhold findes i mønstervedtægtens § 35, stk. 1, sidste pkt.

KAPITEL 10

Klageadgang

10. 1. Almindelige regler om klageadgang angående arbejdsløshedsforsikringen findes i AL § 34, stk. 3. I denne bestemmelse findes ingen generel regel om, at kassernes afgørelse kan indbringes for arbeidsdirektøren, men i en række af lovens enkelte bestemmelser er en sådan klageadgang fastslået.

Derimod fastslår mønstervedtægten i § 36, stk. 1 og 2, at en afdelingsledelses afgørelser kan indbringes for kassens hovedbestyrelse, og at hovedbestyrelsens afgørelser kan indbringes for arbejdsdirektøren, alt inden for en frist af 1 måned, efter at meddelelse om afgørelsen er givet.

10.2. De afgørelser, som træffes af arbejdsdirektøren kan - inden en frist på en måned — indbringes enten for arbejdsministeren eller for arbejdsnævnet. Dette nævn består af 2 afdelinger, et vedrørende arbejdsanvisningen og et angående arbejdsløshedsforsikringen, jfr. AL § 35, stk. 1. Det er for den sidstnævnte afdeling, direktørens afgørelser i visse tilfælde kan indbringes, medens der ikke i loven er tillagt den førstnævnte afdeling opgaver af denne art.

10. 3. Afgørelser, som træffes af ministeren, er efter lovens formulering endelige, jfr. AL § 34, stk. 3. Det samme gælder efter AL § 35, stk. 5, de afgørelser, som træffes af arbejdsnævnet, dersom der ikke ved afgørelsen er afgivet dissentierende votum. Hvis sådant votum er afgivet, kan nævnets afgørelse indbringes for ministeren.

10. 4. Angivelse af, i hvilke tilfælde direktørens afgørelser skal indbringes for arbejdsnævnet, findes i en række paragraffer i loven; i AL § 34, stk. 3, er nævnt de bestemmelser, som indeholder sådan angivelse.

De sagsområder, hvori klage over direktørens afgørelser kan indbringes for arbejdsnævnet, angår stort set spørgsmål om medlemsret, om dagpengenes størrelse og om udelukkelse fra dagpenge i en række tilfælde. Imidlertid er ikke alle spørgsmål om et medlems ret til dagpenge - således f.eks. ikke spørgsmål om, hvorvidt et medlem opfylder arbejdskravene - af den art, som kan indbringes for nævnet. Nævnet kan ejheller tage stilling til, om et medlem skal tilbagebetale dagpenge, som er modtaget med urette.

Det sidstnævnte forhold kan medføre den situation, som er forekommet i praksis, at arbejdsnævnet uden dissentierende votum har truffet afgørelse om, at et medlem i et tidsrum, hvori han har modtaget dagpenge, ikke har været berettiget til nydende medlemskab. Arbejdsdirektørens afgørelse med hensyn til tilbagebetalingen af dagpenge for det tidsrum, hvori medlemmet således har været uberettiget til nydende medlemskab, kan derimod ikke påklages til nævnet, men til ministeren, skønt tilbagebetalingsspørgsmålet reelt må bero på afgørelsen angående retten til medlemskab, der endeligt er afgjort af nævnet.

Det har tillige vist sig, at de gældende klageregler ikke er tilstrækkeligt klart affattet. Afgrænsningen mellem de tilfælde, hvor arbejdsdirektørens afgørelser kan indbringes for nævnet, og de tilfælde, hvor klage kan forelægges ministeriet, har således givet anledning til fortolkningstvivl i et stort antal tilfælde.

10. 5. Udvalget finder, at alle sager, som an-

går adgang til medlemskab af forsikringen eller som angår medlemmernes rettigheder og forpligtelser overfor denne, i henseende til klageadgang bør behandles ensartet.

10.6. I 1956 optog Folketingets Ombudsmand til overvejelse *) spørgsmålet om betimeligheden af, at arbejdsdirektøren er formand for arbejdsnævnet. Efter brevveksling med socialministeriet, hvorunder arbejdsløshedsforsikringen da sorterede, og med arbejdsministeriet, hvorunder arbejdsanvisningen allerede henhørte, samt efter at arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnets 2 afdelinger havde afgivet udtalelser om sagen, erklærede Ombudsmanden sig enig i, at det rejste spørgsmål kunne begrænses til at angå arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen og til de tilfælde hvor nævnet virker som klageinstans for de af arbejdsdirektøren i hans egenskab af direktør for arbejdsdirektoratet trufne afgørelser.

I sin skrivelse af 19. oktober 1957 udtalte Ombudsmanden, at han fuldt ud forstod, at der - som det var blevet fremhævet af arbejdsnævnet og arbejdsdirektoratet - knytter sig væsentlige fordele til den gældende ordning, men at han dog, efter en afvejning af de modstående hensyn, af principielle grunde fandt at måtte henstille til socialministeriet, at der søges gennemført en ordning, hvorefter arbejdsdirektøren ikke er medlem af nævnet, når dette behandler klager over de af ham trufne afgørelser, men alene får lejlighed til at deltage i møderne uden stemmeret og uden at overvære nævnets eventuelle votering. Direktøren vil herved få mulighed for at gøre rede for sine synspunkter vedrørende den enkelte klagesag og besvare eventuelle spørgsmål fra nævnets medlemmer.

Ombudsmanden bemærkede, at det ud fra forvaltningsretlige hensyn ville være ønskeligt, at der til formand for nævnet, når dette virker som klageinstans, udpeges en med domstolsbehandling fortrolig jurist, der ikke i forvejen er medlem af nævnet.

10. 7. Udvalget finder, at praktiske hensyn taler imod en ordning, hvorefter arbejdsdirektøren ikke leder nævnets forhandlinger i visse situationer. Udvalget finder endvidere, at de principielle betænkeligheder, Ombudsmanden pegede på, for så vidt angår arbejdsdirektørens formandskab i nævnet, tillige i et vist omfang må siges at gøre sig gældende med hensyn til nævnets sammensætning i øvrigt, idet der intet er til hinder for, at der i behandlingen af en klagesag deltager en tillidsmand, valgt blandt medlemmerne af den kasse, hvis afgørelse foreligger til prøvelse.

10. 8. Det er herefter udvalgets opfattelse, at spørgsmålet om klageadgang med hensyn til direktørens afgørelse inden for de sagsområder, som er nævnt i punkt 10. 5, bedst løses ved, at arbejdsnævnets opgave som klageinstans bortfalder. Da det uden tvivl er uhensigtsmæssigt, at klager af denne art skal behandles af arbejdsministeriet, foreslås det, at disse sager skal kunne indbringes for en ny instans, Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen.

Ankenævnets formand bør opfylde tilsvarende kvalifikationskrav, som gælder, for så vidt angår formanden for Ulykkesforsikringsrådet, jfr. § 11, stk. 2, i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, og formændene for invalideforsikringsretten og ankenævnet for invalideforsikringsretten, jfr. § 17, stk. 2, i lov om invalidepension m.v.

Ankenævnet bør herudover rumme repræsentanter for arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Derimod bør der, jfr. betragtningerne i punkt 10. 7, ikke i ankenævnet være medlemmer, som repræsenterer kasserne.

10. 9. Det er overfor udvalget oplyst, at behandlingen af klagesager i høj grad har været af betydning for arbejdsnævnet i dettes virksomhed som rådgivende for statens tilsynsmyndigheder, og at et nøje kendskab til disse sager må anses for væsentligt for nævnets virke.

Med henblik herpå og på, at det må findes naturligt, at den ekspertise angående forsikringsspørgsmål, som ikke mindst de blandt tillidsmænd for kasserne valgte medlemmer af arbejdsnævnet repræsenterer, kommer det nye ankeorgan til gode, finder udvalget, at sager, som indbringes for ankenævnet, bør forelægges arbejdsnævnet til erklæring, inden afgørelse træffes.

10.10. Med hensyn til det for udvalget, jfr. kapitel 1 (punkt I.D., nr. 2), rejste spørgsmål

*) Folketingets Ombudsmands beretning for året 1957, side 90-93.

om, hvorvidt der måtte være anledning til i loven at indsætte en bestemmelse om, at arbejdsdirektoratets afgørelser skal begrundes, skal udvalget bemærke, at man finder, at direktoratets nuværende praksis, hvorefter afgørelser som almindelig regel ledsages af begrundelse, bør fortsætte.

Udvalget finder imidlertid ikke grundlag for at indsætte en derpå sigtende bestemmelse i loven. Dette beror bl.a. på, at der antagelig kan forekomme skønsmæssige afgørelser, som efter deres art ikke kan ledsages af, hvad der i sædvanlig mening kan betegnes som begrundelse. En regel af den nævnte art måtte derfor indeholde visse begrønsninger. I øvrigt måtte der i en sådan regel ske nærmere præcisering af kravene til begrundelsens omfang og indhold. - Generelle problemer af den art, som her er nævnt, findes at ligge uden for det område, som nærværende udvalg vil kunne inddrage i sine overvejelser.

Udvalgets forslag, LU §§ 58-60

10. 11. I LU § 58, stk. 1, foreslås en almindelig regel om, at klage over en kasses afgørelse om medlemsret, medlemsbidrag, ret til dagpenge og tilbagebetaling af dagpenge kan indbringes for arbejdsdirektøren.

Det foreslås, at klage kan indbringes af »den, afgørelsen vedrører«. Udvalget har ikke fundet det påkrævet, og ej heller hensigtsmæssigt, mere præcist at fastslå, hvem der har adgang til at klage over en afgørelse. Afgrænsningen heraf bør ske gennem praksis.

Når det - såvel i LU § 58, stk. 1 og 2 som i LU § 59, stk. 1 og 2 - foreslås, at klagefristen fastsættes til 4 uger, imod nu 1 måned, beror dette på, at udvalget er blevet gjort bekendt med, at en frist af denne længde påtænkes foreslået i en generel lov, som angår regler om administrativ rekurs.

I LU § 58, stk. 2, foreslås, at de afgørelser, angående et medlems rettigheder inden for forsikringen, som et arbejdsformidlingskontor på begrænsede områder kan træffe i henhold til LU kapitel V (Særregler for deltidsarbejdende), kan indbringes for direktøren efter tilsvarende regler som i LU § 58, stk. 1, dog at også den kasse, vedkommende er medlem af, kan påklage kontorets afgørelse.

Forslaget i LU § 58, stk. 3, om beføjelse for kommunalbestyrelsen til for direktøren at forelægge spørgsmål om en persons ret til medlemskab og visse spørgsmål om et medlems ret til dagpenge, svarer i det væsentlige til regler i AL § 9, stk. 7, og § 17, stk. 3, 2. pkt.

10.12. I LU § 59, stk. 1, foreslås, at klage over direktørens afgørelser angående de spørgsmål om medlemsret m.v., som er nævnt i LU § 58, stk. 1, og om et arbejdsformidlingskontor afgørelse angående de spørgsmål om deltidsforsikring, som er nævnt i LU § 58, stk. 2, skal kunne indbringes for ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, medens det i LU § 59, stk. 2, foreslås, at alle andre afgørelser kan indbringes for arbejdsministeren.

Ej heller i § 59 findes det hensigtsmæssigt at forsøge nærmere at præcisere, hvem ret til klage tilkommer; den foreslåede formulering, hvorefter »vedkommende« kan klage, udelukker, for så vidt angår paragraffens stk. 1, ikke, at andre end et medlem eller en kasse kan betragtes som berettiget til at påklage en afgørelse, dersom den klagende findes at have en rimelig interesse i klagemålet.

Efter udvalgets opfattelse er det ufornødent at åbne mulighed for, at ankenævnets afgørelser kan indbringes for arbejdsministeren.

Udvalget finder ej heller, at det i loven bør anføres, at ankenævnets eller ministerens afgørelse er endelig. Selvom en formulering af denne art blev valgt, ville - og burde - den ikke være til hinder for, at en afgørelses lovlighed blev forelagt domstolene til prøvelse.

10.13. I LU § 60 foreslås regler angående det i punkt 10.8 foreslåede nye ankeorgan. Det foreslås i stk. 1, at ankenævnet består af en af Kongen udnævnt formand samt af 4 medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening, 2 af Landsorganisationen i Danmark. De i stk. 1, nr. 1, foreslåede kvalifikationskrav, for så vidt angår formanden, svarer ganske til de regler, som findes i ulykkesforsikringslovens § 11, stk. 2, angående formanden for ulykkesforsikringsrådet. Også stedfortræderen for ankenævnets formand, hvorom der findes regler i § 60, stk. 2, skal efter forslaget opfylde de nævnte krav.

Medens formandens og dennes stedfortræders funktionstid ikke forudsættes tidsbegræn-

set, foreslås i LU § 60, stk. 3, at nævnets medlemmer og tillige stedfortrædere for disse udpeges for en periode af 6 år. Endvidere foreslås, at et medlem af ankenævnet ikke tillige må være medlem af arbejdsnævnet.

Det foreslås i LU § 60, stk. 4, at der af arbejdsministeren fastsættes en forretningsorden for ankenævnet. Tilsvarende bestemmelse findes nu for arbejdsnævnet i AL § 35, stk. 4.

Udvalget forudsætter, at foreberedelsen af de sager, som behandles i ankenævnet, sker i et af arbejdsdirektoratet uafhængigt sekretariat.

Om forslaget i LU § 60, stk. 5, henvises til punkt 10.9.

KAPITEL 11

Statens tilsyn med de anerkendte arbejdsløshedskasser

Udvalgets forslag, LU §§ 61-65

11.1. LU § 61, stk. 1-3, svarer til regler i AL § 23, stk. 1,1. pkt., § 34, stk. 4, og § 23, stk. 3.

Under hensyn til de opgaver af tilsynsmæssig art, som påhviler arbejdsdirektoratet og arbejdsformidlingskontorerne, foreslås det i LU § 61, stk. 4, fastsat, at arbejdsdirektøren, arbejdsdirektoratets personale og personalet ved arbejdsformidlingskontorerne ikke må have ledende eller lønnet hverv i en anerkendt arbejdsløshedskasse. Der findes ikke i AL nogen tilsvarende regel.

LU § 61, stk. 5, svarer til AL § 34, stk. 2.

11.2. LU § 62 svarer til regler i AL § 23, stk. 1, sidste pkt., og stk. 2, 1. pkt.

11.3. I LU § 63 foreslås, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet, når forholdene i en kasse gør dette påkrævet, kan fastsætte særlige regler, som kassen skal iagttage, med henblik på at forhindre misbrug af dagpengebestemmelserne. En regel af lignende indhold findes i AL § 23 A, stk. 2, 1. pkt.

11.4. Til de foreslåede regler i LU § 64, stk. 1, svarer bestemmelser i AL § 23 A, stk. 5-6.

Forslaget i LU § 64, stk. 2, svarer til AL § 23 A, stk. 2, sidste pkt., sammenholdt med stk. 4, sidste pkt.

Forslaget i LU § 64, stk. 3, svarer til AL § 23 A, stk. 10.

De bestemmelser, som i øvrigt findes i AL § 23 A, er det efter udvalgets opfattelse ikke fornødent at medtage i lovudkastet.

Forslaget i LU § 65 om arbejdsnævnet svarer, for så vidt angår angivelsen i stk. 1 af nævnets funktion som rådgivende, til AL § 36, stk. 1, medens stk. 2 og 3 svarer til AL § 35, stk. 3, litra b.

Da arbejdsnævnet efter forslaget ikke, som hidtil, får opgaver som ankeorgan, findes det ufornødent i forslaget - som i AL § 35, stk. 4 — at foreskrive, at der skal findes en forretningsorden for nævnet.

KAPITEL 12

Andre bestemmelser

Udvalgets forslag, LU §§ 66-70

12.1. LU § 66 svarer til AL § 26.

12.2. LU § 67 angående overflytningsregler svarer til regler i AL § 25, stk. 1. Det foreslås dog, at reglerne fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet, medens det efter gældende lov er arbejdsnævnet, som fastsætter overflytningsregler. - De gældende overflytningsregler findes aftrykt i bilag 2 (bilagets afsnit II).

12. 3. LU § 68 svarer til AL § 19.

12. 4. Reglerne i LU § 69 svarer i det væsentlige til AL § 21. Det foreslås dog, at reglerne om kassernes repræsentation på årsmødet ændres. Efter forslaget skal enhver kasse uanset dens størrelse kunne repræsenteres af 2 tillidsmænd; denne regel har til formål at sikre, at kassen, hvis den ønsker det, skal kunne repræsenteres af formand og hovedkasserer. Der foreslås bortset herfra en vis begrænsning i antallet af deltagere i mødet.

Efter AL § 21, stk. 2, skal en efter paragraffens stk. 1 til medlem af arbejdsnævnet valgt

tillidsmand udtræde af nævnet, dersom pågældende ophører med at være medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse. I stedet for denne regel foreslås i LU § 69, stk. 4, at vedkommende skal udtræde af nævnet, når han ophører med at have hverv som tillidsmand i kassen.

12. 5. Forslaget i LU § 70, hvorefter Kristelig Arbejdsløshedskasse, hvis medlemskreds ikke er fagligt afgrænset, har ret til anerkendelse uanset den foreslåede regel i LU § 3, nr. 1, svarer til bestemmelsen i § 3 i lov nr. 227 af 27. maj 1950. Der henvises til bemærkninger i kapitel 3 (punkt 3. A. 10).

KAPITEL 13

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

Udvalgets forslag, LU §§ 71-73

13.1. Angående LU § 71, stk. 1, om tidspunktet for lovens ikrafttræden bemærkes, at det er udvalgets opfattelse, at loven, såvidt det teknisk er muligt, bør træde i kraft den 1. april 1970.

I LU § 71, stk. 2, foreslås den gældende arbejdsløshedslov ophævet, dog bortset fra reglerne i lovens afsnit III. b. Kursus m.v. for arbejdsløse. Herom henvises til bemærkningerne i kapitel 1 (punkt I.K.). Bestemmelsens endelige affattelse må i øvrigt bero på, hvorvidt der samtidig med gennemførelsen af nye regler om arbejdsløshedsforsikringen søges gennemført en revision af gældende lovs bestemmelser om arbejdsanvisning og ledighedskontrol.

13.2. I LU § 72 foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Idet der henvises til, at regeringen ifølge AL § 41 er bemyndiget til ved kongelig anordning at sætte den gældende lov i kraft for Færøerne med de ændringer, som måtte følge af disse øers særlige forhold, skal bemærkes, at denne bemyndigelse, som ikke har været udnyttet, efter det for udvalget oplyste, må anses for at være bortfaldet i kraft af regler i lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre.

13.3. I LU § 73, stk. 1, foreslås, at kasser, som er anerkendt ved ikrafttrædelsen af de i lovudkastet foreslåede regler, bevarer denne anerkendelse, således at ny anerkendelse er ufornøden. Dette gælder, med den i stk. 2 foreslåede undtagelse, dog kun, hvis vedkommende kasse opfylder anerkendelsesbetingelserne.

I stk. 2 foreslås, at en kasse, som ikke opfylder anerkendelsesbetingelserne i LU § 3, nr. 2, d.v.s. har mindst 1000 nydende medlemmer, men som dog har mindst 100 medlemmer, har ret til at bevare anerkendelsen i et tidsrum, der efter udvalgets opfattelse bør være på 3 år.

I stk. 3 foreslås, at det påhviler arbejdsdirektøren at virke for, at medlemmerne af de kasser, som forudses at ville miste anerkendelsen efter udløbet af den nævnte periode på 3 år, får mulighed for at blive overflyttet til andre anerkendte arbejdsløshedskasser.

Reglen i LU § 10, hvorefter ministeren efter forhandling med arbejdsnævnet kan bestemme, at medlemmerne af en kasse, som mister anerkendelsen efter LU § 8, skal have ret til overflytning til anden anerkendt arbejdsløshedskasse, finder anvendelse på medlemmerne af de kasser, som omhandles i LU § 73, stk. 3. Udvalget finder det imidlertid mest hensigtsmæssigt, at vedkommende kasser, evt. med bistand fra arbejdsdirektøren, i videst muligt omfang indgår fornødne aftaler angående overflytning af medlemmerne.

KAPITEL 14

Resumé af betænkningens kapitler 2-12

Kapitel 2

Der gives en oversigt over de hovedspørgsmål, udvalget har behandlet efter afgivelsen af foreløbig betænkning af 29. oktober 1966.

Det fastslås, at der ikke stilles forslag om principielle ændringer af arbejdsløshedsforsikringens struktur, herunder om frivillighed med hensyn til medlemskab, men det foreslås, at betingelserne for anerkendelse ændres, således at en kasse skal have mindst 1.000 nydende medlemmer for at kunne få og beholde anerkendelse. Udvalget foreslår, at der gives deltidsarbejdende adgang til forsikringen på vilkår, for hvilke der redegøres nærmere i kapitel 7.

Der foreslås angående bestemmelserne om begrænsning af retten til at modtage dagpenge en justering af reglerne med hensyn til krav om forudgående arbejde og om det længste tidsrum, hvori dagpenge kan udbetales. Forslaget stilles med henblik på en administrativ forenkling, men hverken med sigte på en stramning eller på en lempelse af reglerne.

Den hidtidige hovedregel om 1 års nydende medlemskab af forsikringen som vilkår for ret til dagpenge foreslås opretholdt, men dog med lempelser for bl.a. hidtil selvstændigt erhvervsdrivende, som i en vis længere tid har været afskåret fra at være nydende medlemmer.

Med hensyn til dagpengenes niveau foreslås et ændret princip for beregning af det beløb, hvortil kasserne højst kan fastsætte dagpengene. Medens de gældende regler knytter reguleringen af maksimumsbeløbet til en nærmere angivet gennemsnitstimeløn, er reguleringen efter forslaget knyttet til den ugeløn, som med sædvanlig fuld arbejdstid opnås med den nævnte gennemsnitstimeløn. Maksimumsbeløbet foreslås fastsat til 90 °/o af en sjettedel af denne ugeløn. Ændringen indebærer, at dagpengenes maksimum, som pr. 1. april 1969 er 67,50 kr., pr. samme dato ville være 78 kr.

Grænsen for, hvilke dagpenge det enkelte medlem kan modtage, foreslås fastsat uændret til højst $^4/_5$ af medlemmets hidtidige løn.

Udvalget stiller forslag om, at en teknisk revision af arbejdsløshedsforsikringsbestemmelserne sker ved, at den gældende lovs regler helt omformuleres; et lovudkast med sigte herpå findes som bilag 1 til betænkningen.

Det fremhæves, at udvalget ved udarbejdelsen af lovudkastet har haft for øje, at der bør tilvejebringes udtrykkelig hjemmel for administrativ fastsættelse af generelle regler for lovens administration.

Udvalget foreslår de gældende regler om arbejdsløshedsforsikringens finansiering opretholdt.

I kapitlets slutning redegøres der for de udgiftsmæssige følger af udvalgets forslag.

Kapitel 3

I afsnit *A. Anerkendelse* foreslås opretholdt den hidtidige definition af, hvad der forstås ved en arbejdsløshedskasse. Ligeledes foreslås det opretholdt, at en kasse har ret til anerkendelse, hvis den opfylder betingelser af samme art som hidtil. Dog foreslås, som nævnt i kapitel 2, at kravet til medlemstal forhøjes fra mindst 100 til mindst 1.000 nydende medlemmer. Om en overgangsordning, hvorefter bestående kasser med under 1.000 medlemmer kan opretholde anerkendelse i en periode af 3 år, er der foreslået regler i kapitel 13. Endvidere foreslås, at kun landsomfattende kasser kan anerkendes.

Efter forslaget har, som hidtil, kun kasser inden for nærmere opregnede faglige områder

- som foreslås udvidet til også at omfatte fiskerierhvervet - ret til anerkendelse, men andre erhvervsområder kan, ligeledes som hidtil, sidestilles dermed.

Den gældende regel om, at anerkendelse af en kasse kan afslås, såfremt der allerede er en anerkendt arbejdsløshedskasse for vedkommende fag, foreslås ændret, således at afgørelsen i alle sådanne tilfælde træffes af arbejdsministeren.

I afsnit *B. Vedtægter* foreslås, at kassernes vedtægter i så vidt omfang som muligt skal være ensartede. Dette understreges ved, at normen for vedtægternes affattelse, som hidtil er kaldt mønstervedtægten, i forslaget benævnes standardvedtægten.

Udvalgets forslag angående vedtægternes nærmere indhold svarer i det væsentlige til de gældende regler. Vedtægtsændring er efter forslaget gyldig, når den godkendes af arbejdsdirektøren; dog skal vedtægtsændring, hvorefter kassen giver deltidsarbejdende adgang til optagelse som nydende medlemmer, godkendes af ministeren. Derimod foreslås, at den hidtil foreskrevne særlige procedure ved godkendelse af visse med merudgifter for statskassen forbundne vedtægtsændringer ikke opretholdes.

I afsnit *C. Bortfald af anerkendelse* foreslås lovfæstet den nu i henhold til vedtægterne gældende fremgangsmåde, som skal iagttages, hvis en kasse vil frasige sig anerkendelsen. I øvrigt svarer udvalgets forslag til de gældende regler, dog at der foreslås givet ministeren en noget videre beføjelse til at træffe bestemmelse om overflytning af medlemmer til anden anerkendt kasse i tilfælde, hvor en kasses anerkendelse bortfalder.

Kapitel 4

I afsnit *A. Nydende medlemskab* foreslås, at der sker en opdeling af betingelserne for nydende medlemskab i 2 grupper, nemlig de betingelser, som skal være opfyldt ved begæring om optagelse, og de betingelser, som skal være til stede, for at et medlem kan opretholde nydende medlemskab.

Det konstateres, at den gældende betingelse, hvorefter kun ubemidlede personer har adgang til medlemskab, kun i meget begrænset omfang har haft betydning, efter at en tidligere gælende, særlig formuegrænse er bortfaldet. Det foreslås, at betingelsen angående ubemidlethed bortfalder.

Som ændringer i forhold til gældende bestemmelser foreslås endvidere, *at* optagelse kan ske indtil det fyldte 65. år, imod nu indtil det fyldte 60. år; *at* lærlinge, som er omfattet af lærlingelovens § 1 - d.v.s. at deres læreforhold er begyndt før det fyldte 18. år eller er en fortsættelse af et sådant læreforhold - generelt udelukkes fra nydende medlemskab, medens en sådan regel nu kun er gældende i visse kasser i kraft af særlig vedtægtsbestemmelse; samt *at* en person, som ikke har arbejde i fuld normal arbejdstid, men dog over gennemsnitlig 30 timer ugentlig, kan optages som nydende medlem.

Sidstnævnte forslag er en konsekvens af regler, som foreslås i kapitel 7, Særregler for deltidsarbejdende.

I øvrigt foreslås der regler om nydende medlemskab, som svarer til de gældende.

I overensstemmelse med hidtidig praksis foreslås det fastsat, at et medlem, som midlertidigt ikke opfylder betingelserne for nydende medlemskab, eller om hvis ret dertil der hersker tvivl, med arbejdsdirektørens tilladelse, resp. efter hans bestemmelse, kan bevare nydende medlemsret i en periode, dog uden ret til dagpenge.

Som en nydannelse foreslås, at et medlem kan få tilladelse til at bevare medlemskab og ret til dagpenge i tilfælde, hvor medlemmet overtager arbejde uden for kassens faglige område, og hvor der ikke for dette findes nogen anerkendt kasse, hvortil medlemmet kan overflyttes.

Udvalgets forslag i afsnit *B. Bidragydende medlemskab* svarer i det væsentlige til gældende regler, men i konsekvens af forslag angående nydende medlemsret foreslås, *at* aldersgrænsen for optagelse forhøjes fra 60 til 65 år, og *at* lærlinge, som omfattes af lærlingelovens § 1, udelukkes også fra bidragydende medlemskab.

Kapitel 5

Det foreslås, at dagpengene skal beregnes for en uge ad gangen, således at dagpengebeløbet for en uge ikke behøver at udgøre et multiplum af dagpengene for én dag. Forslaget har sam-

menhæng med regler om de såkaldte supplerende dagpenge, hvorom der stilles forslag i kapitel 6 og 7.

Udvalgets forslag om det højeste beløb, hvortil kasserne kan fastsætte dagpengene, og om grænsen for de dagpenge, som kan udbetales til det enkelte medlem, er omtalt i kapitel 2.

I øvrigt foreslås regler, som stort set svarer til de gældende regler om dagpengefastsættelsen i de enkelte kasser.

Kapitel 6

I kapitlets afsnit A - F redegøres der for de enkelte grupper af betingelser for ret til dagpenge, medens udvalgets forslag er nærmere omtalt i kapitlets afsnit G.

I afsnit *A. Medlemskabets varighed* overvejes behovet for en generel lempelse af det gældende krav om 1 års medlemstid som nydende medlem, dog med afkortning ned til 1/2 år for medlemmer, der er overgået fra bidragydende medlemskab. Det foreslås, at lempelse af dette krav ikke sker generelt, jfr. omtalen heraf **i** kapitel 2, men at der for medlemmer, som før optagelsen som nydende medlem i mindst 2 år har været afskåret fra sådant medlemskab på grund af udøvelse af selvstændig virksomhed, på grund af deltagelse i uddannelse eller på grund af uarbejdsdygtighed, sker nedsættelse af kravet til 1/2 år, dog med afkortning ned til 3 måneder for medlemmer, som er overgået fra bidragydende medlemskab.

Efter forslaget opretholdes den gældende regel om, at ret til dagpenge opnås efter i alt 12 måneders bidragydende og nydende medlemskab, for så vidt angår medlemmer, som har indmeldt sig i kassen som bidragydende medlem før det fyldte 18. år.

Til dels i overensstemmelse med gældende praksis foreslås, at der i den medlemstid, som er nævnt foran, kan medregnes tidsrum, hvori medlemmet har været fritaget for at betale medlemsbidrag, idet der dog skal være betalt bidrag, som svarer til bidraget for nydende medlemmer for 3 måneder. Sidstnævnte regel har hidtil kun været gældende for medlemmer, som har været fritaget for medlemsbidrag under aftjening af værnepligt.

Herudover foreslås, at lærlinge, der har været afskåret fra nydende medlemskab i læretiden, og som indmeldes umiddelbart efter læretidens udløb, opnår ret til dagpenge efter 1 måneds medlemstid, dog med en begrænset adgang til dagpenge i det 1. år efter læretiden. Forslaget indebærer kun på enkelte punkter ændringer i forhold til, hvad der nu er gældende.

I afsnit *B. Arbejdsbetingelser. Årligt og flerårigt maksimum* foreslås der med henblik på at opnå en forenkling i forhold til de gældende regler, *at* det særlige krav om et vist mindstemål af forudgående lønarbejde, som nu gælder som vilkår for ret til dagpenge ved første dagpengeudbetaling, bortfalder, og *at* reglerne om krav i øvrigt til forudgående arbejde som vilkår for ret til dagpenge affattes således, at der ikke bliver behov for at opretholde de gældende regler om, at dagpenge højst kan udbetales for 270 dage inden for tidsrummet 1. oktober - 30. september.

Det foreslås herefter, at ret til dagpenge betinges af, at medlemmet har haft lønarbejde i 26 uger i de sidste 3 år (imod nu: 39 ugers arbejde i de sidste 4 år).

For medlemmer under 22 år foreslås dog, at ret til dagpenge betinges af lønarbejde i 26 uger i de sidste 18 måneder. Dette svarer til nugældende regler, som dog kun omfatter ikkeforsørgere under 22 år.

For medlemmer, som har mistet retten til dagpenge, fordi arbejdskravet ikke har været opfyldt, foreslås, at generhvervelse af ret til dagpenge betinges af arbejde i 26 uger inden for de sidste 18 måneder, dog 12 måneder for medlemmer under 22 år. I forhold til gældende regler om generhvervelse af ret til dagpenge foreslås den ændring, at der kan medregnes også arbejdsperioder, som ligger før bortfaldet af ret til dagpenge.

I afsnit *C. Ledighedskrav m.v.* foreslås opretholdt den gældende regel om, at dagpenge kun kan udbetales til medlemmer, som arbejder på nedsat arbejdstid, dersom nedsættelsen andrager mindst 1/3. Det foreslås udtrykkelig fastsat, at dagpenge her kun kan udbetales, hvis nedsættelsen er sket ved en aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere.

I afsnittet redegøres der for de nugældende, administrativt fastsatte regler om fradrag i dagpengene *dels* for medlemmer, som har indtægter, hidrørende fra bierhverv som selvstændig

eller som lønmodtager, *dels* for medlemmer, som under ledighed modtager sociale pensioner m.v.

Det fastslås, at fradrag i dagpengene i anledning af sidstnævnte indtægtsarter harmonerer med princippet om, at samtidig udbetaling af flere ydelser med samme formål efter den sociale lovgivning (dobbeltforsørgelse) bør undgås. I forbindelse hermed anføres specielt, at spørgsmålet om, hvorvidt modtagelse af invaliditetsydelse skal bevirke fradrag i dagpengene, må tages op til behandling i sammenhæng med de øvrige fradragsregler.

Det foreslås, at regler om fradrag i dagpengene for biindtægter bibeholdes, og at bestemmelser, som hjemler fastsættelse af sådanne regler, indsættes i loven.

Der redegøres dernæst for de nu administrativt fastsatte regler om fradrag i dagpengene for et ledigt medlem, som får arbejde af midlertidig art. Det fastslås, at den nu almindeligt anvendte beregningsmåde - brugen af den såkaldte timeskala - er behæftet med mangler, som beror på, at dagpenge for en uge kun kan udbetales med beløb, som udgør multipla af dagpenge for én dag.

Der foreslås, som omtalt i kapitel 5, herefter regler, som bygger på beregning af dagpenge ugevis. Endvidere foreslås, at regler om dagpenge, som udbetales til supplement af indtægt i en uge, hvori et i øvrigt ledigt medlem har haft arbejde i mindre end fuld sædvanlig arbejdstid (»Supplerende dagpenge«), fastsættes i loven, og at hovedreglen for beregning af sådanne dagpenge skal være, at nedsættelse af dagpengene sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i ugen og fuld sædvanlig arbejdstid. For områder, hvor beregning ikke kan ske efter en sådan regel, foreslås, at nedsættelsen sker under hensyn til arbejdsfortjenesten. Det forudsættes, at nærmere regler fastsættes administrativt.

I afsnit *D. Individuel karenstid m.v.* foreslås en til gældende lov svarende regel om, at et medlem, som har haft en særlig høj indtægt forud for ledigheden, afskæres fra ret til dagpenge i et vist antal dage af ledighedsperioden. Efter gældende lov er det indtægten i de sidste 6 måneder før ledigheden, som tages i betragtning. Det foreslås, at dette tidsrum forlænges til 9 måneder.

Gældende lovs regler om særlig ventetid inden for områder, hvor der i større omfang udføres sæsonarbejde, foreslås ophævet.

Det samme gælder den nuværende regel om, at der for et ledigt medlem, som under ledigheden tjener en særlig høj løn, i almindelighed skal ske fradrag i dagpengene for flere dage end dem, i hvilke arbejdet er foregået, hvis lønnen overstiger gennemsnitslønnen i faget, og den tillige er højere end medlemmets normale løn. I stedet herfor foreslås, at der administrativt kan fastsættes særregler om nedsættelse af dagpengene, d.v.s. regler der begrænser adgangen til supplerende dagpenge, jfr. afsnit C, for arbejdsområder, hvor forholdene muliggør indtjening af særlig høj løn i begrænset arbejdstid.

Forslagene i afsnit *E. Ledighedens årsag*, som omhandler spørgsmål om udelukkelse af dagpenge under faglig konflikt, ved selvforskyldt ledighed m.v., svarer i det hele til regler i gældende lov.

I afsnit *F. Modtagelse af invalide-, folke- og enkepension m.v.* tages der, efter en redegørelse for de gældende regler, stilling til et af De samvirkende Invalideorganisationer rejst spørgsmål om handicappedes adgang til nydende medlemskab. Det fastslås, at der ikke er eller bør findes regler, som afskærer en person fra at blive forsikret, blot fordi han er handicappet, men at forsikringsadgangen bør bero på, om handicappet er til hinder for, at det i almindelighed er muligt at anvise den pågældende arbejde, som han kan bestride.

Udvalgets forslag er udformet under særlig hensyntagen til, at ret til folkepensionens fulde grundbeløb fra 1. april 1970 normalt vil tilkomme alle, som er fyldt 67 år.

Det foreslås, at pensionister m.fl. i relation til adgang til at modtage dagpenge stilles på 3 forskellige måder, beroende på ydelsens art:

Medlemmer, som får fuld folkepension, og andre medlemmer, som er fyldt 67 år, samt modtagere af invaliditetsydelse får adgang til at modtage dagpenge efter samme regler som andre medlemmer; uden arbejdsdirektørens samtykke kan dagpenge dog ikke udbetales for et længere uafbrudt tidsrum end 1/2 år. Der foreslås pålagt kasserne pligt til at føre særlig indgående kontrol med, om disse medlemmer opfylder betingelserne for fortsat nydende medlemskab.

Medlemmer, som får invalidepension eller invaliditetserstatning i form af årlig rente, samt medlemmer, der har fået tillagt enke- eller folkepension med samtykke af det udvalg, som omtales i folkepensionslovens § 2, stk. 4, afskæres i almindelighed fra ret til dagpenge, men arbeidsdirektøren kan i særlige tilfælde give tilladelse til, at disse medlemmer får adgang til dagpenge. - Denne regel svarer til, hvad der nu gælder for invalide- og folkepensionister. For så vidt angår enkepensionister forudsætter forslaget ændring af enkepensionsloven. Udvalget foreslår, at nævnte lov søges ændret med henblik herpå.

Andre enkepensionister og andre folkepensionister, som modtager indtægtsreguleret pension, afskæres ubetinget fra adgang til dagpenge.

For de medlemmer, som modtager invalide-, folke- eller enkepension, og som efter de nævnte regler kan modtage dagpenge, foreslås det, at dagpengene nedsættes med pensionens beløb. Med henblik på gennemførelse af en sådan regel foreslås der søgt gennemført ændring af fradragsreglerne i invalide-, enke- og folkepensionslovgivningen.

For medlemmer, som modtager andre ydelser i henhold til den sociale lovgivning, foreslås fastsat tilsvarende regler om fradrag i dagpengene, for så vidt og i det omfang vedkommende ydelse skal tjene til at dække bortfalden indtægt eller indtægtsmulighed.

Kapitel 7

Det fastslås, at gældende lov kun giver adgang til nydende medlemskab for personer, som har, resp. er arbejdssøgende til arbejde i fuld normal arbejdstid, og at dette i vidt omfang harmonerer med indholdet af overenskomsterne om løn- og arbejdsvilkår, men der anføres eksempler på, at overenskomster giver mulighed for deltids- eller korttidsarbejde. Der redegøres for foreliggende statistiske oplysninger om forekomsten af deltidsarbejde samt for reglerne i de øvrige nordiske lande angående deltidsarbejdendes adgang til arbejdsløshedsforsikring.

Det fastslås, at deltids- eller korttidsarbejde forekommer i så stort omfang, at der er behov for etablering af adgang til forsikringen for deltidsarbejdende, og udvalgets forslag angående udformningen af regler herom går ud på:

Det enkelte medlem skal være frit stillet med hensyn til, om medlemmet ønsker at have arbejde i fuld tid eller på deltid.

Et medlem, som vælger at begrænse sit arbejdsudbud til deltidsarbejde, som foreslås fastlagt som arbejde i mindst 20 og højst 30 timer ugentlig, og som herefter anses som »deltidsforsikret«, skal være berettiget til at afslå at overtage anvist arbejde af omfang, som overstiger deltidsarbejde. - Fra denne regel foreslås undtagelse gjort i visse tilfælde, hvor efterspørgsel efter heltidsbeskæftiget arbejdskraft ikke har kunnet imødekommes af arbejdsformidlingen.

På grund af de faglige overenskomsters forskelligartede indhold angående deltidsarbejde foreslås, at den enkelte kasse skal kunne bestemme, om den i vedtægten vil optage regler om forsikringsadgang for deltidsarbejdende. Vedtægtsbestemmelser af denne art skal efter forslaget godkendes af arbejdsministeren, jfr. kapitel 3, afsnit B.

Det foreslås, at dagpengesatsen for deltidsforsikrede kan fastsættes til højst at udgøre $^2/_3$ af dagpengene for kassens øvrige medlemmer. Det følger af forslaget, at medlemsbidraget for deltidsforsikrede vil udgøre det beløb, som efter de forslag, som er nævnt i kapitel 8, afsnit A, svarer til den således fastsatte dagpengesats.

I øvrigt foreslås, at status som deltidsforsikret opnås enten ved, at medlemmet anmelder til kassen at have haft (eventuelt at ville få) deltidsarbejde i 5 uger, eller ved at arbejdsformidlingskontoret i særlige tilfælde giver tilladelse til, at et ledigblevet medlem får denne status.

Deltidsforsikrede medlemmer, som får arbejde af omfang, som overstiger deltidsarbejde, skal efter forslaget anmelde dette til kassen; medlemmet betragtes herefter ikke som deltidsforsikret.

Med hensyn til begrænsninger i retten for deltidsforsikrede til at modtage dagpenge foreslås dels, at en deltidsforsikret, som har andet erhverv, er afskåret fra dagpenge, dels at kravene til forudgående arbejde skal udgøre ca. 2/3 af arbejdskravene for andre medlemmer.

Der foreslås fastsat særlige regler om »supplerende dagpenge« for deltidsforsikrede. Forslaget går ud på, at supplerende dagpenge ikke udbetales, hvis arbejdstiden i vedkommende uge har oversteget 20 timer, og at dagpengene, hvis der er tale om arbejde i kortere tid, nedsættes svarende til forholdet mellem den i ugen indtjente løn og lønnen forud for ledigheden.

I det omfang, der ikke fastsættes særregler for deltidsarbejdende, gælder efter forslaget de øvrige regler i lovudkastet for denne medlemsgruppe.

Kapitel 8

I afsnit *A. Medlemsbidrag* foreslås de gældende regler om medlemsbidragenes størrelse opretholdt, jfr. kapitel 2.

Med hensyn til fritagelse for medlemsbidrag foreslås, at et medlem, der aftjener værnepligt, fritages for bidrag, indtil der udbetales medlemmet månedlig løn for tjenesten. For medlemmer, der deltager i faglige dagkursus af enhver art, foreslås indrømmet fritagelse, såfremt der ikke i kursusperioden udbetales vedkommende dagpenge fra kassen eller en godtgørelse af mindst denne størrelse.

Det foreslås, at regler om hjælp til betaling af medlemsbidrag ikke optages i loven, men at regler herom søges indarbejdet i forsorgsloven.

Reglerne om indbetaling af medlemsbidrag foreslås ændret på følgende punkter: Den almindelige restancefrist forlænges til 2 måneder, dog at denne frist ikke skal gælde ved regnskabsårets afslutning. En hidtil efter praksis bestående adgang til at indrømme yderligere frist bortfalder, således at slettelse skal ske uden varsel, når restancefristen overskrides. Herfra gøres undtagelse for syge uden ret til dagpenge eller løn og for strafafsonere; for sådanne medlemmer skal der tillige kunne ses bort fra en foretagen slettelse.

I afsnit *B. Refusion* foreslås de hidtidige almindelige bestemmelser om refusion af kassernes udgifter til dagpenge opretholdt.

Der stilles forslag om, at den gældende regel om, at der først kan ydes refusion til en kasse, hvis anerkendelse er bortfaldet efter 1. april 1966, når der er forløbet 4 regnskabsår efter meddelelse af ny anerkendelse, ikke finder anvendelse på kasser, hvis anerkendelse er bortfaldet på grund af for lavt medlemstal og - efter arbejdsministerens bestemmelse - ej heller på kasser, hvis anerkendelse er bortfaldet på grund af ledelsens forsømmelighed m.v.

I afsnit *C. Bidrag fra arbejdsgivere* foreslås bestemmelser, som stort set svarer til de gældende.

Kapitel 9

Det foreslås fastsat, at et medlem, som med urette har modtaget dagpengebeløb på grund af omstændigheder, der kan tilregnes ham, har pligt til at tilbagebetale det modtagne. Forslaget indebærer en lempelse i forhold til de efter kassernes vedtægter nu gældende regler.

Endvidere foreslås, at der kan pålægges en tillidsmand eller en kasseafdeling et selvstændigt ansvar for fejlagtige dagpengeudbetalinger.

Kapitel 10

Det foreslås, at arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen ikke længere skal fungere som rekursinstans. I stedet foreslås oprettet en ny sådan instans, som benævnes Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen.

Efter forslaget skal for ankenævnet kunne indbringes afgørelser, som træffes af arbejdsdirektøren i spørgsmål om medlemsret, medlemsbidrag, ret til dagpenge og tilbagebetaling af dagpenge.

Ankenævnet, hvis afgørelser ikke skal kunne indbringes for anden administrativ myndighed, består efter forslaget af en formand, der skal opfylde samme kvalifikationskrav, som gælder formanden for ulykkesforsikringsrådet, samt endvidere af 4 medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening og 2 af Landsorganisationen i Danmark.

De af direktørens afgørelser, som efter det anførte ikke kan indbringes for ankenævnet, skal efter forslaget kunne påklages til arbejdsministeren.

Kapitel 11

De foreslåede regler om statens tilsyn med arbejdsløshedsforsikringen svarer stort set til gældende lovs regler.

Der foreslås således ingen ændringer i arbejdsnævnets sammensætning, men det fastslås, jfr. forslaget i kapitel 10 om et nyt ankeorgan, at dets funktioner herefter alene er rådgivende.

Kapitel 12

De foreslåede regler svarer stort set til regler i den gældende lov; der foreslås dog visse ændringer i reglerne om de enkelte kassers repræsentation ved kassernes årsmøde.

I kapitlet foreslås optaget bestemmelse om, at Kristelig Arbejdsløshedskasse, som hidtil, har ret til offentlig anerkendelse, uanset at den ikke kun optager medlemmer fra et eller flere bestemte fag, dog på vilkår, at kassen i øvrigt opfylder anerkendelsesbetingelserne.

Forslag til lov om arbejdsløshedsforsikring

Kapitel I. Anerkendte arbejdsløshedskasser

Anerkendelse

§ 1.

Ved en arbejdsløshedskasse forstås i denne lov en forening af lønmodtagere, der har sluttet sig sammen alene med det formål at sikre sig mod tab af indtægt i tilfælde af ledighed.

§ 2.

Arbejdsministeren meddeler efter begæring anerkendelse til arbejdsløshedskasser, der opfylder betingelserne i § 3.

Stk. 2. Findes der en anerkendt arbejdsløshedskasse for et fag, jfr. § 3, kan arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsnævnet dog nægte at anerkende en ny arbejdsløshedskasse for faget.

§ 3.

En arbejdsløshedskasse kan kun anerkendes, hvis

1) den optager medlemmer fra et eller flere bestemte fag inden for handel, kontorvirksomhed, industri, håndværk, landbrug og fiskeri m.v. samt beværternæring, transportvirksomhed og anlægsvirksomhed eller fra sådanne andre erhvervsområder, som arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsnævnet sidestiller med de nævnte fag,
2) den har mindst 1.000 nydende medlemmer og
3) dens vedtægt er affattet som angivet i § 5.

§ 4.

Begæring om anerkendelse indsendes til arbejdsdirektoratet ledsaget af:

1) et eksemplar af kassens vedtægt,
2) fortegnelser henholdsvis over de nydende og over de bidragydende medlemmer med angivelse af alder og livsstilling,
3) udskrift af den beslutning i henhold til hvilken anerkendelsen søges, samt,
4) for så vidt kassen ikke er nyoprettet, det sidste års regnskab.

Vedtægter

§ 5.

En anerkendt arbejdsløshedskasses vedtægt skal være i overensstemmelse med den standardvedtægt, som udarbejdes af arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet.

Stk. 2. Vedtægten skal indeholde oplysninger om følgende punkter:

1) Kassens navn, hjemsted, formål og faglige område.
2) Kassens ledelse og de enkelte organers myndighed samt om urafstemning.
3) Medlemmernes optagelse, rettigheder og pligter.
4) Regnskabsvæsen, kasseeftersyn og revision samt anbringelse af kassens midler. Af kassens revisorer skal mindst én være statsautoriseret revisor.
5) Regler om vedtægtsændringer, herunder om formuens anvendelse ved anerkendelsens bortfald.
6) Regler om den dokumentation, der skal foreligge, før dagpenge kan udbetales.

§ 6.

Ændring af en anerkendt arbejdsløshedskasses vedtægt er gyldig, når ændringen godkendes af arbejdsdirektøren.

Stk. 2. Vedtægtsændring, hvorved det bestemmes, at deltidsarbejdende kan optages som nydende medlemmer af kassen, jfr. kapitel V, er dog kun gyldig, når ændringen godkendes af

arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsnævnet.

Bortfald af anerkendelse

§ 7.

Anerkendelse af en kasse bortfalder, når beslutning herom træffes af kassens øverste myndighed med mindst $^3/_4$ af de afgivne stemmer, og beslutningen derefter, ligeledes med mindst $^3/_4$ flertal af de afgivne stemmer, godkendes ved almindelig afstemning (urafstemning) blandt alle kassens medlemmer.

§ 8.

Anerkendelse af en kasse bortfalder med udgangen af vedkommende regnskabsår, hvis kassen ikke mere opfylder betingelserne for at blive anerkendt, jfr. § 3, med mindre arbejdsministeren bestemmer, at der skal gives kassen en yderligere frist for bortfaldet.

§ 9.

Arbejdsministeren kan bestemme, at anerkendelsen af en kasse bortfalder, eller at statens refusion, jfr. § 49, stk. 1, bortfalder for et regnskabsår,

1) hvis kassens ledelse tilsidesætter reglerne i denne lov eller bestemmelser, der er givet i henhold til loven, eller hvis kassens virksomhed ikke foregår under iagttagelse af fornøden påpasselighed og orden, eller
2) hvis arbejdsdirektøren og arbejdsnævnet skønner, at kassen uden direkte at overtræde gældende regler dog i forholdet til medlemmerne eller til andre anerkendte arbejdsløshedskasser virker på en for arbejdsløshedsforsikringen i dens helhed uheldig måde.

§ 10.

Bortfalder en kasses anerkendelse efter §§ 8 eller 9, kan arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsnævnet bestemme, at kassens medlemmer skal have ret til overflytning til anden anerkendt arbejdsløshedskasse. Bortfalder anerkendelsen efter § 7, kan tilsvarende bestemmelse træffes, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.

§ 11.

Når en kasses anerkendelse bortfalder, har den afgørelse, der træffes om anvendelsen af kassens formue, kun gyldighed, når afgørelsen godkendes af arbejdsdirektøren. Ingen del af formuen kan fordeles mellem medlemmerne.

Kapitel II. Medlemskab af anerkendte arbejdsløshedskasser

Nydende medlemskab

§ 12.

Ret til optagelse som nydende medlem har personer,

1) som har bopæl her i landet, bortset fra Færøerne og Grønland,
2) som er mellem 18 og 65 år, og
3) som umiddelbart før begæring om optagelse har haft arbejde som lønmodtager inden for kassens faglige område i mindst 5 uger med en gennemsnitlig arbejdstid på over 30 timer ugentlig, jfr. dog kapitel V, eller som dokumenterer at kunne få sådant arbejde umiddelbart efter optagelsen.

Stk. 2. Overflytning af et nydende medlem fra anden kasse og overgang fra bidragydende til nydende medlemskab kan ske efter medlemmets fyldte 65. år.

Stk. 3. Ingen må være nydende medlem af mere end én kasse.

Stk. 4. Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, har ikke ret til optagelse.

§ 13.

Medlemmer, som overtager lønarbejde uden for kassens faglige område, skal lade sig overflytte til anden kasse, jfr. § 67, eller lade sig overføre til bidragydende medlemskab eller udtræde af kassen.

Stk. 2. Et medlem, som ikke længere opfylder betingelsen i § 12, stk. 1, nr. 1, skal udtræde af kassen.

§ 14.

Medlemmer, som ikke har deres hoveder-

hverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde, eller som ikke kan anses for arbejdssøgende til regelmæssigt lønarbejde, skal lade sig overføre til bidragydende medlemskab eller udtræde af kassen.

Stk. 2. Medlemmer, som må anses for uskikket til regelmæssigt arbejde eller til samarbejde med arbejdsledere eller arbejdskammerater, skal udtræde af kassen.

Stk. 3. Om tab af medlemsret på grund af restance med medlemsbidrag eller som følge af forseelser mod kassen gælder reglerne i §§ 48, 56 og 57.

§ 15.

Uanset bestemmelserne i §§ 13 og 14 kan arbejdsdirektøren tillade,

1) at et nydende medlem, som overtager lønarbejde uden for kassens faglige område, kan bevare nydende medlemsret i kassen, såfremt der ikke findes anden kasse, hvortil medlemmet kan overflyttes, jfr. § 67, og
2) at et medlem, som midlertidigt ikke opfylder betingelserne for nydende medlemskab, kan bevare dette i indtil 1/2 år, dog uden ret til dagpenge. Når medlemmet påny opfylder betingelserne for nydende medlemskab, indtræder ret til dagpenge tidligst, efter at medlemmet har haft arbejde i det omfang, som er angivet i § 12, stk. 1, nr. 3. Arbejdsdirektøren kan dog tillade, at der bortses fra arbejdskravet.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan bestemme, at et medlem, om hvis ret til fortsat nydende medlemskab der hersker tvivl, i indtil 1 år kan bevare nydende medlemskab af kassen uden ret til dagpenge.

Bidragydende medlemskab

§ 16.

Personer under 65 år, som henhører under kassens faglige område, kan optages som bidragydende medlemmer.

Stk. 2. Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, har ikke ret til bidragydende medlemskab.

Stk. 3. Personer, som har ret til nydende medlemskab, kan ikke være bidragydende medlemmer.

Stk. 4. Bidragydende medlemmer har ikke ret til dagpenge fra kassen.

Kapitel III. Dagpenge

§ 17.

Dagpenge ydes for indtil 6 dage om ugen efter reglerne i kapitel IV. Beregning af dagpengene sker for en uge ad gangen. Udbetaling sker ugevis bagud, medmindre andet fastsættes i vedtægten. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med arbejdsnævnet regler om betingelserne for udbetaling af dagpenge for søgnehelligdage.

Stk. 2. Dagpengenes størrelse fastsættes af kassen for hvert regnskabsår. Beløbet skal være ens for alle medlemmer, jfr. dog kapitel V. Omfatter kassen grupper af medlemmer med forskellig aflønning, kan der dog fastsættes et beløb for hver gruppe. Dagpengene skal fastsættes til hele kronebeløb.

§ 18.

Dagpengene kan højst fastsættes til et beløb, som for en uge svarer til 90 °/o af ugeløn ved sædvanlig fuld arbejdstid med den af Danmarks Statistik offentliggjorte timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i nærmest foregående april kvartal. Beløbet afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

§ 19.

Har en kasse fastsat dagpengene mere end 10 pct. under maksimumsbeløbet, uden at dette er begrundet i lønniveauet inden for kassens område eller inden for de grupper, der hører under dette område, kan en vedtagelse om at forhøje dagpengene først få virkning fra en 1. april, der ligger mindst 1 år efter, at kassen skriftlig har underrettet arbejdsdirektoratet om vedtagelsen. I dette år beregnes medlemsbidraget efter det forhøjede dagpengebeløb.

§ 20.

Arbejdsdirektøren kan fordre, at en kasse forhøjer dagpengene, hvis disse, uden at dette er begrundet i lønniveauet inden for kassens område eller de under dette hørende grupper, er fastsat lavere end maksimumsbeløbet og tillige lavere end fastsat i internationale konventioner, tiltrådt af Danmark.

§ 21.

Har en kasse fastsat dagpenge af forskellig størrelse for de grupper, der hører under kassens område, udbetales dagpengene til et medlem, der har skiftet arbejde fra én gruppe til en anden først efter den nye sats, når arbejdet i den nye gruppe har varet uafbrudt i over 5 uger. Derimod ændres medlemsbidraget straks ved overgangen til den nye gruppe.

§ 22.

Dagpenge kan til det enkelte medlem højst udbetales med et beløb, der udgør $^4/_5$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste. Arbejdsdirektøren fastsætter regler om fremgangsmåden ved beregning af arbejdsfortjenesten.

Stk. 2. Har et medlem under ledighed ret til at modtage understøttelse, som ikke er omfattet af denne lov, skal dagpengene nedsættes, således at den samlede daglige pengehjælp, medlemmet modtager, ikke overstiger $^4/_5$ af hans hidtidige arbejdsfortjeneste.

Stk. 3. Et medlem, der ved optagelsen har eller senere erhverver ret til understøttelse af den art, som er nævnt i stk. 2, skal straks underrette kassens ledelse herom.

Stk. 4. Dagpenge, der nedsættes efter stk. 1 eller 2, afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

Kapitel IV. Betingelser for ret til dagpenge

§ 23.

Ret til dagpenge opnås efter 12 måneders nydende medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse. For et medlem, som er overgået fra bidragydende til nydende medlemskab, og som herefter har været nydende medlem i mindst 6 måneder, medregnes halvdelen af den tid, medlemmet har været bidragydende.

Stk. 2. Har et medlem i mindst 2 år forud for begæring om optagelse som nydende medlem ikke opfyldt betingelserne for sådant medlemskab som følge af udøvelse af selvstændig virksomhed, deltagelse i uddannelse eller arbejdsudygtighed, opnås ret til dagpenge dog efter 6 måneders nydende medlemskab. For et medlem, som er overgået fra bidragydende til nydende medlemskab, og som herefter har været nydende medlem i mindst 3 måneder, medregnes halvdelen af den tid, medlemmet har været bidragydende.

Stk. 3. Et bidragydende medlem, som overgår til nydende medlemsret ved det fyldte 18. år, opnår ret til dagpenge efter en samlet medlemstid på 12 måneder.

Stk. 4. Medlemstid, i hvilken et medlem er fritaget for at betale medlemsbidrag, medregnes i medlemstiden efter stk. 1-3. Ret til dagpenge opnår medlemmet dog tidligst, når han har betalt bidrag med et beløb, som svarer til bidraget for nydende medlemmer for 3 måneder.

§ 24.

En udlærling, som har været afskåret fra nydende medlemsret i læretiden i henhold til § 12, stk. 4, opnår ret til dagpenge 1 måned efter optagelsen som nydende medlem, såfremt begæring om optagelse som medlem af kassen fremsættes inden 2 uger efter læretidens udløb.

Stk. 2. Til udlærlinge, som har opnået ret til dagpenge efter stk. 1, kan der inden for det første år efter læretidens udløb højst udbetales dagpenge for 180 dage.

§ 25.

Ret til dagpenge er betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i sammenlagt mindst 26 uger inden for de sidste 3 år.

Stk. 2. For et medlem, hvis ret til dagpenge er bortfaldet som følge af, at betingelsen i stk. 1 ikke længere er opfyldt, er generhvervelse af retten til dagpenge betinget af, at medlemmet har haft arbejde som lønmodtager i sammen-

lagt mindst 26 uger inden for de sidste 18 måneder.

Stk. 3. For et medlem, som er under 22 år, skal arbejdskravet efter stk. 1 være opfyldt inden for de sidste 18 måneder og arbejdskravet efter stk. 2 være opfyldt inden for de sidste 12 måneder.

§ 26.

I arbejdsperioderne efter § 25 medregnes tidsrum, hvori medlemmet har været indkaldt til aftjening af værnepligt samt tidsrum, hvori han har forrettet frivillig tjeneste ifølge kontrakt med forsvaret.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med arbejdsnævnet regler om arbejdsperiodernes beregning for medlemmer, der som følge af sygdom, arbejdsudygtighed, deltagelse i kursus eller af tilsvarende årsager har været uden arbejde.

§ 27.

Dagpenge kan kun udbetales til et medlem, som er ledigt.

Stk. 2. Efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler om retten til dagpenge for et medlem,

1) som er beskæftiget i en virksomhed, hvori arbejdstiden efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere er nedsat med mere end 1/3 af normal arbejdstid,
2) som har bibeskæftigelse som lønarbejder eller ved selvstændig virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed eller
3) som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren kan fastsætte regler om udbetaling af dagpenge til et medlem, som bliver ledig på Færøerne, i Grønland eller i udlandet.

§ 28.

Når et ledigt medlem, som er arbejdssøgende til arbejde i fuld sædvanlig arbejdstid, opnår arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i vedkommende uge og fuld sædvanlig arbejdstid. Inden for områder, hvor nedsættelse ikke kan foretages på grundlag af arbejdstiden, sker nedsættelsen under hensyn til arbejdsfortjenesten.

Stk. 2. Særregler om nedsættelse af dagpengene kan fastsættes for arbejdsområder, hvor forholdene muliggør, at et ledigt medlem opnår særlig høj arbejdsfortjeneste i en begrænset arbejdstid.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler i henhold til stk. 1 og 2 efter forhandling med arbejdsnævnet.

§ 29.

Efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler om begrænsning i retten til dagpenge for et medlem, som under ledighed har indtægt, der hidrører fra pension, erstatningsydelse med løbende udbetaling o.lign.

§ 30.

Har et medlem inden for de sidste 9 måneder forud for et arbejdsophør haft en løn, der i forbindelse med eventuelle dagpenge fra kassen for denne periode svarer til hans eller fagets gennemsnitlige daglige arbejdsfortjeneste for mere end 9 måneder, udbetales der ikke dagpenge for det overskydende antal dage (ventetid). Ventetiden kan højst være 45 dage. Der fastsættes dog ikke ventetid efter denne bestemmelse, hvis ventetiden er mindre end 3 dage. Hvis arbejdet er foregået uden for medlemmets hjemsted og derfor har medført særlige udgifter til kost eller logi, uden at der er ydet ham tilskud efter 0000 *), eller hvis arbejdet i øvrigt har medført særlige udgifter, fradrages disse ved ventetidens beregning.

Stk. 2. Ventetiden efter stk. 1 kan nedsættes med det antal dage, hvori medlemmet i løbet af perioden har været sygemeldt ifølge lægeerklæring eller attest fra sygekassen. De nærmere regler fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med direktøren for sygekassevæsenet.

§ 31.

Dagpenge må ikke udbetales til et medlem, hvis ledighed skyldes, at han er omfattet af strejke eller lockout (konflikt).

Stk. 2. Som omfattet af konflikt anses et medlem, når han

1) ved konfliktens iværksættelse er beskæftiget på den konfliktberørte virksomhed, eller

*) Her tænkes indsat henvisning til en bestemmelse, som svarer til AL § 3 C om tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse.

2) i de sidste 8 uger før konfliktens iværksættelse senest har været uafbrudt beskæftiget i virksomheden i over 3 uger.

Stk. 3. Såfremt mindst 65 % af de medlemmer af en kasse eller en afdeling deraf, som er i arbejde ved konfliktens iværksættelse, efter stk. 2 anses for omfattet af konflikten, skal der normalt lukkes for udbetaling af dagpenge til kassens (afdelingens) øvrige medlemmer. Nærmere regler herom fastsættes for 3 år ad gangen af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark.

§ 32.

Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1) som er syg eller i øvrigt arbejdsudygtig,
2) som aftjener værnepligt eller unddrager sig denne, eller
3) som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed, eller som forsørges på anstalt.

§ 33.

Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1) som uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et passende arbejde, der anvises ham af arbejdsformidlingen og for hvilket lønnen ikke er lavere end den, som efter overenskomst mellem arbejdsgivere og lønmodtagere gælder for tilsvarende arbejde, eller
2) som uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde eller hvis ledighed skyldes utilbørlig adfærd på arbejdspladsen.

Stk. 2. Et medlem kan ikke med rette, jfr. stk. 1 , nr. 1, vægre sig ved at overtage arbejde, som ligger uden for hidtidigt fagområde, når der på det sted, hvor arbejdet skal udføres, er behov for overførsel af arbejdskraft fra andre fagområder, når medlemmet har evner og kræfter til at udføre arbejdet, og når muligheden for at vende tilbage til det hidtidige fagområde ikke forringes væsentligt. Sidstnævnte hensyn tages dog kun, hvis medlemmets tilknytning til det hidtidige fagområde påviseligt er således bevaret, at det er rimeligt, at der regnes med hans mulighed for at vende tilbage dertil.

Stk. 3. For et medlem af en kasse, som i henhold til § 1 i lov om privat arbejdsanvisning m.v. har tilladelse til at foretage privat arbejdsanvisning, finder reglen i stk. 1, nr. 1, tilsvarende anvendelse, når kassen anviser medlemmet arbejde.

§ 34.

Dagpenge må ikke uden arbejdsdirektørens tilladelse udbetales for et længere uafbrudt tidsrum end ½ år til et medlem, som er fyldt 67 år, eller som modtager invaliditetsydelse i henhold til lov om invalidepension m.v.

Stk. 2. Det påhviler kassen at føre særlig indgående kontrol med, hvorvidt et medlem, som er omfattet af stk. 1, i ledighedsperioder fortsat opfylder betingelserne for at bevare nydende medlemsret, jfr. § 14, stk. I og 2.

§ 35.

Dagpenge må ikke uden arbejdsdirektørens tilladelse udbetales til et medlem, som modtager

1) invalidepension i henhold til lov om invalidepension m.v.
2) invaliditetserstatning i form af årlig rente i henhold til lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde eller tilsvarende lovgivning,
3) folkepension, hvis størelse reguleres i henhold til § 4 i lov om folkepension, eller
4) enkepension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m.fl.

Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 kan kun gives, når særlige omstændigheder taler derfor. For et medlem, som modtager folke- eller enkepension, jfr. stk. 1, nr. 3 og 4, kan tilladelsen endvidere kun gives i tilfælde, hvor pension er tillagt medlemmet med samtykke af det udvalg, som er nævnt i § 2, stk. 4, i lov om folkepension.

§ 36.

Når et medlems ledighed inden for et understøttelsesår overstiger en vis grænse, påhviler det kassen at undersøge årsagen til ledigheden med henblik på, om medlemmet har behov for hjælp af behandlingsmæssig eller optræningsmæssig art for at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Stk. 2. Det påhviler medlemmet at medvirke ved undersøgelsen.

Stk. 3. Arbejdsministeren fastsætter de nærmere regler.

Kapitel V. Særregler for deltidsarbejdende

§ 37.

Reglerne i dette kapitel finder anvendelse i anerkendte arbejdsløshedskasser, som i vedtægten fastsætter, at deltidsarbejdende, som ikke ønsker eller evner at have arbejde i fagets sædvanlige fulde arbejdstid, kan optages som nydende medlemmer af kassen.

Stk. 2. Hvor der ikke i dette kapitel er fastsat særregler, finder lovens øvrige bestemmelser anvendelse.

§ 38.

Som deltidsarbejde betragtes arbejde, hvis varighed, bortset fra merarbejde af tilfældig karakter, er mindst 20 timer og højst 30 timer om ugen, eller som har en sådan varighed, beregnet i gennemsnit for en måned.

§ 39.

Et nydende medlem, som til kassen anmelder at have haft deltidsarbejde i de sidste 5 uger, betragtes som deltidsforsikret.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på en person, som ved begæring om optagelse som nydende medlem anmelder at have haft deltidsarbejde i de sidste 5 uger eller at ville få sådant arbejde efter optagelsen.

Stk. 3. Et nydende medlem, som ved ledighed, jfr. 000 *), fremsætter begæring herom, betragtes som deltidsforsikret, såfremt vedkommende arbejdsformidlingskontor tillader det. Tilladelsen kan kun gives, hvis kontoret skønner, at medlemmet nu har særlige, vægtige grunde til alene at påtage sig deltidsarbejde.

Stk. 4. Et deltidsforsikret medlem, som i 5 uger har haft arbejde i større omfang end deltidsarbejde, skal anmelde dette til kassen. Medlemmet betragtes herefter ikke som deltidsforsikret fra tidspunktet for arbejdets begyndelse.

Stk. 5. Efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler om formen for den anmeldelse, som er omtalt i stk. 1, 2 og 4, og om den dokumentation, der skal ledsage anmeldelsen.

*) Her tænkes indsat henvisning til en bestemmelse, som svarer til AL § 4, stk. 2, 1. pkt., om et ledigblevet medlems henvendelse til arbejdsformidlingen.

Stk. 6. Et deltidsforsikret medlem, som undlader at foretage den anmeldelse, som er foreskrevet i stk. 4, udelukkes fra ret til dagpenge efter regler, som fastsættes af arbejdsdirektøren.

§ 40.

Et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv har ikke ret til dagpenge.

§ 4L

Dagpengenes størrelse for deltidsforsikrede medlemmer fastsættes særskilt af kassen efter reglerne i § 17, stk. 2. Disse dagpenge kan ikke fastsættes til et højere beløb end $^2/_3$ af det beløb, hvortil dagpengene er fastsat for kassens øvrige medlemmer (de øvrige medlemmer af gruppen).

§ 42.

Vægring ved at overtage anvist arbejde, jfr. § 33, stk. 1, nr. 1, anses som fyldestgørende begrundet, hvis der anvises et deltidsforsikret medlem arbejde af større omfang end deltidsarbejde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse,

1) når et medlem, der i henhold til § 39, stk. 1 eller 2, betragtes som deltidsforsikret, i de sidste 5 uger før ledigheden har haft arbejde i større omfang end deltidsarbejde, eller
2) når det i et fag eller en egn ikke har vist sig muligt for arbejdsformidlingen at efterkomme begæringer om anvisning af arbejdskraft, medmindre vedkommende arbejdsformidlingskontor skønner, at medlemmet har særlige, vægtige grunde til alene at påtage sig deltidsarbejde.

§ 43.

For et medlem, der i henhold til § 39, stk. 1 eller 2, betragtes som deltidsforsikret, er ret til dagpenge betinget af, at medlemmet før hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i et tidsrum, som svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i sammenlagt mindst 17 uger inden for de sidste 3 år.

Stk. 2. For et medlem, hvis ret til dagpenge er bortfaldet som følge af, at betingelsen i

stk. 1 ikke længere er opfyldt, er generhvervelse af retten til dagpenge betinget af, at medlemmet har haft arbejde som lønmodtager i det omfang, som er nævnt i stk. 1, inden for de sidste 18 måneder.

Stk. 3. For et medlem, som er under 22 år, skal arbejdskravet efter stk. 1 være opfyldt inden for de sidste 18 måneder og arbejdskravet efter stk. 2 være opfyldt inden for de sidste 12 måneder.

§ 44.

Når et ledigt, deltidsforsikret medlem opnår arbejde i 20 timer eller derover pr. uge eller af en sådan varighed, beregnet i gennemsnit for en måned, udbetales der ikke dagpenge. Opnår medlemmet arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdsfortjeneste i vedkommende uge og den hidtidige arbejdsfortjeneste. Er den hidtidige fortjeneste opnået ved en ugentlig arbejdstid på over 30 timer, tages kun fortjenesten ved en arbejdstid på 30 timer i betragtning.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med arbejdsnævnet.

§ 45.

§ 27, stk. 2, nr. 1, og § 30 finder ikke anvendelse på deltidsforsikrede medlemmer.

Kapitel VI. Økonomi

Medlemsbidrag

§ 46.

Medlemsbidraget for nydende medlemmer udgør følgende beløb pr. år: Hvis kassen for vedkommende år har fastsat dagpengene til 15 kr., betales 28 kr. Udgør dagpengene

over 15 kr.,	men højst 20 kr.,	betales 36 kr.
20 -	25 -	45 -
25 -	30 -	54 -
30 -	35 -	63 -
35 -	40 -	72 -
40 -	45 -	81 -

Sidstnævnte beløb forhøjes med 10 kr. for hver påbegyndt 5 kr., dagpengene udgør over 45 kr.

Stk. 2. Medlemsbidraget for bidragydende medlemmer udgør halvdelen af bidraget for nydende medlemmer.

Stk. 3. Fritaget for at betale medlemsbidrag efter stk. 1 og 2 er:

1) en værnepligtig, der forretter pligtig tjeneste, samt en værnepligtig, der forretter frivillig tjeneste af den art, som arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med forsvarsministeren og arbejdsnævnet. Fritagelsen gælder kun indtil det tidspunkt, da der udbetales medlemmet månedlig løn for tjenesten,
2) et medlem, som deltager i et fagligt dagkursus. Fritagelsen gælder dog ikke, hvis medlemmet under deltagelsen har ret til at få udbetalt dagpenge fra kassen, eller hvis han under deltagelsen har ret til en godtgørelse, som mindst svarer til dagpengene, samt
3) et medlem, som er ledig og tilmeldt som arbejdssøgende, og hvis ret til dagpenge fra kassen er udtømt. Fritagelsen gælder for 3 måneder.

§ 47.

Kassens udgifter til administration kan ikke afholdes af medlemsbidragene efter § 46. Der kan af kassen fastsættes særligt medlemsbidrag til dækning af administrationsudgifter.

Stk. 2. En kasse, som har indtægter ud over medlemsbidrag, eller som ejer formue, er berettiget til at anvende indtægterne og tillige årlig indtil 10 % af formuen, således som denne er opgjort pr. 1. april 1967, til dækning af administrationsudgifter og til nedsættelse af de medlemsbidrag, der ellers i henhold til § 46, stk. 1 og 2, skulle være betalt af medlemmerne.

§ 48.

Har et medlem undladt at betale medlemsbidraget efter §§ 46 og 47 for mere end 2 må-

neder i træk, eller har han ved regnskabsårets slutning ikke fuldtud betalt medlemsbidraget indtil dette tidspunkt, slettes han som medlem af kassen.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan bestemme, at fristen i henhold til stk. 1 forlænges for en kasse eller en gruppe af medlemmer af kassen, når særlige forhold medfører væsentlige vanskeligheder for kassens medlemmer (gruppen af medlemmer) ved at overholde fristen.

Stk. 3. Kassen kan forlænge fristen i henhold til stk. 1 og bortse fra en efter denne bestemmelse foretaget slettelse for et medlem, som under ledighed eller under sygdom eller arbejdsudygtighed ikke har ret til dagpenge eller løn, samt for et medlem, som er fængslet eller afsoner straf. Arbejdsdirektøren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 4. Et medlem, som optages i kassen efter at være blevet slettet af denne i henhold til stk. 1, skal efterbetale resterende medlemsbidrag for den tidligere medlemsperiode for tiden, indtil slettelsen fandt sted.

Refusion

§ 49.

Staten yder hver kasse refusion af de udgifter til dagpenge, som kassen i det foregående regnskabsår har afholdt efter kapitel III, jfr. dog §§ 9 og 50, stk. 1.

Stk. 2. Til en kasse, som ikke råder over tilstrækkelige reserver til at afholde understøttelsesudgifterne for hele regnskabsåret, ydes der a conto refusion ved arbejdsdirektørens foranstaltning.

Stk. 3. Efter hvert regnskabsårs udløb indbetaler kassen, evt. ved modregning i refusionen, de medlemsbidrag efter § 46, stk. 1 og 2, der i løbet af regnskabsåret er betalt af medlemmerne eller dækket af kassen efter § 47, stk. 2.

§ 50.

En kasse, hvis offentlige anerkendelse er bortfaldet efter den 1. april 1966, har først ret til refusion efter § 49, stk. 1, når der er forløbet fulde 4 regnskabsår efter meddelelse af ny anerkendelse, og der for denne tid er indbetalt medlemsbidrag efter § 49, stk. 3.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 finder ikke anvendelse på en kasse, hvis tidligere anerkendelse bortfaldt i henhold til § 8 som følge af, at antallet af nydende medlemmer af kassen var lavere end fastsat i § 3, nr. 2.

Stk. 3. Arbejdsministeren kan bestemme, at reglen i stk. 1 ikke finder anvendelse på en kasse, hvis tidligere anerkendelse bortfaldt i henhold til § 9.

§ 51.

Hver kasse skal inden 15. juni tilsende arbejdsdirektøren:

1) revideret regnskab for det sidst forløbne regnskabsår,
2) beretning om kassens virksomhed i samme tidsrum, samt
3) andre oplysninger, herunder evt. en fortegnelse over kassens medlemmer, som direktøren anser for nødvendige for beregningen af de udgifter til dagpenge, som kassen har afholdt efter kapitel III, og af de medlemsbidrag, som kassen skal indbetale efter § 49, stk. 3.

Stk. 2. Efter at arbejdsdirektøren har gennemgået de fra kassen modtagne oplysninger, anviser han kassen refusion fra statskassen for det forløbne regnskabsår og opkræver de medlemsbidrag, der tilkommer statskassen for samme år.

Stk. 3. Kassens regnskabsår regnes fra 1. april — 31. marts, medmindre arbejdsministeren tillader afvigelse herfra.

§ 52.

Kassens indtægt og formue skal holdes afsondret fra andre foreningers midler og må hverken som lån eller gave tilflyde andre foreninger eller anvendes i andet uvedkommende øjemed.

Bidrag fra arbejdsgivere

§ 53.

Til nedbringelse af statskassens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen svares et bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere inden for de faggrupper og erhvervsområder, som er nævnt i § 3, nr. 1.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan, når særlige grunde taler herfor, efter forhandling med arbejdsdirektøren fritage arbejdsgivere inden for fag, for hvilke der ikke består en anerkendt arbejdsløshedskasse, for at svare bidrag.

Stk. 3. Arbejdsgiverbidraget andrager årlig 45 kr. pr. forsikret helårsarbejder. For 2 arbejdere i hvert foretagende andrager bidraget dog 22,50 kr. pr. helårsarbejder. For land- og skovbrugsarbejdere samt for fiskere andrager bidraget 9 kr. pr. helårsarbejder.

§ 54.

Arbejdsgiverbidrag ydes ikke for følgende lønmodtagere:

1) Personer, som udelukkende eller ganske overvejende beskæftiges i arbejdsgiverens husholdning eller ved personlig tjenestegerning.
2) Arbejdsgiverens børn under 18 år.
3) Personer, som er ansat i statens, en kommunes eller en koncessioneret eller lignende virksomheds tjeneste, og som har ret til pension ved afsked af utilregnelig årsag. Nærmere regler om bidragsfritagelsens omfang fastsættes af arbejdsministeren.
4) Personer, som har kost og logi hos arbejdsgiveren og er antaget for mindst $^1/_2$ år.
5) Fremmede statsborgere om bord i danske skibe, der er fast stationeret i udenlandsk havn eller går i fast rutefart mellem udenlandske havne, og som ikke inden for vedkommende forsikringsår har anløbet dansk havn i andet øjemed end for reparationer eller lignende.
6) Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold.

§ 55.

Arbejdsgiverbidraget opkræves af vedkommende forsikringsselskab (-forbund) sammen med præmierne (medlemsbidragene) for lovpligtig ulykkesforsikring og indbetales til arbejdsdirektoratet. Fra arbejdsgivere, der i henhold til ulykkesforsikringsloven er fritaget for at afgive risiko til et anerkendt selskab, sker indbetaling direkte til arbejdsdirektoratet.

Stk. 2. Regler om bidragets beregning og om indbetaling og revision fastsættes af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren og direktøren for ulykkesforsikringen.

Stk. 3. Arbejdsgiverbidrag, som ikke betales rettidig, kan inddrives ved udpantning.

Stk. 4. Der tillæges forsikringsselskaberne (-forbundene) et beløb på indtil 4 % af de opkrævede bidrag som vederlag for opkrævningen. Vederlaget udredes af arbejdsdirektoratet.

Stk. 5. Tvivlsspørgsmål om arbejdsgivernes pligt til at betale arbejdsgiverbidrag og om bidragets beregning afgøres af arbeidsdirektøren.

Kapitel VII. Forseelser mod kassen

§ 56.

Har et medlem givet kassen urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, der er af betydning for retten til dagpenge, skal dagpengebeløbet, som er modtaget med urette, tilbagebetales af medlemmet.

Stk. 2. Det kan bestemmes, at dagpengebeløb, der er udbetalt med urette, skal kræves tilbagebetalt af vedkommende tillidsmand eller afdeling af kassen, såfremt den fejlagtige udbetaling skyldes, at regler i denne lov eller bestemmelser, som er fastsat i henhold til loven, er tilsidesat af tillidsmanden eller afdelingen.

Stk. 3. Er dagpengebeløb, som skal tilbagebetales i henhold til stk. 1 og 2, ikke tilbagebetalt inden en frist, som kassen har fastsat, kan arbejdsdirektøren bestemme, at pågældende slettes som medlem af kassen.

§ 57.

Gør et medlem sig skyldig i svigagtigt forhold over for kassen, kan arbejdsdirektøren bestemme, at pågældende slettes som medlem af kassen, eller at han helt eller delvis udelukkes fra ret til dagpenge i et bestemt tidsrum.

Stk. 2. Gør et medlem sig skyldig i anden forseelse over for kassen, kan dennes ledelse bestemme, at medlemmet udelukkes fra ret til dagpenge i et bestemt tidsrum, som ikke kan overstige 1 år.

Stk. 3. Slettes et medlem af kassen i henhold til stk. 1, kan han kun med arbejdsdirektørens tilladelse påny optages som medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse. Tilladelsen kan gives på vilkår, at vedkommende for en tid eller for bestandig ikke må have hverv som tillidsmand i en kasse.

Kapitel VIII. Klageadgang

§ 58.

Klage over en kasses afgørelse om medlemsret, medlemsbidrag, dagpengeret og tilbagebetaling af dagpenge kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.

Stk. 2. Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter § 39, stk. 3, og § 42, stk. 2, nr. 2, kan af den, afgørelsen vedrører, eller af kassen inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen er berettiget til for arbeidsdirektøren at forelægge spørgsmål om en persons ret til medlemskab og om et medlems ret til dagpenge efter §§ 31-35.

§ 59.

Afgørelser, som er truffet af arbejdsdirektøren om de spørgsmål, som er nævnt i § 58, stk. 1 og 2, kan inden 4 uger af vedkommende indbringes for ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, jfr. § 60. Ankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Alle øvrige afgørelser, der træffes af arbeidsdirektøren i henhold til denne lov, kan inden 4 uger af vedkommende indbringes for arbejdsministeren.

§ 60.

Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen består af

1) en af Kongen udnævnt formand, der ved udnævnelsen skal opfylde betingelserne for at kunne være landsdommer eller have bestået en statsvidenskabelig eller nationaløkonomisk eksamen og derefter have mindst 3 års ansættelse i en tjenestemandsstilling, hvortil der kræves kongelig udnævnelse.
2) 2 medlemmer udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening.
3) 2 medlemmer udpeget af Landsorganisationen i Danmark.

Stk. 2. Arbejdsministeren beskikker en stedfortræder for formanden. Stedfortræderen skal opfylde betingelserne i stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ankenævnets medlemmer og stedfortrædere for disse udpeges for 6 år. Et medlem af ankenævnet må ikke tillige være medlem af arbejdsnævnet.

Stk. 4. Ankenævnets forretningsorden fastsættes af arbejdsministeren.

Stk. 5. Alle sager, som indbringes for ankenævnet, skal, inden afgørelse træffes, forelægges arbejdsnævnet til erklæring.

Kapitel IX. Statens tilsyn med de anerkendte arbejdsløshedskasser

§ 61.

Arbejdsdirektøren fører tilsyn med de anerkendte arbejdsløshedskasser, er kasserne behjælpelig med oplysning og vejledning og yder bistand til oprettelsen af nye kasser.

Stk. 2. Ved tilsynet med de stedlige afdelinger af kasserne bistås arbejdsdirektøren af de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

Stk. 3. Arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om det tilsyn, som er nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Arbejdsdirektøren og arbejdsdirektoratets personale samt personalet ved arbejdsformidlingskontorerne må ikke være ansat i eller have ledende eller lønnet hverv i en anerkendt arbejdsløshedskasse.

Stk. 5. Arbejdsdirektøren afgiver hvert år beretning til arbejdsministeren om arbejdsløshedskassernes virksomhed. Beretningen offentliggøres på den måde, som ministeren foreskriver.

§ 62.

Arbejdsdirektøren har adgang til at gøre sig bekendt med kassernes bøger, regnskabsbøger, beholdninger og hele virksomhed.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren foranlediger hvert år regnskabs- og kasseeftersyn i samtlige kasser.

§ 63.

Når forholdene inden for en kasses område gør det påkrævet, kan arbejdsdirektøren efter

forhandling med arbejdsnævnet fastsætte særlige regler, som kassen skal iagttage, med henblik på at forhindre misbrug af dagpengebestemmelserne.

§ 64.

Til brug ved arbejdsformidlingskontorernes tilsyn med kasserne, jfr. § 61, stk. 2, skal en arbejdsgiver på begæring oplyse,

1) hvilke lønmodtagere, han har beskæftiget i et nærmere angivet tidsrum, og disses beskæftigelsesperioder inden for dette tidsrum,
2) hvorvidt han har beskæftiget bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum,
3) hvilken løn, der er udbetalt til bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum, og
4) årsagen til et medlems arbejdsophør.

Stk. 2. Efter forhandling med vedkommende arbejdsgiverorganisation kan arbejdsdirektøren pålægge arbejdsgiverne inden for bestemte arbejdsområder hver uge at give arbejdsformidlingskontoret oplysning om den løn, som arbejdsgiveren har udbetalt til kassens medlemmer i ugens løb, samt om medlemmernes arbejdsperioder inden for ugen.

Stk. 3. Forsømmer en arbejdsgiver at opfylde de pligter, som påhviler ham efter stk. 1 og 2, straffes han med bøde.

§ 65.

Arbejdsnævnet er rådgivende for arbejdsministeren og arbejdsdirektøren i almindelige spørgsmål om arbejdsløshedsforsikringen.

Stk. 2. Arbejdsnævnet består af

1) Arbejdsdirektøren, der er nævnets formand.
2) 6 medlemmer valgt af og blandt tillidsmænd i de anerkendte arbejdsløshedskasser på det i § 69 nævnte årsmøde.
3) 1 medlem udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening.
4) 1 medlem udpeget af Landsorganisationen i Danmark.
5) 4 medlemmer valgt af folketinget efter forholdstal.

Stk. 3. Arbejdsnævnets medlemmer vælges (udpeges) for 6 år, jfr. dog § 69, stk. 3 og 4.

Kapitel X. Andre bestemmelser

§ 66.

Dokumenter, som oprettes mellem anerkendte arbejdsløshedskasser og deres medlemmer, er stempelfri, for så vidt de vedrører forsikringen. Det samme gælder arbejdsløshedskassernes vedtægter.

§ 67.

Efter forhandling med arbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler for overflytning af medlemmer fra en kasse til en anden.

Stk. 2. Et medlem, der tiltræder arbejde uden for sit hidtidige faglige område, kan modsætte sig overflytning til anden kasse, hvis arbejdet er af ekstraordinær og begrænset karakter, eller hvis arbejdet udføres med offentligt tilskud til bekæmpelse af arbejdsløshed.

§ 68.

En kasse er berettiget til at indgå overenskomst med andre danske eller udenlandske foreninger om gensidig ydelse af hjælp til medlemmerne. Sådanne overenskomster skal godkendes af arbejdsdirektøren, der også kan kræve overenskomsterne opsagt.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan - under forudsætning af, at der med andre stater opnås gensidig overenskomst - pålægge anerkendte arbejdsløshedskasser at yde dagpenge til fremmede lønmodtagere på de nærmere vilkår, som fastsættes i vedkommende overenskomst.

§ 69.

Af tillidsmænd for arbejdsløshedskasserne afholdes under forsæde af arbejdsdirektøren et årligt møde. På årsmødet forhandles der om kassernes virksomhed og samarbejde.

Stk. 2. Hver kasse kan lade sig repræsentere ved 2 tillidsmænd på årsmødet. For hver fulde 15.000 medlemmer kan kassen repræsenteres af yderligere 1 tillidsmand. Tillidsmændene vælges på den måde, som fastsættes i kassens vedtægt.

Stk. 3. Af og blandt tillidsmændene vælges 6 til at være medlemmer af arbejdsnævnet. Valget gælder for 6 år, dog at halvdelen fratræder efter 3 års virketid. Samtidig vælges der på samme måde 3 suppleanter for et tidsrum af 3 år.

Stk. 4. En tillidsmand, der efter stk. 3 er valgt til at være medlem af arbejdsnævnet, skal udtræde af nævnet, når han ophører med at have hverv som tillidsmand.

§ 70.

Uanset bestemmelsen i § 3, nr. 1, har Kristelig Arbejdsløshedskasse ret til anerkendelse, hvis den i øvrigt opfylder betingelserne i kapitel I.

Kapitel XI. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 71.

Loven træder i kraft den———

Stk. 2. Lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 172 af 28. april 1969, ophæves, bortset fra afsnit III. b. Kursus m.v. for arbejdsløse.

§ 72.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 73.

En kasse, som er offentlig anerkendt ved lovens ikrafttræden, bevarer anerkendelsen, for så vidt den opfylder betingelserne i kapitel I, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. I tiden indtil — — — kan en kasse uanset bestemmelsen i § 3, nr. 2, bevare anerkendelsen, såfremt kassen har mindst 100 nydende medlemmer.

Stk. 3. Det påhviler arbejdsdirektøren i samarbejde med arbejdsnævnet at virke for, at medlemmer af de kasser, hvis anerkendelse må påregnes at bortfalde efter det tidspunkt, som er nævnt i stk. 2, får mulighed for at blive overflyttet til andre anerkendte arbejdsløshedskasser.

ARBEJDSDIREKTORATET

Mønsterregler

for

danske

statsanerkendte arbejdsløshedskassers

virksomhed

INDHOLD

I. **Mønstervedtægt for statsanerkendte arbejdsløshedskasser.**
II. **Overfly tningsregler for statsanerkendte arbejdsløshedskasser.**
III. **Reglement for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer. (Arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969).**

KØBENHAVN

1969

INDHOLDSFORTEGNELSE

Side

I.

Mønstervedtægt for statsanerkendte arbejdsløshedskasser.

1. afsnit.

FORMÅL OG HJEMSTED

§ 1. Formål. Hjemsted 98

2. afsnit.

STATSANERKENDELSEN

§ 2. De til anerkendelsen knyttede rettigheder og forpligtelser 98
§ 3. Anerkendelsens opgivelse 99

3. afsnit.

MEDLEMSRETTEN

§ 4. Medlemsklasser 99
§ 5. Betingelserne for nydende medlemsret 99
§ 6. Overflytning 100
§ 7. Medlemskab i andre kasser 100
§ 8. Bidragydende medlemmer 100
§ 9. Udelukkelsesgrunde 101
§ 10. Fremgangsmåden ved optagelse 102
§ 11. Medlemsrettens ophør 102
§ 12. Genoptagelse 103

4. afsnit.

MEDLEMMERNES RETTIGHEDER

I. Understøttelsesretten.

A. *Almindelige bestemmelser.*

§ 13. Almindelige forudsætninger for understøttelsens udbetaling .. 103
§ 14. Fremgangsmåden ved udbetaling 104

B. *Understøttelsens art og omfang.*

§ 15. (Ophævet) 104
§ 16. Dagpenge 105
§ 16A. (Ophævet) 107
§ 16B. (Ophævet) 107
§ 16C. (Ophævet) 107
§ 16D. (Ophævet) 107
§ 17. (Ophævet) 107
§ 17A. (Ophævet) 107
§ 18. (Ophævet) 107
§ 19. (Ophævet) 107
§ 19A. (Ophævet) 107

C. *Understøttelsesrettens almindelige grænser.*

§ 20. Tolv måneders medlemstid. 39 ugers arbejde. Undtagelser herfra 108
§ 21. Ventetid (gælder ikke for sæsonkasser) 109
§ 21A. Ventetid (gælder kun for sæsonkasser) 109
§ 22. 4-årigt understøttelsesmaksimum 109
§ 23. Understøttelsens begrænsning i visse tilfælde 109
§ 24. Kollektive arbejdsvægringer 111
§ 25. Beskæftigelsesforanstaltninger 111
§ 26. Betingelser med hensyn til arbejde 111
§ 27. Udelukkelsesgrunde 112

II. Andre rettigheder.

§ 28. Deltagelse i kassens styrelse 114
§ 29. (Ophævet) 115

5. afsnit. Side

MEDLEMMERNES PLIGTER

I. Pligt til at betale medlemsbidrag

§ 30. Nydende og bidragydende medlemmers bidrag 115
§ 31. (Ophævet) 116
§ 31A. (Ophævet) 116
§ 32. Restancefrist 116

II. Andre pligter

§ 33. Pligter af forskelligt indhold 117
§ 34. Pligt til anmeldelse i forskellige forhold 118

6. afsnit.

FORSKELLIGE BESTEMMELSER

§ 35. Forseelser mod kassen 118
5 36. Klager 119
§ 37. Gensidighedsoverenskomster 120

7. afsnit.

ARBEJDSLØSHEDSKASSENS ADMINISTRATION

A. *Lokalafdelinger.*

§ 38. Oprettelse af afdelinger 120
§ 39. Valg af bestyrelse og suppleanter 121
§ 40. Bestyrelsens funktioner og ansvar 121
§ 41. Regnskabsvæsenet 121
§ 42. Generalforsamlinger 122
§ 43. Lukning af en afdeling 123

B. *Hovedbestyrelsen og forretningsudvalget.*

§ 44. Hovedbestyrelsen 123
§ 45. Forretningsudvalget 123

C. *Delegeretmøderne.*

§ 46. Ordinære og ekstraordinære delegeretmøder 124
§ 47. Repræsentation 124
§ 48. Funktioner 124

D. *Urafstemning.*

§ 49. Urafstemning 125

E. *Regnskabsvæsenet.*

§ 50. Den daglige regnskabsførelse 125
§ 51. Midlernes anbringelse 126
§ 52. Regnskabsaflæggelsen 126
§ 53. Revision og tilsyn 127

8. afsnit.

VEDTÆGTENS IKRAFTTRÆDEN m m.

§ 54. Vedtægtens ikrafttræden 127

II.

Overflytningsregler for statsanerkendte arbejdsløshedskasser.

Overflytningsregler mellem fagligt begrænsede arbejdsløshedskasser . . 128
Overflytningsregler mellem Arbejdsledernes Arbejdsløshedskasse og de egentlige arbejder-arbejdsløshedskasser 130

III.

Reglement for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

(Arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969). 131

1. Mønster-vedtægt for stats-anerkendte arbejdsløs-hedskasser.

VEDTÆGT
for
Arbejdsløshedskasse
i Danmark

(Ændringer i forhold til tidligere mønstervedtægt er markeret ved lodret streg i marginen.)

1. afsnit.
Formål og hjemsted.

§ 1.

Formål.
Al.» § 6, stk. 1
Al. §22, stk. 1. nr. 1.

Stk. 1. . . . . . Arbejdsløshedskasse i Danmark har til formål at sikre sine nydende medlemmer gensidig hjælp i tilfælde af arbejdsløshed, der ikke er begrundet ved de i denne vedtægts § 27 ommeldte årsager.

Hjemsted.
Al. §22, stk. 1, nr. 1.

Stk. 2. Arbejdsløshedskassen har hovedsæde i

2. afsnit.
Statsanerkendelsen.

§ 2.

De til anerkendelsen knyttede rettigheder og forpligtelser.
Al. § 7, stk. 1 og 2.
Al. § 14 og 34-36.

Stk. 1. Arbejdsløshedskassen nyder statsanerkendelse i henhold til lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (i det følgende betegnet som arbejdsløshedskøen), jfr. lovbekendtgørelse nr. 53 af 28. februar 1967 som ændret ved lov nr. 220 af 31. maj 1968 og lov nr. 248 af 13. juni 1968, således som loven er gældende fra 1. april 1969.

Stk. 2. Til statsanerkendelsen er knyttet de i ovennævnte lov omhandlede rettigheder, herunder ret til refusion fra statskassen i henhold til lovens § 14, samt de i loven ligeledes foreskrevne forpligtelser, herunder pligten til at være undergivet offentligt tilsyn. Tilsynet forestås af arbeidsdirektøren i forbindelse med arbejdsnævnet, jfr. lovens §§ 34-36.

***) Al. = arbejdsløshedsloven.**

Stk. 3. Arbejdsløshedskassen er berettiget til at lade sig repræsentere på det i ovennævnte lovs § 21 omhandlede årsmøde. Repræsentanterne, hvis antal fastsættes i overensstemmelse med reglerne i nævnte § 21, stk. 1, vælges af og blandt medlemmerne af kassens hovedbestyrelse. AI. § 21

§ 3.

Anerkendelsens opgivelse.

Stk. 1. Statsanerkendelsens opgivelse såvel som kassens opløsning kan kun finde sted i henhold til beslutning af et delegeretmøde, jfr. 7. afsnit, litra C, når mindst $^3/_4$ af de tilstedeværende delegerede stemmer derfor, og der ved en derpå følgende skriftlig afstemning mellem alle kassens medlemmer (urafstemning, jfr. 7. afsnit, litra D) opnås en majoritet på $^3/_4$ af de afgivne stemmer.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan, såfremt kassens anerkendelse bortfalder, bestemme, at kassens medlemmer, uanset om de ifølge de almindeligt gældende regler har sådan overflytningsret, skal have ret til overflytning til visse bestående kasser. AI. § *1.* stk. 4.

Stk. 3. Den afgørelse, der ved arbejdsløshedskassens opløsning eller ved bortfald af dens anerkendelse i overensstemmelse med vedtægten træffes om anvendelse af kassens formue, har kun gyldighed, når den godkendes af arbejdsdirektøren. Ingen del af overskuddet kan fordeles mellem medlemmerne. AI. §22, stk 2

3. afsnit.

Medlemsretten.

§ 4.

Medlemsklasser.
Al. § 9.

Stk. 1. Medlemmer optages i arbejdsløshedskassen som nydende eller bidragydende.

Stk. 2. Bidragydende medlemmer yder kun bidrag til kassen, men har ikke ret til hjælp af denne. AI. § 13, stk. 1-2.

§ 5.

Betingelserne for nydende

Stk. 1. Kun ubemidlede lønarbejdere, der har deres hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde inden for . . . . . .faget, kan optages i og vedblive at være *nydende* medlemmer af arbejdsløshedskassen. Al § 9 stk 1'

Stk. 2. Som lønarbejder betragtes enhver, der mod løn eller akkordbetaling her i landet stadig eller midlertidig beskæftiges i virksomheder indenfor ovennævnte fag. AI. § 9, stk. 2.

Stk. 3. Ingen kan optages som nydende medlem, forinden han er fyldt 18 år, eller - bortset fra overflytning fra en anden anerkendt arbejdsløshedskasse, jfr. § 6 - efter at han er fyldt 60 år. AL § 9, stk 3.

Al. § 9, stk. 4.

Stk. 4. Optagelse i arbejdsløshedskassen som nydende medlem kan ikke nægtes nogen, når han fyldestgør de ovenfor beskrevne betingelser, jfr. dog § 9, og er knyttet til det fag, for hvilket kassen er bestemt, samt bosat inden for kassens område.

§ 6.

Overflytning.
Al. § 25, stk. 1.

Stk. 1. Medlemmer af andre anerkendte arbejdsløshedskasser kan overflyttes til kassen med bevarelse af deres anciennitet i pågældende anden kasse. Overflytning sker i henhold til de af arbejdsnævnets afdeling vedrørende arbejdsløshedsforsikringen til enhver tid fastsatte overflytningsregler, jfr. side 36 f.f.

Al. § 9, stk. 2 og § 19. stk. 1-2.

Stk. 2. Medlemmer, der rejser til udlandet og der uden afbrydelse opretholder medlemskab i en organisation, med hvilken kassen har oprettet gensidighedsoverenskomst, jfr. vedtægtens § 37, indtræder ved deres tilbagevenden her til landet i deres tidligere medlemsret med tillæg af den i vedkommende udenlandske organisation erhvervede anciennitet. I andre tilfælde kan tidligere nydende medlemmer, der vender hjem fra udlandet, kun genoptages som nye medlemmer i overensstemmelse med reglerne i § 12, dog således, at der er adgang til at opretholde medlemsret under midlertidigt ophold i udlandet.

Stk. 3. Medlemmer af organisationer, med hvilke kassen har indgået gensidighedsoverenskomst, jfr. stk 2, optages med bevarelse af deres anciennitet i pågældende organisation.

§ 7.

Medlemskab i andre kasser
Al. § 11, stk. 1.

Stk. 1. Et nydende medlem må ikke samtidig være nydende medlem af en anden anerkendt arbejdsløshedskasse.

Stk. 2. Et medlem, der tillige har eller erhverver medlemsret i en ikke-anerkendt arbejdsløshedskasse, hjælpekasse eller anden privat forening, der yder understøttelse i anledning af arbejdsløshed, skal anmelde dette for den anerkendte kasse og er i øvrigt undergivet reglerne i vedtægtens § 23, stk. 4, og § 34, stk. 4.

Bidragydencle medlemmer.
Al. § 9, stk. 5.

Stk. 1. En person, der ikke er lønarbejder, og en lønarbejder, der ikke kan anses for ubemidlet, jfr. § 5, stk. 1, samt en person under 18 år kan, hvis han henhører under kassens faglige område og i øvrigt opfylder de nødvendige betingelser, optages som *bidragydende* medlem, jfr. § 4. Det er dog en forudsætning, at pågældende er under 60 år ved optagelsen.

Stk. 2. Opfylder et hidtilværende nydende medlem ikke længere

betingelserne for nydende medlemsret, vil han, forudsat at han i øvrigt opfylder betingelserne for medlemsret, kunne overgå til at være bidragydende medlem med adgang til - uanset alder, men i øvrigt på de sædvanlige betingelser - pány at kunne blive nydende medlem, jfr. § 11, stk. 1. Samme ret til at blive nydende medlem tilkommer de i stk. 1 nævnte medlemmer.

Stk. 3. Medlemmer, der er overgået fra nydende til bidragydende medlemsret, indtræder ved eventuel tilbagegang til nydende medlemsret i den anciennitet, de havde opnået, da overgangen til bidragydende medlemsret fandt sted.

Stk. 4. Når en person opfylder betingelserne for at være nydende medlem af kassen, kan han ikke stå som kun bidragydende medlem. AL § 9, stk. 6.

§ 9.

Stk. 1. Kassens ledelse skal nægte som nydende medlem at optage en person, der ikke kan anses som arbejdssøgende. Udelukkelsesgrunde.

Stk. 2. Kassen kan ikke som nydende medlem optage en person, som på det tidspunkt, da optagelse søges, ikke har beskæftigelse ved arbejde af mere end midlertidig karakter inden for faget, eller som ikke henhører under den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken kassen er bestemt, selv om han i øvrigt fyldestgør de i nærværende vedtægt fastsatte betingelser om tilknytning til faget. Optagelse kan dog ikke nægtes personer, som godtgør umiddelbart efter optagelsen at kunne få beskæftigelse af passende varighed inden for faget. AL § 10, stk i.

Stk. 3. Et medlem, hvem der i henhold til bestemmelserne i foranstående stk. 1 og 2 ville kunne nægtes optagelse i kassen, slettes af denne eller overføres til at være bidragydende medlem, jfr. § 8, stk. 2, og § 11, stk. 1. Kassen skal efterkomme arbejdsdirektørens begæring herom. AL § io, stk. 3.

Stk. 4. Kassens ledelse skal nægte som nydende eller bidragydende medlem at optage en person, der af legemlige eller moralske grunde må anses for uskikket til regelmæssig erhvervsvirksomhed eller til samarbejde med arbejdsledere eller arbejdskammerater. AL § 10, stk. i.

Stk. 5. Et medlem, hvem der i henhold til bestemmelserne i foranstående stk. 4 ville kunne nægtes optagelse i kassen, slettes af denne. Kassen skal efterkomme arbejdsdirektørens begæring herom.

Stk. 6. Efter nærmere derom af arbejdsministeren fastsatte regler påhviler det arbejdsløshedskasserne, når et medlems ledig- Al § io, stk. 4.

hed inden for et understøttelsesår er nået op over en vis grænse, at undersøge årsagerne til denne ledighed med henblik på ved særlige foranstaltninger, herunder af helbredsmæssig eller optræningsmæssig art, at bringe sådanne medlemmer tilbage på arbejdsmarkedet. Det påhviler medlemmerne at medvirke ved undersøgelsen.

§ 10.

Fremgangsmåden ved optagelse. Al. § 22, stk. 1, nr. 1.

Stk. 1. Optagelse i arbejdsløshedskassen finder sted gennem lokalafdelingerne under forbehold af hovedledelsens godkendelse.

Stk. 2. Ved optagelsen udleveres der medlemmet et eksemplar af nærværende vedtægt med eventuelle tillæg og ændringer, hvorhos der udstedes en medlemsbog til pågældende.

Stk. 3. Medlemsbogen, der fremstilles ved hovedbestyrelsens foranstaltning i overensstemmelse med en af arbejdsdirektøren udarbejdet standardmedlemsbog, skal indeholde rubrikker til indførelse af oppebåret understøttelse, erlagt medlemsbidrag og fritagelse for sådant i henhold til lovgivningen herom, samt til oplysning om stedfundne til- og frameldinger mellem kassens afdelinger indbyrdes og overflytning til og fra andre kasser.

§ 11.

Medlemsrettens ophør. Al. § 9, stk. 1 og 5.

Stk. 1. Medlemmer, der ikke længere opfylder de i foranstående paragraffer indeholdte betingelser, må udtræde af kassen, medmindre de kan overflyttes til en anden anerkendt arbejdsløshedskasse eller - for nydende medlemmers vedkommende - overgå til at være bidragydende medlemmer, jfr. § 9, stk. 3.

Stk. 2. Nydende medlemmer, der har påbegyndt selvstændig virksomhed, har ret til i indtil 1/2 år at bevare nydende medlemsret, dog uden adgang til understøttelse. Såfremt pågældende medlem ikke ved fristens udløb har opgivet den påbegyndte virksomhed, må han enten overgå til bidragydende medlemsret eller udtræde af kassen. Understøttelsesrettens genindtræden er betinget af, at pågældende efter den selvstændige virksomheds ophør uafbrudt har haft lønarbejde i over 5 uger (31 dage).

Al. § 11, stk. 2.

Stk. 3. Medlemsretten fortabes i tilfælde af svig mod kassen samt efter omstændighederne ved overtrædelse af de i § 7, jfr. § 35, stk. 1, indeholdte bestemmelser, jfr. endvidere § 33, stk. 4.

Al. § 13, stk. 6.

Stk. 4. Undladen af rettidig betaling af medlemsbidrag medfører slettelse af kassen, jfr. § 32.

Al. § 22, stk. 1, nr. 1.

Stk. 5. Lovlig udmeldelse af arbejdsløshedskassen kan kun finde sted, når vedkommende senest i den uge (måned), fra hvis udløb udtrædelsen skal regnes, har fremsat skriftlig eller mundtlig

anmeldelse over for kassens ledelse og samtidig berigtiger medlemsbidraget til udtrædelsesdagen.

§ 12.

Genoptagelse. AL § 13, stk. 6.

Stk. 1. Optagelse af tidligere nydende eller bidragydende medlemmer er betinget af, at vedkommende berigtiger eventuel gæld til kassen, herunder restance indtil slettelsen (4 uger, for månedslønnede 1 måned), og regnes først fra det tidspunkt, da sådan gæld er betalt.

AL § n, stk. *i.*

Stk. 2. Medlemmer, der har været slettet af kassen på grund af begået svig eller overtrædelse af bestemmelserne i § 7, kan kun genoptages med arbejdsnævnets samtykke. Når forholdene taler derfor, kan arbejdsnævnet fastsætte særlige vilkår for genoptagelsen, jfr. § 35, stk. 1.

4. afsnit.

Medlemmernes rettigheder.

I. Understøttelsesretten.

A. Almindelige bestemmelser.

§ 13.

Almindelige forudsætninger for støttelsens udbetaling.

Stk. 1. Hver gang et medlem begærer understøttelse efter at have haft uafbrudt arbejde i over 5 uger (31 dage) skal han, forinden udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse finder sted, på tro og love afgive en erklæring på en af arbejdsdirektøren godkendt blanket om bl. a. datoen for arbejdsophøret, sidste arbejdsgiver, arbejdets varighed, årsagen til arbejdsophøret, forsørgerforhold, lønnen den sidste uge, samt eventuelle bierhverv.

Stk. 2. Forud for hver udbetaling af understøttelse skal medlemmet på tro og love afgive en erklæring på en af arbejdsdirektøren godkendt blanket om, hvorvidt, og i bekræftende fald i hvilket omfang, han har haft beskæftigelse i understøttelsesugen (måneden). Endvidere skal der foreligge dokumentation for, at den pgl. behørigt har tilmeldt sig vedkommende offentlige arbejdsformidlingskontor, uden at der har kunnet anvises ham arbejde, jfr. i øvrigt reglement for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

Stk. 3. Afbrydelser i arbejdsforhold, hvorunder der arbejdes på nedsat tid, regnes ikke lige med ordinær arbejdsløshed. Sådanne afbrydelser skal dog anmeldes til kassen *og* arbejdsformid-

lingskontoret, og der kan udbetales pågældende medlemmer forholdsmæssig understøttelse for de ikke-beskæftigede dage, når arbejdstiden er nedsat med mere end en trediedel, jfr. reglerne i § 23, stk. 6.

Stk. 4. Lige med ordinær arbejdsløshed, uanset at der ikke foreligger en formel afskedigelse, stilles under arbejde på nedsat tid de tilfælde, hvor arbejdsafbrydelsen på grund af arbejdsmangel eller lignende årsager omfatter mindst 1 uge.

Stk. 5. Ledigmeldte medlemmer, der overgår til deltagelse i undervisning på skoler eller kursus, betragtes fremdeles som arbejdsledige; dog kan sådanne medlemmer kun oppebære den dem i kursustidsrummet eventuelt tilkommende understøttelse, for så vidt hovedledelsen i hvert enkelt tilfælde på grundlag af de af arbejdsdirektøren til enhver tid fastsatte regler meddeler samtykke til understøttelsens udbetaling.

Stk. 6. Forinden udbetaling af understøttelse finder sted, skal vedkommende tillidsmand påse, at der ikke foreligger grunde, der udelukker eller begrænser medlemmets adgang til understøttelse, jfr. om medlemmets oplysningspligt § 34, stk. 3.

§ 14.

Fremgangsmåden ved udbetaling.
Al. § 12, stk. 1.

Stk. 1. Dagpengeunderstøttelse oppebæres i den afdeling, hvor den pågældende er blevet arbejdsløs. Undtagelser herfra kan kun ske med hovedledelsens samtykke i hvert enkelt tilfælde.

Stk. 2. Understøttelsen udbetales på dertil af kassens ledelse fastsat tid og sted, og udbetalingen foregår ugevis (månedsvis) bagud.

Stk. 3. Såfremt en forfalden understøttelse ikke afhentes på udbetalingsdagen, jfr. stk. 2, bortfalder understøttelsen, medmindre medlemmet kan godtgøre ved sygdom eller anden fyldestgørende grund at have været lovligt forhindret i at give møde.

Stk. 4. Understøttelse udbetales kun mod kvittering fra medlemmet på den af arbejdsdirektøren dertil autoriserede blanket. Enhver understøttelsesudbetaling skal straks indføres i medlemsbogen.

B. Understøttelsens art og omfang.

§ 15.

(Ophævet)

§ 16.

Stk. 1. Understøttelsen, der udredes som dagpenge, ydes i indtil 270 dage inden for et understøttelsesår. Understøttelses- AL § 12,'stk! 3
året regnes fra 1. oktober til 30. september. Dagpengenes stør- og 4
reise fastsættes af kassen for tiden 1/4-31/3 og skal ved kassens foranstaltning bekendtgøres for medlemmerne. Beløbet, der skal kunne deles med 50 øre, og ikke kan fastsættes lavere end 15 kr. og ikke højere end 50 kr., skal være ens for alle medlemmer, jfr. dog stk. 2. Maksimumsbeløbet (50 kr.) reguleres i overensstemmelse med reglerne i arbejdsløshedslovens § 12, stk. 4.

Dagpenge.

Stk. 2. Omfatter kassen flere faggrupper, kan der fastsættes et AL § 12, stk. 3.
beløb for hver faggruppe.

Stk. 3. Har kassen fastsat dagpengene mere end 10% under AI. § 12, stk. 7.
maksimumsbeløbet, uden at dette er begrundet i lønniveauet inden for kassens område eller inden for de faggrupper, der hører under dette område, kan en vedtagelse om at forhøje dagpengene først få virkning fra en 1. april, der ligger mindst 1 år efter, at kassen skriftligt har underrettet arbejdsdirektøren om vedtagelsen. I dette år beregnes medlemsbidraget efter det forhøjede dagpengebeløb.

Stk. 4. Har kassen fastsat dagpenge af forskellig størrelse for AI. § 12, stk. 9.
de faggrupper, der hører under kassens område, udbetales dagpengene til et medlem, der har skiftet arbejde fra en faggruppe til en anden, først efter den nye sats, når arbejdet i den nye faggruppe har varet uafbrudt i over 5 uger. Derimod ændres medlemsbidraget straks ved overgangen til den nye faggruppe.

Stk. 5. Til udlærlinge, jfr. § 20, stk. 2, ydes understøttelse i AI. § 16, stk. 2.
indtil 180 dage inden for de første 12 måneder af medlemstiden efter læretidens udløb med den for kassen gældende dagpengesats.

Stk. 6. Unge arbejdere, der efter ved deres fyldte 18. år at AI. § i6, stk. 3.
være overgået fra bidragydende til nydende medlemsret har erhvervet understøttelsesret i kassen, jfr. § 20, stk. 3, erholder dagpenge efter reglerne i foranstående stk. 1.

Stk. 7. Der ydes dagpenge for indtil 6 dage pr. uge. AI. § 12, stk. 2.

Stk. 8. Udbetaling af dagpenge for søgnehelligdage er betinget af, at vedkommende medlem er ledig den forudgående eller efterfølgende søgnedag. Et medlem betragtes i denne forbindelse som ledig, såfremt han den pågældende dag ikke har været beskæftiget i fuldt normalt omfang.

For så vidt angår adgangen til at oppebære dagpenge for påskehelligdagene gælder følgende regler:

1. Medlemmer, der er ledige påskelørdag, kan kun få udbetalt dagpenge for denne dag. Den omstændighed, at en virksomhed lukker påskelørdag, berettiger ikke til dagpengeudbetaling for denne dag.
2. Medlemmer, der er ledige onsdag før skærtorsdag og påskelørdag, kan få udbetalt dagpenge for skærtorsdag og langfredag.
3. Medlemmer, der er ledige påskelørdag og tirsdag efter påske, kan få udbetalt dagpenge for 2. påskedag.
4. Medlemmer, der er ledige påskelørdag og tirsdag efter påske, og som fremlægger bevis for at være afskediget onsdag før skærtorsdag, kan få udbetalt dagpenge for skærtorsdag, langfredag og 2. påskedag.
5. Medlemmer, der er ledige tirsdag efter påske, *og* som fremlægger bevis for at være afskediget påskelørdag, kan få udbetalt dagpenge for 2. påskedag.
6. Medlemmer, der er ledige mandag, tirsdag og onsdag før påske samt påskelørdag, men som går i arbejde tirsdag efter påske, kan få udbetalt dagpenge for alle påskedagene.

Et medlem, der herefter måtte være berettiget til dagpenge for søgnehelligdage, mister dog retten til dagpenge for én søgnehelligdag, når han i den siden 2. januar forløbne del af kalenderåret har været beskæftiget i 20 dage, samt for yderligere én søgnehelligdag for hver 30 dage, medlemmet herudover har været beskæftiget siden den 2. januar.

Som beskæftigede dage anses alle hverdage, for hvilke der ikke er udbetalt medlemmet dagpenge, medmindre det godtgøres, at medlemmet har været syg, arbejdsudygtig på grund af ulykkestilfælde eller har af tjent værnepligt.

AL § 12, stk. 5

Stk. 9. Dagpenge kan til det enkelte medlem højst udbetales med et beløb, der udgør $^4/_5$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, afrundet til det nærmeste med 50 øre delelige beløb.

Arbejdsfortjenesten beregnes som Vso af medlemmets lønindtægt i de sidste 5 uger (V25 af den sidste månedsløn) i det seneste uafbrudte arbejdsforhold af over 5 ugers varighed (31 dage) inden for de seneste 12 måneder.

Ved beregningen medtages alene den inden for normal arbejdstid indtjente løn (heri medregnet alle lønbestanddele, hvoraf der ydes feriegodtgørelse).

For medlemmer, der som lønarbejdende fiskere melder sig ledige efter en uafbrudt arbejdsperiode af over 5 ugers (31 dages)

varighed, beregnes den hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag som gennemsnittet af arbejdsfortjenesten inden for de sidste 6 måneder. Ved beregningen vil der være at se bort fra dage, på hvilket medlemmet måtte have været uden beskæftigelse, f.eks. på grund af arbejdsmangel, ferie, sygdom e.l.

Såfremt et medlem, der begærer dagpenge, ikke inden for de sidste 12 måneder har haft en uafbrudt arbejdsperiode af over 5 ugers varighed (31 dage), beregnes den hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag som gennemsnittet af arbejdsfortjenesten i medlemmets sidste 31 arbejdsdage i det senest forløbne understøttelsesår. Denne arbejdsfortjeneste pr. dag lægges til grund ved beregningen i resten af understøttelsesåret, med mindre medlemmet forinden får uafbrudt arbejde i over 5 uger (31 dage).

For så vidt angår udlærlinge, der efter udlæringen ikke har haft uafbrudt arbejde af over 5 ugers varighed (31 dage), beregnes $^{4}/_{5}$ grænsen på grundlag af den for faget gældende mindste overenskomstmæssige svendeløn.

§ 16 A.
(Ophævet)

§ 16 B.
(Ophævet)

§ 16 C.
(Ophævet)

§ 16 D.
(Ophævet)

§ 17.
(Ophævet)

§ 17 A.
(Ophævet)

§ 18.
(Ophævet)

§ 19.
(Ophævet)

§ 19 A.
(Ophævet)

C. Understøttelsesrettens almindelige grænser.

§ 20.

Tolv måneders medlemstid. 39 ugers arbejde. Undtagelser herfra.

Al. § 16, stk. 1.

Stk. 1. Understøttelse ydes ikke til nogen, medmindre han har været medlem af kassen og som nydende medlem har betalt sit skyldige medlemsbidrag i de sidste 12 måneder før understøttelsens ydelse, jfr. dog nedenstående stk. 2-5, og har haft mindst 39 ugers arbejde, hvoraf 26 uger skal ligge indenfor de sidste 18 måneder. Denne arbejdsbetingelse, der også omfatter arbejde uden for kassens faglige område, gælder ikke for personer, der tidligere har været berettiget til understøttelse i en anerkendt arbejdsløshedskasse, jfr. dog § 26. For overflyttede medlemmers vedkommende, jfr. § 6, medtages ved beregning af 12 månedersperioden medlemstiden i den fraflyttede kasse.

Al. § 16. stk. 2.

Stk. 2. En udlærling, som ved læretidens udløb optages i kassen, har inden for de første 12 måneder efter læretidens udløb ret til understøttelse i henhold til vedtægtens § 16, stk. 5, efter en medlemstid af 1 måned. Dette gælder, uanset om pågældende indkaldes til militærtjeneste umiddelbart efter indmeldelsen i kassen og således ikke direkte har erlagt kontingent for de i nedenstående stk. 4 nævnte 3 måneder, idet frikontingent, der ydes under militærtjeneste, i dette tilfælde sidestilles med betalt kontingent. Det er en forudsætning for ydelsen af understøttelse, at den pågældende er fyldt 18 år.

Al. § 16, stk. 3.

Stk. 3. En person, der er overgået fra bidragydende til nydende medlemskab, har ret til understøttelse, når vedkommende har betalt medlemsbidrag som nydende medlem i de sidste 6 måneder og i alt har betalt medlemsbidrag, der svarer til medlemsbidraget for nydende medlemmer for 12 måneder. Det er tillige en forudsætning, at han opfylder de øvrige i vedtægten indeholdte arbejdsbetingelser, jfr. herved foranstående stk. 1 og § 26. For unge arbejdere/medlemmer, der er optaget som bidragydende medlemmer inden deres fyldte 18. år, indtræder understøttelsesretten efter 12 måneders bidragserlæggelse, jfr. § 30, for så vidt de opfylder den i foranstående stk. 1 omhandlede arbejdsbetingelse. Understøttelse kan dog tidligst ydes, efter at de er fyldt 18 år.

Al. § 16, stk. 4.

Stk. 4. Uanset at en værnepligtig er fritaget for at erlægge medlemsbidrag, jfr. § 30, stk. 5, er han berettiget til efter indkaldelsens ophør at få understøttelse, når han på det tidspunkt, da understøttelsen ydes, har været medlem af en anerkendt kasse i et tidsrum af mindst 12 måneder og inden for dette tidsrum har erlagt det for nydende medlemmer skyldige medlemsbidrag for

mindst 3 måneder samt opfylder den i foranstående stk. 1 omhandlede arbejdsbetingelse.

Stk. 5. Frikontingent,, der er ydet under kursusdeltagelse, jfr. AI. § 16, stk i. § 30, stk. 6, sidestilles med indbetalt kontingent ved beregning af den i stk. 1,1. punktum, omhandlede 12-måneders periode.

§ 21.

(Gælder ikke for sæsonkasser)

Ventetid. Al § 16, stk5,

Har et medlem inden for de sidste 6 måneder forud for et arbejdsophør haft en løn, der i forbindelse med dagpenge fra kassen svarer til hans eller fagets gennemsnitlige daglige arbejdsfortjeneste for et længere tidsrum end 6 måneder, udbetales der ikke dagpenge for det overskydende antal dage (ventetid), såfremt dette andrager mindst 2 dage. Ventetiden kan højst være 45 dage. Har arbejdet påført medlemmet særlige udgifter, såsom til kost og/eller logi, fordi arbejdet er udført uden for hans hjemsted, og der ikke i den anledning er ydet ham tilskud i henhold til arbejdsløshedskøens § 3 C, fradrages disse udgifter ved ventetidens beregning. Bliver et medlem sygemeldt under ventetiden, kan kassen med arbejdsdirektørens samtykke ved beregningen af ventetiden bortse fra den periode, i hvilken medlemmet ved lægeerklæring eller attest fra sygekasse dokumenterer at have været sygemeldt.

§ 21 A.

(Gælder kun for sæsonkasser)

Ventetid. Al § 16, stk6

Dagpenge ydes ikke for de første . . . . . dage af hver arbejdsløshedsperiode.

§ 22.

4-årigt understøttelses- Al. § 18, stk 2,

Har et medlem modtaget dagpenge i 270 dage årlig i de sidste 4 understøttelsesår, bortfalder retten til understøttelse for det følgende understøttelsesår. Et arbejdsløst medlem kan ikke ved at undlade at optage det fulde årlige understøttelsesmaksimum unddrage sig anvendelsen af heromhandlede bestemmelse.

§ 23.

Understøtteisens begrænsning i visse tilfælde. AL § is, stk. 6.

Stk. 1. Når et medlem under en arbejdsløshedsperiode får arbejde af midlertidig art, for hvilket han oppebærer en løn, der svarer til hans eller fagets gennemsnitlige daglige arbejdsindtægt for et større antal dage, end arbejdet varer, skal hans ret til dagpenge for dette større antal dage bortfalde.

AI. § 18, stk. 6. *Stk. 2.* Overtagelse af midlertidigt arbejde under en arbejdsløshedsperiode medfører fradrag i understøttelsen. Dagpenge udbetales i sådanne tilfælde for tiden (på grundlag af en arbejdsuge på 42½ time) efter følgende regler:

Arbejdstid pr. uge	Dagpenge for 6 dage
til og med 4 timer	6 dage
over 4 timer til og med 11 timer	5 -
- 11 - - - - 18 -	4 -
1 e 25 -	3 -
- 25 - - - - 32 -	2 -
- 32 - - - - 39 -	\ _
- 39 -	0 -

Indtægter under arbejdsløshed, f.eks. egenpension, folkepensionens mindstebeløb, løn som tillidsmand m. v., medfører fradrag i understøttelsen, jfr. angående medlemmets anmeldelsespligt, § 34, stk. 3-4. Fradrag foretages som regel også for medlemmer, der som bierhverv driver eller deltager i forretning, jordbrug, fiskeri eller anden selvstændig virksomhed, uden hensyn til indtægt og ejerforhold. Fradraget foretages i overensstemmelse med de af arbejdsdirektøren og arbejdsnævnet til enhver tid fastsatte regler, der ved hovedledelsens foranstaltning bringes til medlemmernes kundskab.

AI. § 12, stk 2. *Stk. 3.* Ved udbetaling af understøttelse til medlemmer, der står i restance med betaling af medlemsbidrag til kassen, modregnes restancen i understøttelsen, således at udbetaling af understøttelse først finder sted, når restancen er fuldt indbetalt, jfr. dog § 32, stk. 3.

AI. § 11, stk 1. *Stk. 4.* Når et medlem ved at indtræde i andre, ikke anerkendte arbejdsløshedskasser (hjælpekasser eller andre foreninger), jfr. § 7 og § 34, stk. 4, sikrer sig en større daglig pengehjælp end ⁴/₅ af hans hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, nedsættes dagpengene fra nærværende kasse så meget, at den samlede pengehjælp ikke overstiger nævnte grænse.

Stk. 5. Medlemmer, der oppebærer ferieløn, er afskåret fra at oppebære dagpenge af kassen for lige så mange dage, som lønnen omfatter. I øvrigt skal de af arbejdsnævnet herom til enhver tid fastsatte regler iagttages.

AI. § 17, stk. 1, *Stk. 6.* Til medlemmer, hvis arbejdstid er nedsat med mere end en trediedel, jfr. § 27, stk. I, nr. 11, ydes understøttelse forholdsmæssigt i overensstemmelse med timeskalaen, jfr. stk. 2, for de dage eller timer, hvormed arbejdstiden er nedsat. Udbeta-

lingen skal kunne betinges af, at der fra vedkommende arbejdsgiver foreligger behørig attest om arbejdstidens nedsættelse for hver uge.

§ 24.

Kollektive arbejdsvægringer. Al. § 5 og § 17, stk. 4-7

Stk. 1. For medlemmer, der som deltagere i en kollektiv arbejdsvægring, jfr. arbejdsløshedskøens §§ 5 og 17, har vægret sig ved at overtage anvist arbejde, skal udbetaling af understøttelse standses, når påbud herom er modtaget fra arbejdsdirektøren i henhold til nævnte lovs § 17, stk. 4.

Stk. 2. For medlemmer, der uden at have vægret sig ved at overtage arbejde af den i stk. 1 nævnte art dog skønnes at være omfattet af den formodede kollektive arbejdsvægring, skal understøttelsen ligeledes standses i det omfang, dette er hjemlet ved nævnte lovs § 17, stk. 6 og 7.

Stk. 3. Genoptagelse af understøttelsesudbetalingen til de i stk. 1 og 2 omhandlede medlemmer kan først finde sted efter nærmere meddelelse fra arbejdsdirektøren.

§ 25.

Beskæftigelsesforanstaltninger.

Ved eventuel iværksættelse af offentlige arbejder (beskæftigelsesforanstaltninger og lign.) skal ved udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse i henhold til nærværende vedtægt de i lovgivningen om sådanne arbejder indeholdte bestemmelser iagttages.

§ 26.

Betingelser med hensyn til fuldbetid. Al § 18 stk 3

Stk. 1. Retten til understøttelse bortfalder, når et medlem ikke har haft arbejde som lønarbejder i 39 uger indenfor de sidste 4 år forud for hver udbetaling af understøttelse. Når retten til understøttelse herefter er bortfaldet, genindtræder den først, når medlemmet, efter at retten til understøttelse bortfaldt, har haft arbejde som lønarbejder i 39 uger inden for 18 måneder i træk.

AL § is, stk. 4.

Stk. 2. For ikke-forsørgere under 22 år bortfalder retten til at erholde understøttelse, når medlemmet ikke har haft arbejde som lønarbejder i 26 uger indenfor de sidste 18 på hinanden følgende måneder forud for hver udbetaling af understøttelsen. Når understøttelsesretten som følge heraf er bortfaldet, genindtræder den først, når medlemmet har haft arbejde som lønarbejder i 26 uger indenfor 12 på hinanden følgende måneder efter udelukkelsen fra understøttelse.

Stk. 3. Som forsørger betragtes et medlem, der faktisk står som direkte forsørger af en eller flere af vedkommende økonomisk af-

hængige personer, når forsørgelsesforholdet har en virkelig og vedvarende karakter. Ligestillet med de nævnte medlemmer er enkemænd, enker, fraskilte og fraseparerede medlemmer, som fører selvstændig husholdning i egen selvstændig lejlighed. For fraskilte og fraseparerede medlemmer er det endvidere en betingelse, at deres ægteskab har været af en vis varighed. Underholdsbidrag betragtes ikke som forsørgelse, medmindre bidraget har en sådan størrelse, at det udgør en væsentlig del af pågældende understøttede person(er)s underhold, for tiden (pr. 1. april 1968) mindst 2400 kr. pr. år.

AI. § 18. stk 5. *Stk. 4.* Til lønarbejde i den i stk. 1 og 2 omhandlede forstand henføres også arbejde *uden for* kassens faglige område, ligesom militærtjeneste og deltagelse i faglige dagkursus, hvortil der ydes støtte i henhold til arbejdsløshedsloven eller anden arbejdsløshedslovgivning, regnes for lønarbejde i denne forbindelse.

AI. § is, stk 3 *Stk. 5.* Reglerne i foranstående stk. 1 og 2 kommer til anvendelse uden hensyn til, om vedkommende medlem til det tidspunkt, da spørgsmålet om udbetaling af understøttelse foreligger, har været medlem i henholdsvis 4 år og 18 måneder, idet undersøgelsen af pågældendes forhold til omhandlede arbejdsbetingelser om fornødent må udstrækkes til at omfatte også tiden forud for hans indmeldelse i kassen.

AI. § 18. stk. s. *Stk. 6.* Sygedage, fængselsophold samt arbejdsløse dage, der skyldes strejke og lock-out, medtages ikke ved beregningen af det antal uger, i hvilket et medlem i henhold til bestemmelserne i foranstående stk. 1 og 2 skal have haft arbejde, men den periode, indenfor hvilken arbejde skal være dokumenteret, kan i sådanne tilfælde forlænges med et til sygeperioden m. v. svarende tidsrum. På samme måde forholdes med arbejdsdage i forbindelse med selvstændig erhvervsvirksomhed, dog således, at kun virkeligt erhverv af regelmæssig karakter kommer i betragtning.

§ 27.

Udelukkelsesgrunde. *Stk. 1.* Arbejdsløshedskassen må ikke yde understøttelse:

nr.'i. 1 under strejke eller lock-out til personer, der omfattes af samme; som følge heraf må understøttelse ej heller ydes under en indenfor kassens faglige område iværksat strejke eller lock-out for de medlemmers vedkommende indenfor faget, der indenfor et tidsrum af 8 uger sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger på den konfliktberørte virksomhed. Afgørelse af, hvorvidt kassen (afdelingen) kan holdes åben for udbetaling for kassens (afdelingens) *øvrige*

medlemmer, træffes på grundlag af en for hver enkelt af kassens konfliktberørte afdelinger foretagen undersøgelse af konfliktens indflydelse på medlemmernes beskæftigelsesmuligheder, således at det skal være et udgangspunkt, at der normalt skal lukkes for udbetalingen, for så vidt konfliktprocenten (d. v. s. antallet af konfliktdeltagere i forhold til de ved konfliktens udbrud arbejdende medlemmer) overstiger 65. De nærmere regler fastsættes for 3 år ad gangen af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund;

2. til medlemmer, hvis arbejdsløshed er forårsaget ved sygdom eller arbejdsudygtighed, så længe sygdommen eller arbejdsudygtigheden vedvarer; AI. § n. stk i.
3. til medlemmer, hvis arbejdsløshed skyldes, at de uden fyldestgørende grund har forladt deres arbejde, overdreven nydelse af berusende drikke, ufordragelighed over for arbejdsgivere eller arbejdskammerater eller anden utilbørlig adfærd; Al § n, stk. i.
4. til medlemmer, der afsoner en dem ikendt straf; AI. § n. stk. i,
5. til medlemmer, der hensidder i varetægtsarrest; AK § n, stk. i.
6. til medlemmer, der af t jener deres værnepligt eller unddrager sig denne; nr 5 Al 17 stk/ nr-6
7. til medlemmer, der oppebærer invalidepension eller folkepension i henhold til lov om invalidepension m. v. og i henhold til lov om folkepension § 3, stk. 1, (indtægtsbestemt folkepension) eller som på grund af nedsat erhvervsevne af det offentlige erholder udbetalt en understøttelse, der i omfang og varighed kan sidestilles med invalidepension. Arbejdsdirektøren kan dog tillade undtagelse fra denne bestemmelse, når særlige omstændigheder taler derfor; AI. § *n,* stk. i.

7a. til medlemmer, der oppebærer enkepension i henhold til lov om pension og hjælp til enker med flere;

8. til medlemmer, der forsørges på anstalt; Al § 17, stk 1 nr. 8.
9. in blanco; AI. § n, stk. i.
10. til medlemmer, der uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et af et offentligt arbejdsformidlingskontor eller kommunalbestyrelsen anvist passende arbejde; AI. § n, stk. i. nr 10
11. til arbejdende medlemmer, hvis arbejdstid er nedsat med en trediedel eller derunder. Hvor arbejdstiden er nedsat med mere end en trediedel, kan understøttelse ydes forholdsmæssigt efter reglerne i § 23, stk. 6; AI. § n, stk. i.
12. til medlemmer, der af arbejdsformidlingskontoret har mod-

taget rejsehjælp til udlandet (bortset fra Norge, Sverige, Finland og Island), forinden der er forløbet 5 uger fra udbetalingsdagen.

Al. § 17, stk. 2a.

Stk. 2. Det skal ikke kunne anses for fyldestgørende grund til at vægre sig ved at overtage et anvist arbejde, at lønnen for arbejdet er lavere end den, pågældende har haft, når lønnen dog ikke er under den fortjeneste, der i henhold til overenskomst mellem arbejdsgivere og arbejdere er gældende for tilsvarende arbejde. Et medlems vægring ved at overtage et arbejde på de i overensstemmelse med foranstående tilbudte vilkår medfører understøttelsens bortfald straks, jfr. dog nedenstående § 36.

Al. § 17, stk. 2b.

Stk. 3. Ej heller skal det kunne anses for fyldestgørende grund til at vægre sig ved at overtage et anvist arbejde, at arbejdet ligger udenfor det fag eller faglige område, hvorved pågældende har været beskæftiget, når der på det sted eller i det fag (faglige område), hvor arbejdet skal udføres, er trang til overførelse af arbejdskraft fra andre arbejdsområder, når pågældende har evner og kræfter til at udføre arbejdet, og når hans muligheder for senere at få beskæftigelse i det fag (faglige område) som han tidligere har været beskæftiget ved, ikke forringes i væsentlig grad. Sidstnævnte hensyn vil dog kun være at tage, såfremt pågældendes tilknytning til hans tidligere fag (faglige område) påviselig er bevaret på en sådan måde, at der foreligger rimelig grund til at regne med hans muligheder for en tilbagevenden til faget (det faglige område).

Stk. 4. Såfremt en arbejdsvægring eller et arbejdsophør herefter anses for ikke fyldestgørende begrundet, kan der ikke ydes pågældende medlem understøttelse af kassen, forinden der er forløbet 31 dage regnet fra datoen for arbejdsophøret eller arbejdsvægringen. I gentagelsestilfælde må pågældende - medmindre der er forløbet 12 måneder efter datoen for seneste arbejdsophør (vægring) - have haft uafbrudt arbejde på fuld tid i over 5 uger (31 dage), forinden der kan udbetales ham understøttelse.

II. Andre rettigheder.

§ 28.

Deltagelse i kassens styrelse.
Al. § 22, stk. 1, nr. 1.

Stk. 1. Såvel nydende som bidragydende medlemmer (eller: Kun nydende medlemmer) er berettiget til at lade sig vælge til kassens ledelse og revision, jfr. angående pligten til at modtage valg § 33, stk. 3.

Stk. 2. Medlemmer af begge de i stk. 1 omhandlede medlemsklasser (eller: Kun nydende medlemmer) har ret til at deltage i de af kassen foranstaltede møder samt til at afgive deres stemme på generalforsamlingerne og ved afholdelse af urafstemning, jfr. dog § 35, stk. 3.

§ 29.
(Ophævet)

5. afsnit.
Medlemmernes pligter.

I. Pligt til at betale medlemsbidrag.

§ 30.

Stk. 1. Medlemsbidraget for nydende medlemmer udgør følgende beløb pr. år: Nydende medlemmers bidrag.

Hvis kassen for vedkommende ar har fastsat dagpengene til 15 kr., betales 28 kr.. Udgør dagpengene over 15 kr., men højst 20 kr., betales 36 kr., AI. § 13. stk. 1.

over 20 kr., men højst 25 kr., betales 45 kr.,
over 25 kr., men højst 30 kr., betales 54 kr.,
over 30 kr., men højst 35 kr., betales 63 kr.,
over 35 kr., men højst 40 kr., betales 72 kr.,
over 40 kr., men højst 45 kr., betales 81 kr.

Sidstnævnte beløb forhøjes med 10 kr. for hver påbegyndt 5 kr., dagpengene udgør over 45 kr.

Stk. 2. Medlemsbidraget for bidragydende medlemmer udgør halvdelen af bidraget for nydende medlemmer. Bidragydende medlemmers bidrag.

Stk. 3. Kassens udgifter til administration kan ikke afholdes af de under foranstående stk. 1-2 nævnte medlemsbidrag, men kassen kan fastsætte et særligt bidrag til dækning af administrationsudgifterne. Bidragets størrelse bekendtgøres for medlemmerne efter samme regler som for dagpenge, jfr. § 16, stk. 1. AI § 13, stk 2 AI § 13, stk 4

Stk. 4. For medlemmer, der ikke tillige står som medlemmer af fagets forbund, ansættes administrationsbidraget til højst 1 kr. pr. uge ud over det for de øvrige medlemmer fastsatte bidrag.

Stk. 5. Når en værnepligtig forretter tjeneste, er han fritaget for at erlægge medlemsbidrag, idet dog fritagelse under frivillig tjeneste er begrænset til de af arbejdsministeren efter forhandling med forsvarsministeren og arbejdsnævnet særlig fastsatte kategorier af værnepligtige. Fritagelsen gælder endvidere alene i tilfælde, hvor AI. § 13, stk. 3a

den tjenstlige pengeløn beregnet pr. dag er mindre end den dagpengehjælp, der kunne ydes vedkommende som arbejdsløs gennem arbejdsløshedsforsikringen, og kun inden for et af arbejdsministeren efter forhandling med forsvarsministeren og arbejdsnævnet nærmere fastsat tidsrum omfattende såvel den tvungne som den frivillige tjenestetid. Det er en forudsætning for tilståelse af heromhandlede kontingentfritagelse, at medlemmet giver kassen meddelelse om tjenestens påbegyndelse og ophør.

AI § 13, stk. 3b

Stk. 6. Deltagere i faglige dagkursus og andre kursus, til deltagelse i hvilke der efter kursets art kan ydes støtte i henhold til arbejdsløshedsloven eller anden arbejdsløshedslovgivning, er fritaget for at erlægge medlemsbidrag for kursusperioden.

AL § 13, stk. 3c

Stk. 7. Medlemsret i arbejdsløshedskassen bevares uden medlemsbidrag i 3 måneder (13 uger), efter at den arbejdsløses understøttelsesmuligheder gennem arbejdsløshedskassen er udtømt, såfremt vedkommende fortsat er arbejdsløs i nævnte tidsrum. De nærmere regler herom fastsættes af arbejdsnævnet.

Stk. 8. For så vidt der i øvrigt i lovgivningen måtte være eller blive fastsat regler om kontingentfritagelse for visse kategorier af medlemmer, må sådanne bestemmelser til enhver tid iagttages.

§ 31.
(Ophævet)

§ 31 A.
(Ophævet)

§ 32.

Restancefrist.
AI. § 13. stk. 6.

Stk. 1. Medlemmerne er forpligtede til hver uge (måned) at erlægge deres bidrag. Undlades dette i 4 på hinanden følgende uger (1 måned)*) slettes vedkommende og kan kun genoptages som nyt medlem i henhold til § 12. Slettelse sker uden forudgående varsel til pågældende.

Stk. 2. Ved regnskabsårets udgang gælder ovennævnte restancefrist dog ikke, idet alt skyldigt bidrag skal være indbetalt senest hvert års 31. marts eller, hvis der denne dag ikke er adgang til

*) Hvor særlige forhold inden for et fag medfører væsentlige vanskeligheder for medlemmerne ved at overholde denne restancefrist, kan arbejdsministeren tillade, at fristen fraviges i det omfang, hvori de særlige forhold gør det nødvendigt.

betaling af medlemsbidrag, den nærmest efterfølgende dag, på hvilken kassen er åben for indbetaling. Er dette ikke sket, finder slettelse sted på samme måde som anført i stk. 1.

Stk. 3. Når omstændighederne taler derfor, kan kassens ledelse, uanset bestemmelserne i foranstående stk. 1 og 2, tilstå syge og arbejdsløse medlemmer uden understøttelse foreløbig yderligere udsættelse med betaling af deres bidrag for den tid, i hvilken de har været uden arbejde. Det er herved en forudsætning, at medlemmet giver kassen meddelelse om sygdommens begyndelse og ophør og i øvrigt iagttager de ordensforskrifter, der af kassens ledelse måtte blive fastsat med hensyn til udsættelsens nærmere gennemførelse. De skyldige bidrag tilbageholdes ved senere indtræden i understøttelsesretten, jfr. § 23, stk. 3, eller kræves afbetalt, når den pågældende igen får arbejde, med mindst 1 uges (måneds) restancebidrag pr. uge (måned).

II. Andre pligter.

s 33

Stk. 1. Medlemmerne er forpligtede til at gøre sig bekendt med de til enhver tid gældende vedtægtsbestemmelser, jfr. § 10, stk. 2, og § 54, stk. 2. Ukendskab til vedtægten skal i intet tilfælde kunne påberåbes som grundlag for erhvervelse af rettigheder eller fritagelse for forpligtelser over for arbejdsløshedskassen.

Pligter af forskelligt

Al § 22, stk. i. nr. 1

Stk. 2. Medlemmerne er forpligtede til at overholde god ro og orden ved de af kassen foranstaltede møder, herunder afdelingernes generalforsamlinger og delegeretmøderne, såvel som på kassens ekspeditionskontorer, ligesom de er pligtige at overholde de af ledelsen til enhver tid fastsatte ordensregler og i øvrigt at efterkomme de dem af kassens tillidsmænd i embeds medfør givne påbud og anvisninger. Overtrædelse af disse bestemmelser medfører anvendelse af vedtægtens § 35.

AL § n, stk. 3.

Stk. 3. Intet nydende medlem kan undslå sig for at modtage valg til kassens ledelse og revision, dog gælder pligten kun for en valgperiode ad gangen.

Al §22, stk. 1.

Stk. 4. Et medlem, der fejlagtigt har oppebåret understøttelse af kassen, er uden hensyn til, om fejlen kan tilregnes ham, forpligtet til at tilbagebetale det for meget udbetalte beløb. Kan fejlen henføres til pågældende udbetalende tillidsmand, er denne med-

AL § 12, stk. 1,

ansvarlig for beløbets tilbagebetaling, jfr. § 40, stk. 4. Et medlem, der uberettiget har modtaget understøttelse, kan ikke på ny erholde understøttelse, forinden det uberettiget oppebårne beløb er tilbagebetalt eventuelt ved tilbageholdelse i løbende understøttelse. Er beløbet ikke fuldt tilbagebetalt inden en nærmere fastsat frist, kan arbejdsdirektøren kræve vedkommende slettet af kassen.

§ 34.

Pligt til anmeldelse i forskellige forhold.

Stk. 1. Medlemmer, der rejser fra en afdeling til en anden, skal melde afgang fra den fraflyttede afdeling og tilgang til den tilflyttede afdeling, jfr. for understøttelsesberettigede medlemmers vedkommende bestemmelsen i § 14, stk. 1.

Al. § 22, stk. 1, nr. 1.

Stk. 2. Medlemmer, der begærer eller oppebærer understøttelse, er ubetinget forpligtede til at give kassen oplysning om ethvert forhold, der efter vedtægten kan have betydning for bedømmelsen af spørgsmålet om deres ret til understøttelse af kassen, jfr. stk. 3-4.

Stk. 3. Medlemrrerne er ubetinget forpligtede til under arbejdsløshed at anmelde *ethvert* arbejde, herunder drift af eller deltagelse i selvstændig virksomhed uanset ejerforholdet og uanset økonomisk udbytte, samt ligeledes til at anmelde indgivelse - evt. allerede foretagen indgivelse - af *begæring om hjælp til underhold* i henhold til lov om invalidepension m. v., lov om folkepension, lov om offentlig forsorg, eller andre love. Medlemmerne er ligeledes ubetinget forpligtede til under arbejdsløshed at opgive *al* indtægt, uanset hvorfra den hidrører. Overtrædelse af den ubetingede anmeldelsespligt medfører anvendelse af vedtægtens § 35.

Al. § 11. stk. 1.

Stk. 4. Dersom et medlem ved sin indtræden i arbejdsløshedsforsikringen har eller senere erhverver medlemsret i en ikke anerkendt arbejdsløshedskasse, hjælpekasse eller anden privat forening, der yder understøttelse i anledning af arbejdsløshed, jfr. § 7 og § 23, stk. 4, skal han anmelde dette for kassen.

6. afsnit.

Forskellige bestemmelser.

§ 35.

Forseelser mod kassen.

Al. § 11, stk. 2.

Stk. 1. Svig mod kassen medfører tab af medlemsretten, hvilket også gælder overtrædelse af de i § 7, jfr. § 23, stk. 4, og § 34, stk. 5, indeholdte bestemmelser, for så vidt arbejdsdirektøren

træffer beslutning herom. Hvor forholdene taler derfor, kan arbejdsdirektøren dog i stedet træffe bestemmelse om, at medlemmet en vis tid skal være helt eller delvis udelukket fra understøttelse. Mister et medlem af de nævnte grunde sin medlemsret, kan den kun generhverves med arbejdsnævnets samtykke. Når forholdene taler derfor, kan arbejdsnævnet fastsætte særlige vilkår for genoptagelsen.

Stk. 2. For andre forseelser mod kassen kan ledelsen idømme tab af understøttelsesret (karantæne) for et i hvert enkelt tilfælde nærmere fastsat tidsrum, dog ikke ud over 1 år, medmindre arbejdsdirektørens godkendelse heraf indhentes. AI. § 11, stk 3.

Stk. 3. Overtrædelse af de i § 33, stk. 2, indeholdte ordensforskrifter medfører henholdsvis bortvisning fra pågældende møde og henvisning til særlig ekspedition efter ledelsens nærmere bestemmelse samt i gentagelsestilfælde fortabelse af understøttelsesret i henhold til foranstående stk. 2. AI. § 11, stk. 3.

§ 36.

Klager.
AI. § 34, stk 3

Stk. 1. Klager over de af en afdelingsledelse i henhold til denne vedtægt trufne afgørelser skal rettes til hovedbestyrelsen indenfor et tidsrum af 1 måned efter den om afgørelsen givne underretning.

Stk. 2. De af hovedbestyrelsen i henhold til nærværende vedtægt trufne afgørelser kan indenfor et tidsrum af 1 måned efter den om afgørelsen givne underretning indankes for arbejdsdirektøren.

Stk. 3. Arbejdsdirektørens afgørelser kan indenfor et tidsrum af 1 måned efter den om afgørelsen givne underretning indankes for arbejdsnævnet, for så vidt de er truffet i henhold til følgende vedtægtsbestemmelser:

Vedtægtens	§ 5,	stk.	1-4,	nydende medlemsret,
-	§ 6,	-	1-2,	overflytning,
	§ 8,	-	1-4,	bidragydende medlemsret,
	§ 9,	-	1-5,	optagelse,
	§ 11,		1 3	medlemsrettens ophør,
	§ 12,	-	2,	genoptagelse,
	§ 16,	-	9,	Vs's grænsen,
	§ 27,			udelukkelse fra understøttelse,
	§ 35,			forseelser mod kassen.

Alle øvrige af arbejdsdirektøren i henhold til denne vedtægt trufne afgørelser kan inden for et tidsrum af 1 måned efter den om afgørelsen givne underretning indankes for arbejdsministeren, hvis afgørelse er endelig.

Stk. 4. De af arbejdsnævnet i henhold til foranstående stk. 3 trufne afgørelser, ved hvilke der ikke er afgivet dissentierende votum, er endelige, medens nævnets afgørelser i øvrigt (d. v. s. såfremt der måtte være afgivet dissentierende votum) indenfor et tidsrum af 1 måned efter den om afgørelsen givne underretning kan indankes for arbejdsministeren, hvis afgørelse er endelig.

Stk. 5. Et medlem, der af ledelsen er udelukket fra medlemsret, er, såfremt han indbringer sagen for højere myndighed, berettiget til at udøve de i § 28 omhandlede medlemsrettigheder, indtil sagen er endelig afgjort.

§ 37.

Gensidighedsoverenskomster.

Al. § 19, stk. 1.

Stk. 1. Kassen er berettiget til at indgå overenskomst med andre (også udenlandske) foreninger om gensidig ydelse af hjælp til medlemmerne. Sådanne overenskomster skal godkendes af arbejdsdirektøren og kan af denne kræves opsagt.

Al. § 19, stk. 2.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan - under forudsætning af, at der med andre stater opnås gensidig overenskomst - pålægge kassen at yde hjælp til fremmede lønarbejdere på de nærmere vilkår, som fastsættes i vedkommende overenskomst.

7. afsnit.

Arbejdsløshedskassens administration.

A. Lokalafdelinger.

§ 38.

Oprettelse af afdelinger.

Al. § 22, stk. 1, nr. 2.

Stk. 1. Arbejdsløshedskassen er organiseret i lokalafdelinger under en fælles ledelse, der benævnes hovedbestyrelsen, jfr. nedenfor under B.

Stk. 2. Oprettelse af en lokalafdeling kan kun ske med hovedbestyrelsens samtykke i hvert enkelt tilfælde.

Stk. 3. En afdeling skal omfatte mindst . . . . . medlemmer. Går medlemstallet ned herunder, kan hovedbestyrelsen ophæve afdelingen.

Stk. 4. Ved oprettelse, nedlæggelse eller flytning af en afdeling skal meddelelse herom omgående tilsendes arbejdsdirektøren.

Stk. 5. Filialer af en lokalafdeling kan oprettes efter hovedbestyrelsens nærmere bestemmelse i hvert enkelt tilfælde.

Stk. 6. Meddelelse om oprettelse, nedlæggelse eller flytning af en afdelingsfilial skal omgående tilstilles vedkommende offentlige arbejdsformidlingskontor.

§ 39.

Stk. 1. Lokalafdelingerne ledes af en bestyrelse bestående af en formand, en næstformand, en kasserer samt . . . . . andre medlemmer, som vælges på de ordinære generalforsamlinger i afdelingen for (1) år ad gangen, således at halvdelen afgår efter tur hvert halve år, jfr. § 42, stk. 2.

Valg af bestyrelse og **suppleanter.** Al § 22, stk 1 nr 2

Stk. 2. I forbindelse med valg af bestyrelse foretages valg af . . . . . suppleanter, der efter stemmetal tiltræder bestyrelsen i tilfælde af mandatledighed indenfor denne, jfr. dog stk. 3.

Stk. 3. Såfremt kassereren fratræder indenfor en valgperiode, vælger bestyrelsen straks hans efterfølger for tiden, indtil nyt valg kan finde sted i henhold til § 42.

§ 40.

Stk. 1. Afdelingens bestyrelse skal administrere afdelingen i overensstemmelse med love og vedtægter samt de af hovedbestyreisen givne anvisninger.

Bestyrelsens **funktioner og** ansvar. AI. § 22, stk. 1, nr 2

Stk. 2. Bestyrelsen udarbejder og indsender til hovedbestyrelsen de af denne til enhver tid begærede indberetninger vedrørende afdelingens virksomhed. Ved hvert regnskabsårs slutning indsendes en fortegnelse over de medlemmer, der den 31. marts opholder sig inden for afdelingens område.

Stk. 3. Det er bestyrelsens pligt at indsende medlemsbidrag og regnskab til hovedbestyrelsen senest den . . . . . i den påfølgende måned (kvartals første måned).

Stk. 4. Bestyrelsen er ansvarlig over for afdelingens medlemmer og forpligtet til, hvis den ved fejlagtig administration har forvoldt kassen tab, at erstatte dette. Sådanne tab samt endvidere tab, der påføres kassen ved en tillidsmands svigagtige forhold, kan, såfremt dækning ikke opnås hos bestyrelsen eller det eller de pågældende medlemmer, jfr. § 33, stk. 4, kræves refunderet af afdelingens medlemmer.

§ 41.

Stk. 1. Kassereren fører afdelingens regnskab i overensstemmelse med de af hovedbestyrelsen givne forskrifter og anvisninger.

Regnskabs**væsenet.** nr. 3.

Stk. 2. Regnskabet skal, forinden det forelægges generalforsamlingen til godkendelse, jfr. § 42, være revideret af 2 af generalforsamlingen for 1 år valgte revisorer. Revisorerne afgår efter tur hvert halve år, jfr. § 42, stk. 2.

Stk. 3. Revisorerne skal mindst 1 gang hvert kvartal gennemgå regnskabet med tilhørende bilag, herunder understøttelseskvit-

teringerne, hvorhos de mindst 1 gang hvert år skal foretage uanmeldt kasseeftersyn hos kassereren. De nærmere regler for revisorernes virksomhed fastsættes af hovedbestyrelsen efter forhandling med arbejdsdirektøren.

Stk. 4. Hovedbestyrelsen skal med passende mellemrum lade foretage revision i hver af kassens afdelinger for at kontrollere disses regnskabsførelse og øvrige administration.

Stk. 5. Ved den i stk. 3 og 4 omhandlede revision skal beholdningsopgørelsen, for så vidt kassereren har andre kasser under sig, foretages samtidig for samtlige kasser, jfr. § 53, stk. 1.

Stk. 6. De ved medlemsbidragene indkomne beløb anvendes i det fornødne omfang til bestridelse af afdelingens understøttelsesudbetalinger og andre udgifter. Eventuelt overskydende beløb skal indsendes til hovedkassen, jfr. § 40, stk. 3.

Stk. 7. Er medlemsbidraget ikke tilstrækkeligt til bestridelse af lokalafdelingens udgifter, skal dette indberettes til hovedkassereren, som da mod kvittering tilsender afdelingen det manglende beløb. Begæring om tilskud fra hovedkassen skal være medundertegnet af formand eller revisorer og må indeholde fornøden dokumentation for, at den fremsatte begæring er begrundet.

§ 42.

Generalforsamlinger. nr. 2. '

Stk. 1. Inden (2) uger efter hvert (kvartals) slutning afholdes ordinær generalforsamling i lokalafdelingerne.

Stk. 2. På generalforsamlingen forelægges det reviderede regnskab til medlemmernes godkendelse, hvorhos eventuelt fremkomne forslag behandles. På de generalforsamlinger, der afholdes i april og oktober måned, foretages valg af ledelse og revisorer med halvdelen hver gang, jfr. ovenfor § 39, stk. 1, og § 41, stk. 2.

Stk. 3. Ekstraordinære generalforsamlinger kan indkaldes, når hovedbestyrelsen eller afdelingens bestyrelse måtte ønske det, eller når . . . . . medlemmer skriftlig fremsætter motiveret begæring derom til afdelingens formand.

Stk. 4. Generalforsamlingerne indkaldes med mindst 7 dages varsel ved tilsigelse eller avertering i et eller flere lokale dagblade. Ved indkaldelsen skal dagsordenen bekendtgøres med tydelig angivelse af den eller de sager, der skal behandles.

Stk. 5. Ethvert spørgsmål afgøres ved almindelig stemmeflerhed, og skriftlig afstemning skal finde sted, når mindst . . . . . medlemmer forlanger det.

§ 43.

Lukning af en afdeling.

Såfremt en afdeling nægter at efterkomme de den af hovedbestyrelsen i medfør af nærværende vedtægt givne påbud og anvisninger, skal hovedbestyrelsen kunne bestemme, at understøttelsesudbetalingen i afdelingen standses, indtil sagen er bragt i orden.

B. Hovedbestyrelsen og forretningsudvalget.

§ 44.

Hovedbestyrelsen.
Al. §22. stk. 1. nr. 2.

Stk. 1. Hovedbestyrelsen består af en formand, en næstformand, en hovedkasserer og . . . . . andre medlemmer, som vælges på det ordinære delegeretmøde, der endvidere vælger suppleanter for sidstnævnte . . . . . medlemmer af hovedbestyrelsen, jfr. § 48, stk. 4.

Stk. 2. Hvis . . . . . (formanden, hovedkassereren, næstformanden) fratræder indenfor en valgperiode, kan hovedbestyrelsen indenfor eller udenfor sin midte vælge en stedfortræder, der da fungerer indtil næste ordinære delegeretmøde.

Stk. 3. Hovedbestyrelsen, som selv fastsætter sin forretningsorden, samles så ofte, formanden finder det nødvendigt, og når mindst . . . . . af hovedbestyrelsens medlemmer forlanger det.

Stk. 4. Hovedbestyrelsen udfører de den i henhold til nærværende vedtægt tillagte funktioner og varetager i øvrigt kassens øverste ledelse under ansvar for delegeretmødet, alt i overensstemmelse med loven og de af arbejdsdirektøren givne anvisninger.

§ 45.

Forretningsudvalget.
Al. § 22, stk. 1, nr. 2.

Stk. 1. Kassens daglige ledelse forestås af et forretningsudvalg bestående af formanden, hovedkassereren og . . . . . andre af hovedbestyrelsen inden for dennes midte valgte medlemmer.

Stk. 2. Forretningsudvalget samles så ofte, formanden finder det nødvendigt, samt når mindst . . . . . medlemmer forlanger det.

Stk. 3. Hovedbestyrelsen fastsætter forretningsudvalgets kompetence indenfor de hovedbestyrelsen tillagte beføjelser og øvrige funktioner.

Stk. 4. Kassens almindelige ekspeditionsmæssige forretninger varetages af hovedkassereren på forretningsudvalgets vegne.

C. Delegeretmøderne.

§ 46.

Ordinære og ekstraordinære delegeretmøder.
Al. §22, stk 1,

Stk. 1. Hvert (tredie, fjerde, femte) år afholdes efter indkaldelse af hovedbestyrelsen et ordinært delegeretmøde, som er kassens højeste indre myndighed, jfr. dog nedenfor under D.

Stk. 2. I særlige tilfælde, hvor forholdene kræver det, kan hovedbestyrelsen med arbejdsdirektørens godkendelse indkalde til et ekstraordinært delegeretmøde.

§ 47.

Repræsentation.
Al. § 22, stk. 1, nr. 2.

Stk. 1. På delegeretmøderne kan lokalafdelingerne lade sig repræsentere af 1 delegeret for indtil . . . . . medlemmer, derefter 1 for hver . . . . . medlemmer indtil . . . . . ., 1 for hver . . . . . indtil . . . . . og 1 for hver . . . . . over . . . . . medlemmer.

Stk. 2. Hovedbestyrelsens medlemmer er selvskrevne deltagere, men har ingen stemmeret ved godkendelse af beretning og regnskab.

§ 48.

Funktioner.
Al. §22, stk. 1, nr. 2.

Stk. 1. På delegeretmødet aflægges beretning om virksomhed og regnskab siden sidste møde, og de indsendte forslag behandles.

Stk. 2. Enhver under kassen hørende afdeling kan stille forslag, der må indsendes til hovedbestyrelsen senest (2) måneder før delegeretmødets afholdelse. Forslagene omsendes til afdelingerne senest (1 måned) før delegeretmødet.

Stk. 3. Alene delegeretmødet, jfr. dog under D, kan vedtage ændringer i nærværende vedtægt, alt under forbehold af arbejdsdirektørens godkendelse.

Stk. 4. På de ordinære delegeretmøder vælges medlemmer og suppleanter til hovedbestyrelsen, jfr. § 44, stk. 1, samt 2 revisorer til at revidere kassens regnskab. Af revisorerne skal mindst den ene være autoriseret i henhold til næringsloven af 28. april 1931 § 65 eller godkendt af arbejdsministeren. Samtlige valg gælder for tiden indtil næste ordinære delegeretmødes afholdelse.

Stk. 5. Delegeretmødet fastsætter formandens og hovedkassererens løn samt andre lønninger og honorarer, herunder rejseudgifter og diæter for tillidsmænd og delegerede, samt administrationstilskud til afdelingerne.

Stk. 6. Ethvert spørgsmål afgøres ved almindelig stemmeflerhed, jfr. dog § 3, stk. 1, og skriftlig afstemning skal foretages, når mindst . . . . . delegerede forlanger det.

D. Urafstemning.

§ 49.

Urafstemning.

Stk. 1. Mellem delegeretmøderne kan hovedbestyrelsen med arbejdsdirektørens godkendelse lade foretage almindelig afstemning (urafstemning) blandt kassens samtlige medlemmer om vedtægtsændringer og andre spørgsmål, som kræver hurtig afgørelse. Al §22, stk. i.

Stk. 2. De nærmere regler vedrørende fremgangsmåden ved afholdelse af sådan afstemning fastsættes af hovedbestyrelsen.

E. Regnskabsvæsenet.

§ 50.

Den daglige regnskabsførelse. Al § 22, stk 1 nr 3

Stk. 1. Arbejdsløshedskassens regnskab føres af hovedkassereren i overensstemmelse med de af hovedbestyrelsen med arbejdsdirektørens godkendelse fastsatte regler.

Stk. 2. Hovedkassereren skal føre en kassebog, i hvilken nøjagtigt indføres enhver indtægt og udgift med vedføjelse af den dato, på hvilken en indtægt er modtaget eller en udgift er afholdt. Desuden skal føres de til enhver tid forlangte øvrige regnskabsbøger, herunder en hovedbog, en mellemregnskabsbog med afdelingerne, samt et medlemskartotek (medlemsprotokol), der skal indeholde en fuldstændig oversigt over udbetalt understøttelse for hvert enkelt medlem.

Stk. 3. Den kontante kassebeholdning må ikke overstige, hvad der er nødvendigt til bestridelse af kassens løbende udgifter; det overskydende beløb anbringes i overensstemmelse med reglerne i § 51.

Stk. 4. Hovedkassereren er bemyndiget til at kvittere for alle til kassen indgåede pengemidler. Han kan kun hæve penge på kassens bank- og sparekassebøger eller kvittere for de kassen tilhørende pengeeffekter i forening med mindst 1 medlem af hovedbestyrelsen. Dog kan hovedbestyrelsen bemyndige ham til alene at hæve penge på en bank- eller sparekassekonto, der benyttes i kassens daglige drift. Til en sådan konto må der kun ske indbetaling ved overførsel fra konti, på hvilke hovedkassereren ikke er bemyndiget til at hæve alene. Hovedledelsen kan derhos bemyndige en anden tillidsmand (funktionær) til at underskrive på hovedkassererens vegne i tilfælde af dennes sygdom, ferie eller andet fravær. Meddelelse om sådanne af hovedledelsen givne bemyndigelser og om ændringer af disse skal foruden til vedkommende pengeinstitut straks gives til arbejdsdirektøren og kassens revisorer.

§ 51.

Midlernes anbringelse.
AI. § 13. stk. 7 og § 22, stk. 1, nr. 3.

Stk. 1. Kassens indtægter og formue skal holdes strengt afsondret fra andre foreningers midler og må hverken som lån eller gave tilflyde andre foreninger eller anvendes i andet uvedkommende øjemed.

Stk. 2. De midler, der ikke straks efter indbetalingen vil være at anvende til bestridelse af udgifterne, indsættes til forrentning på kontrabog for arbejdsløshedskassen i en af arbejdsdirektøren godkendt bank eller sparekasse eller anbringes i værdipapirer.

Stk. 3. Såfremt en del af arbejdsløshedskassens midler anbringes i værdipapirer, kan sådan anbringelse kun finde sted i obligationer, i hvilke det er tilladt at anbringe umyndiges midler, medmindre samtykke til anden anbringelse gives af arbejdsdirektøren. Værdipapirerne må være noterede på arbejdsløshedskassens navn. Dog er notering på kassens navn ikke fornøden med hensyn til obligationer, der er anbragt i åbent depot eller på indskrivningsbeviser, forudsat at den for depotet udstedte recepisse forsynes med fornødne bestemmelser om ejerforholdet og dispositionsretten, jfr. § 50, stk. 4.

Stk. 4. Hovedbestyrelsen skal drage omsorg for, at arbejdsløshedskassens midler i passende forhold fordeles på flere penge-institutter.

§ 52.

Regnskabsaflæggelsen.
Al. § 22. stk. 1, nr. 3.

Stk. 1. En gang hvert (kvartal) udarbejder hovedkassereren en regnskabsmæssig oversigt over det forløbne (kvartal) med angivelse af henholdsvis indtægt og udgift for hver enkelt afdeling. Regnskabsoversigten revideres og udsendes derefter til afdelingerne.

Stk. 2. Hvert års april måned udarbejder hovedkassereren et årsregnskab for det fulde regnskabsår (1. april–31. marts) samt en status.

Al. § 15, stk. 1.

Stk. 3. Årsregnskabet må, for at kassen kan erholde refusion fra staten, i revideret stand være indsendt til arbejdsdirektøren inden hvert års 15. juni sammen med beretning om kassens virksomhed og en fortegnelse over kassens medlemmer med angivelse af hvert medlems opholdskommune den nærmest forudgående 31. marts. Årsregnskabet underskrives af den samlede hovedbestyrelse/det samlede forretningsudvalg og revisorerne.

Stk. 4. Formularer til årsregnskabet og medlemsfortegnelsen udarbejdes af arbejdsdirektøren.

§ 53.

Stk. 1. De af delegeretmødet valgte revisorer, jfr. § 48, stk. 4, reviderer kassens regnskaber. De skal foretage en kritisk gennemgang af (kvartals) regnskaberne og årsregnskabet, foretage gennemgang af bilagsmaterialet, herunder understøttelseskvitteringerne, samt forvisse sig om beholdningernes tilstedeværelse. Mindst 1 gang hvert kvartal skal de foretage et uanmeldt kasseeftersyn. Såfremt hovedkassereren har andre kasser under sig, skal beholdningsopgørelsen foretages samtidig for samtlige kasser. Revision og tilsyn. Al. § 22 stk 1 nr. 3

Stk. 2. Hovedbestyrelsen og revisorerne, såvel som arbejdsdirektøren, har til enhver tid ret til at undersøge regnskaberne og kassebeholdningerne og til at kontrollere regnskabsførelsen såvel i afdelingerne som i hovedkassen, jfr. § 41, stk. 4-5. Al. § 23 stk. 1.

Stk. 3. Hvis regnskabet findes at være i uorden, skal hovedkassereren straks udlevere hovedbestyrelsen alt, hvad der tilhører kassen. Hovedbestyrelsen er i et sådant tilfælde berettiget til at suspendere hovedkassereren og midlertidig ansætte en anden.

8. afsnit.

Vedtægtens ikrafttræden m.m.

§ 54.

Stk. 1. Nærværende vedtægt, der er revideret på kassens den . . . . . 19. . . . . afholdte delegeretmøde og godkendt af arbejdsdirektøren, træder, for så vidt de pågældende bestemmelser ikke allerede er gældende, i kraft den. . . . . 19 . . . . . Samtidig ophæves den under. . . . . 19. . . . . udsendte vedtægt med dertil hørende tillægsblad(e). Vedtægtens **ikrafttræden.** nr. 4.

Stk. 2. Vedtægten udsendes til afdelingerne, der ved bekendtgørelse i fagblade eller på anden måde drager omsorg for, at hvert enkelt medlem kan få udleveret et eksemplar.

Stk. 3. Arbejdsdirektørens godkendelse kræves til enhver ændring af vedtægten. Vedtægtsændringer, der må antages for vedkommende kasse at ville medføre forøgede udgifter, af hvilke en ikke uvæsentlig del vil påhvile statskassen, vil af arbejdsdirektøren efter indhentet udtalelse fra arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen være at forelægge for arbejdsministeren, der træffer afgørelse efter forhandling med finansministeren. Al. § 22, stk. 3.

. . . . . ., den 19. . . . . .

På kassens vegne

(Underskrift)

II. Overflytnings-regler for statsaner-kendte arbejds-løshedskasser.

Overflytningsregler mellem fagligt begrænsede arbejdsløshedskasser*), fastsatte af arbejdsnævnets afdeling vedrørende arbejdsløshedsforsikringen.

Stk. 1. Når et medlem af en faglig arbejdsløshedskasse har tiltrådt arbejde i et andet fag, for hvilket der er oprettet en arbejdsløshedskasse, har pågældende pligt til straks at tilmelde sig denne og til at betale kontingent efter at have arbejdet en uge. Et bidragydende medlem, der ikke benytter sig af denne adgang, kan ikke senere overflyttes med bevarelse af erhvervede medlemsrettigheder, men kan kun optages som nyt medlem i den anden arbejdsløshedskasse. Er der flere kontingentklasser, bestemmer den tilflyttede kasses bestyrelse i overensstemmelse med kassens vedtægt, i hvilken klasse det tilflyttede medlem skal indtræde. Såfremt pågældende ikke opnår over 5 ugers uafbrudt arbejde inden for den tilflyttede kasses faglige område, tilbageflyttes han ved arbejdsophøret til den fraflyttede kasse. Overflytning kan *ikke* finde sted ved tiltrædelse af arbejde uden for vedkommende medlems fag, når arbejdet udføres med offentligt tilskud til bekæmpelse af arbejdsløsheden, og *ej heller* ved tiltrædelse af arbejde af ekstraordinær og begrænset karakter, til hvis udførelse det har været påkrævet i betydeligt omfang at overføre arbejdskraft fra andre arbejdsområder. Undlader et medlem rettidigt at tilmelde sig den nævnte kasse, kan vedtægtens § 35, stk. 2, bringes i anvendelse.

Stk. 2. Afbrydelser af den i stk. 1, 4. punktum, omhandlede arbejdsperiode på grund af sygdom, militærtjeneste, strejke, lockout, midlertidige arbejdsstandsninger, der skyldes vejrliget, materialemangel, ordremangel, statusopgørelse, ferie, istandsættelse af arbejdsredskaber eller lokaler eller andre omstændigheder, der ikke hidrører fra medlemmets egne forhold, bringer dog ikke medlemsretten i den tilflyttede kasse til ophør.

Stk. 3. De i stk. 2 nævnte afbrydelsesperioder medtages *ikke* ved beregningen af den i stk. 1, 4. punktum, omhandlede periode, der derimod forlænges med et tidsrum, der svarer til det tidsrum, i hvilket afbrydelsen har varet.

*) Reglerne kommer ikke til anvendelse i forhold til Funktionærernes og Tjenestemændenes Arbejdsløshedskasse samt ej heller i forhold til Kristelig Arbejdsløshedskasse, der ikke har nogen faglig begrænsning; der er derfor indtil videre ikke hjemmel til overflytning mellem disse kasser og andre anerkendte arbejdsløshedskasser.

Stk. 4. Medlemsretten i den tilflyttede kasse bringes *ej heller* til ophør i tilfælde af, at et overflyttet medlem inden udløbet af den i stk. 1, 4. punktum, omhandlede periode kommer til at arbejde på nedsat arbejdstid i den tilflyttede kasses faglige område. Såfremt arbejdstidsnedsættelsen foreligger i form af nedsættelse inden for hver uge af det normale antal dage i ugen eller i det daglige timeantal, medtages ved beregningen af den i stk. 1, 4. punktum, nævnte periode også indskrænkningerne af arbejdstiden; foreligger arbejdstidsnedsættelsen på den måde, at der fremkommer afbrydelser i arbejdsperioden af en uges varighed og derover, medtages disse afbrydelser derimod ikke ved beregningen af fornævnte periode, men denne forlænges med et til afbrydelserne svarende tidsrum.

Stk. 5. I tilfælde, hvor faglige eller lokale forhold gør det vanskeligt at opnå *over* 5 ugers uafbrudt arbejde på fuld normal arbejdstid, kan det af de pågældende kassers hovedledelser bestemmes, at endelig overflytning sker, når det pågældende medlem har haft arbejde af et omfang, der ialt svarer til *over* 5 ugers fuld normal beskæftigelse.

Stk. 6. Overflytning sker uden indskud. Ved overflytningen må frameldt medlemsbog medbringes. I denne kvitterer den tilflyttede kasse for de til denne erlagte bidrag for perioden, indtil endelig overflytning har fundet sted, hvorefter den udsteder ny medlemsbog. Heri indføres fornødne oplysninger om erlagt kontingent og fritagelse for sådant i henhold til arbejdsløshedslovens § 13, stk. 3, samt modtaget understøttelse. Medlemsbogen til den fraflyttede kasse tilbagesendes denne gennem hovedkontoret, når ny medlemsbog er udstedt. Hvis medlemsbogen til den fraflyttede kasse ikke er egnet til at indeholde kvittering for kontingent til den tilflyttede kasse, udsteder denne til dette brug et midlertidigt bevis, der efter udløbet af den i stk. 1, 4. punktum, omhandlede periode ombyttes med medlemsbogen.

Stk. 7. Eventuelle restancer skal erlægges til den fraflyttede kasse efter dennes regler, før understøttelsesretten i den tilflyttede kasse indtræder. Begærer et medlem af en kasse overflytning til en kasse, til hvilken han fra tidligere medlemsskab er i restance, er sidstnævnte kasse berettiget til at gøre overflytningen afhængig af, at medlemmet betaler denne restance.

Stk. 8. Et overflyttet medlem har rettigheder og pligter efter den tilflyttede kasses vedtægt, og uafbrudt medlemsskab i fraflyttede kasser regnes medlemmet til gode i den tilflyttede kasse efter dennes regler.

Stk. 9. Et overflyttet medlem har - under forudsætning af, at medlemmet opfylder betingelserne derfor, herunder at han ialt har betalt kontingent som nydende medlem for de sidst forløbne 12 måneder i en eller flere kasser - adgang til understøttelse i den tilflyttede kasse efter denne kasses regler.

Stk. 10. Ved beregningen af årligt og flerårigt understøttelsesmaksimum medregnes det dageantal, for hvilket medlemmet har erholdt understøttelse i fraflyttede kasser.

Stk. 11. Såfremt en tilflyttet kasse ikke har påbegyndt sine udbetalinger som følge af, at den ikke har virket i 12 måneder, har den alligevel understøttelsespligt over for understøttelsesberettigede medlemmer fra en fraflyttet kasse.

Ligeledes har en tilflyttet kasse understøttelsespligt over for udlærlinge, der har erhvervet understøttelsesret i den fraflyttede kasse efter en kortere medlemstid end 12 måneder, uanset at den tilflyttede kasse ikke i sin vedtægt har optaget bestemmelser om sådan understøttelse til udlærlinge. Understøttelsen ydes, for så vidt angår det maksimale antal understøttelsesdage efter de i den fraflyttede kasse gældende regler. Har såvel den tilflyttede som den fraflyttede kasse optaget bestemmelser om understøttelse til udlærlinge, sker udbetalingen af understøttelse til en overflyttet udlærling efter den tilflyttede kasses regler.

Stk. 12. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem 2 anerkendte arbejdsløshedskasser om et medlems tilhørsforhold skal medlemmet bevare medlems- og understøttelsesret i den kasse, han stod tilmeldt, da uoverensstemmelsen opstod, indtil denne, eventuelt ved arbejdsnævnets afgørelse, måtte være bilagt. Regulering af kontingentbetalingen og eventuel udbetalt understøttelse må derefter finde sted i overensstemmelse med den ved afgørelsen fastsatte dato for overflytningen.

Foranstående overflytningsregler mellem fagligt begrænsede arbejdsløshedskasser kommer også til anvendelse på Arbejdsledernes Arbejdsløshedskasse, dog således, at et medlem af en anerkendt arbejder-arbejdsløshedskasse, der har tiltrådt en stilling som arbejdsleder, vel har ret, men ikke pligt til at blive overflyttet til Arbejdsledernes Arbejdsløshedskasse. Retten til sådan overflytning bortfalder derhos, såfremt kravet herom ikke er fremsat inden 4 måneder efter stillingens tiltrædelse. Opstår der tvivl om, hvorvidt den pågældendes stilling er en arbejdsleder-stilling, regnes fristen for kravets fremsættelse fra det tidspunkt, da spørgsmålet har fundet sin afgørelse ad retslig vej eller på anden måde.

Arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969.

Reglement
for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers kontakt med de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

I medfør af bestemmelsen i § 4, stk. 2, i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v., således som denne senest er ændret ved lov nr. 248 af 13. juni 1968, fastsættes efter forhandling med arbejdsnævnet nedenstående regler - gældende for tiden efter den 1. april 1969 - for ledige arbejdsløshedskassemedlemmers fremmøde på de offentlige arbejdsformidlingskontorer.

Formålet med fremmødet på arbejdsformidlingskontoret er i første række at gøre det ledige medlem bekendt med de foreliggende arbejdsmuligheder, eventuelt de foreliggende muligheder for omskoling o.lign., samt i det hele i ledighedsperioden at skabe en løbende kontakt mellem den arbejdssøgende og kontoret.

Endvidere kan arbejdsformidlingskontoret ved medlemmets fremmøde blive gjort bekendt med eventuelt ændrede arbejdsønsker eller andre ændringer i pågældendes forhold, der kan være af betydning, dels ved anvisning af arbejde til eller rådgivning af pågældende, dels for medlemmets understøttelsesret.

Endelig tilkendegiver medlemmet gennem sit fremmøde, at han fortsat er ledig og arbejdssøgende og således står til rådighed for arbejdsmarkedet. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelsen i kassernes vedtægter om, at der forud for hver udbetaling af understøttelse *dels* af medlemmet på tro og love skal afgives en erklæring om, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang pågældende har haft beskæftigelse i understøttelsesugen (måneden), *dels* skal foreligge en dokumentation for, at det pågældende medlem behørigt er tilmeldt et offentligt arbejdsformidlingskontor og har givet møde der på fastsatte fremmødedage.

/.

Ved ledighedens begyndelse.

§ 1.

Stk. 1. Et medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse, som bliver ledig, og som vil oppebære understøttelse, skal straks ved ledighedens indtræden henvende sig personligt til et offentligt arbejdsformidlingskontor for at søge arbejde.

Stk. 2. Undtagelse herfra gælder for så vidt angår medlemmer,

der på grund af vejrliget forbliver på arbejdspladsen og afventer opholdsvejr.

§ 2.

Stk. 1. Medlemmets henvendelse bør i almindelighed ske til det offentlige arbejdsformidlingskontor (hoved- eller afdelingskontor), som ligger nærmest ved medlemmets bopæl. Medlemmet kan herefter ikke tilmelde sig et andet arbejdsformidlingskontor, medmindre førstnævnte arbejdsformidlingskontors tilladelse hertil foreligger.

Stk. 2. Medlemmet skal ved henvendelsen til kontoret medbringe medlemsbog og er i øvrigt forpligtet til at meddele kontoret alle oplysninger, som kontoret skønner nødvendige af hensyn til anvisningen af arbejde til pågældende.

§ 3.

Stk. 1. Kontoret udfærdiger et kontrolkort, som påstemples oplysning om, at medlemmet har tilmeldt sig som ledig ved arbejdsformidlingen, og som - såfremt der ikke kan anvises medlemmet arbejde til overtagelse straks - tillige forsynes med oplysning om dato og tid for næste fremmøde på kontoret.

Stk. 2. Kontorets påstempling på kontrolkortet er dokumentation for, at medlemmet behørigt har tilmeldt sig et offentligt arbejdsformidlingskontor for at søge arbejde.

s 4.

Stk. 1. Som understøttelses- eller ventedage kan ikke medregnes dage, der ligger forud for medlemmets første personlige tilmelding til arbejdsformidlingskontoret, medmindre:

a) kontoret på første ledighedsdag måtte være lukket. Medlemmet skal i sådanne tilfælde personligt henvende sig til kontoret den første dag, dette atter er åbent;
b) et medlem i ganske særlige tilfælde af arbejdsformidlingskontoret har fået tilladelse til at undlade fremmøde;
c) arbejdsdirektoratet i ganske særlige tilfælde har godkendt, at grupper af medlemmer fritages for pligten til at give personligt fremmøde.

//.

/ *ledighedsperioden.*

§ 5.

Stk. 1. I ledighedsperioden er medlemmet forpligtet til at stå til rådighed for anvisning af arbejde og til at give møde på ar-

bejdsformidlingskontoret, jfr. ovenfor, på de af dette fastsatte mødedage og til fastsat tid.

Stk. 2. Fremmøde på arbejdsformidlingskontoret skal normalt finde sted 1 gang om ugen. Kontoret kan dog pålægge et medlem at møde oftere, eventuelt dagligt, ligesom kontoret undtagelsesvis vil kunne meddele et medlem tilladelse til at give møde på arbejdsformidlingskontoret med mere end en uges mellemrum.

Stk. 3. Ved fremmødet skal medlemmet medbringe det udfærdigede kontrolkort samt medlemsbogen.

Stk. 4. Er medlemmet lovligt forhindret i at møde på fastsat dag og tid, f.eks. på grund af arbejde, ferie eller sygdom, skal han såvidt muligt give arbejdsformidlingskontoret underretning herom og dernæst give møde på dette umiddelbart efter udeblivelsesårsagens ophør.

§ 6.

Stk. 1. Et medlem, der står tilmeldt kontoret som arbejdssøgende, og som i ledighedsperioden opnår arbejde uden forudgående anvisning, er forpligtet til straks at give meddelelse herom til arbejdsformidlingskontoret uanset arbejdets art og varighed, og uanset om arbejdet er lønnet eller ulønnet.

Stk. 2. Medlemmet er, hvis han indkaldes til arbejdsformidlingskontoret, forpligtet til uanset indkaldelsesmåden - pr. telefon, brev, telegram eller på anden måde - straks at sætte sig i forbindelse med kontoret.

Stk. 3. Efterkommer medlemmet ikke anmodningen om at henvende sig til kontoret og er udeblivelsen ikke fyldestgørende begrundet, medfører dette tab af understøttelsesretten i overensstemmelse med § 27, stk. 4, i vedkommende arbejdsløshedskasses vedtægt.

§ 7.

Stk. 1. Undlader medlemmet i ledighedsperioden at give fremmøde på arbejdsformidlingskontoret på dage, hvor han er forpligtet hertil, jfr. § 5, stk. 1 og 2, uden at han forud har fået tilladelse hertil fra arbejdsformidlingskontoret, medfører dette tab af understøttelsesretten i et til udeblivelsen svarende antal dage, medmindre udeblivelsen er fyldestgørende begrundet.

Stk. 2. Arbejdsløshedskasseafdelingens afgørelse herom vil kunne indankes i overensstemmelse med reglerne i § 36 i vedkommende arbejdsløshedskasses vedtægt.

Arbejdsdirektoratet, den 30. januar 1969.

Borreschmidt.

/ Annemarie **Koch.**

ARBEJDSDIREKTORATET
København, den 24.4.1969

ANV. Cirkl. nr. 147/69

Cirkulære vedrørende mønsterregler for de statsanerkendte arbejdsløshedskasser (1969)

Efter at de ved lov nr. 40 af 22. februar 1967, lov nr. 220 af 31/5 1968 samt lov nr. 248 af 13/6 1968 foretagne ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. havde gjort det påkrævet at optage de gældende mønsterregler for kassernes virksomhed (mønstervedtægten) til revision, har direktoratet i forening med arbejdsnævnets afdeling vedrørende arbejdsløshedsforsikringen udarbejdet ny mønstervedtægt, af hvilken man samtidig hermed i særlig forsendelse har fremsendt et antal eksemplarer.

Det bemærkes herved indledningsvis, at det af arbejdsministeren i 1964 nedsatte udvalg vedrørende revision af arbejdsløshedsloven er anmodet om at ville foretage en gennemgang af nævnte lov med henblik på snarest muligt bl.a. at foretage en teknisk revision af loven, og at det derfor må påregnes, at den nu foreliggende mønstervedtægt derefter må afløses af en ny, ændret mønstervedtægt.

På baggrund heraf har man ikke ment at burde pålægge kasser, der ikke ønsker dette på nuværende tidspunkt, at lade fremstille nye vedtægter, og den kasserne påhvilende pligt til at forsyne medlemmerne med den til enhver tid gældende vedtægt, jfr. mønstervedtægtens § 10, stk. 2, er herefter skønnet indtil videre i almindelighed at kunne betragtes som tilgodeset derved, at den nu udsendte mønstervedtægt - med eventuelt for den enkelte kasse godkendte særregler - er fremlagt i afdelingerne, således at medlemmerne dér vil kunne gøre sig bekendt med dens indhold.

Såfremt en kasse imidlertid måtte ønske nu at lade fremstille en ny vedtægt til uddeling til medlemmerne, kan denne vedtægt betragtes som godkendt i den udtstrækning, hvori dens bestemmelser, for så vidt angår §§ 1-37 incl. samt overflytningsreglerne, svarer til bestemmelserne i den nu foreliggende mønstervedtægt, og såfremt bestemmelserne i § 38 f.f. ikke ønskes ændret i forhold til tidligere gældende, af direktoratet godkendte vedtægtsbestemmelser. En sådan ny vedtægt for kassen må dog indsendes til direktoratet. *Vedtægtsbestemmelser, der afviger fra det således anførte, skal forelægges for direktoratet til særlig godkendelse.*

De foreliggende mønsterregler betragtes — medmindre de som lovmæssige bestemmelser har haft gyldighed fra et tidligere tidspunkt - som trådt i kraft straks; dette indebærer, at der, uanset at ændringerne ikke er blevet formelt gennemført ved udsendelse af en af den pågældende kasse udarbejdet vedtægt, påhviler kasserne en pligt til i deres administration fremefter at iagttage de nye regler i det omfang, hvori disse efter sagens natur lader sig anvende inden for den enkelte kasses område, ligesom de i kassernes nugældende vedtægter indeholdte afvigelser fra den foreliggende mønstervedtægt tilsvarende må anses for ophævet, medmindre særlige faglige forhold kan motivere, at bestemmelserne bibeholdes, jfr. i det hele nedenfor.

Med hensyn til de foretagne ændringer bemærkes følgende:

En betydelig del af ændringerne er umiddelbart nødvendiggjort af de stedfundne lovændringer.

Dette gælder således f.eks. ændringerne til § 1, § 2, § 3, stk. 3, § 5, §§ 13-15, i det væsentlige ændringerne til § 16, endvidere § 16, A-D, § 17, § 17 A og § 18, overvejende ændringerne til § 21, endvidere § 22, overvejende ændringerne til § 23, endvidere § 26, delvis § 27, samt § 29 og delvis § 30.

Herudover er der på den ved de fornævnte

lovændringer givne anledning gennemført ændringer, der i væsentligt omfang ophæver den adgang, der hidtil har bestået for den enkelte kasse til at fastsætte det nærmere indhold af en række bestemmelser. Dette forhold - at mønstervedtægten således principielt får karakter af en standardvedtægt — må navnlig ses i lyset af den ved lovændringerne indførte nyordning med hensyn til arbejdsløshedsforsikringens finansiering og det forhold, at medlemsbidragenes størrelse nu - lovmæssigt - er fastsat ens for alle kassers medlemmer, idet det er anset for at være en naturlig konsekvens heraf, at der i det hele tilstræbes den størst mulige ensartethed i henseende til medlemmernes rettigheder og forpligtlser fra kasse til kasse.

Dette gælder således f.eks. ændringerne af § 11, § 16, stk. 3, (nu stk. 5), § 16, stk. 6, 1. pkt. (nu stk. 8), § 20, stk. 1-2, § 27, stk. 1, nr. 11, samt stk. 4, § 30, stk. 11 (nu stk. 4) og § 32, stk. 3.

Som følge af, at mønstervedtægten således som anført, i højere grad end tidligere må opfattes som en egentlig *standardvedtægt,* må indholdet af de enkelte kassers vedtægter - navnlig for så vidt angår afsnittene 1-6 - fremtidig i videst muligt omfang svare til mønstervedtægtens regler, således at afvigelser fra disse mønsterregler i tiden fremefter kun kan forventes godkendt, såfremt de er begrundet ved særlige faglige forhold inden for den enkelte kasses område. Følgelig skal eksempelvis kasser, inden for hvis faglige område der ikke uddannes lærlinge, fremdeles ikke optage bestemmelserne i mønstervedtægtens § 16, stk. 5 og § 20, stk. 2, ligesom kasser, der af arbejds- og aflønningsmæssige grunde ikke kan anvende skalaordningen (timeskalaen), må udelade bestemmelsen i mønstervedtægtens § 23, stk. 2, jfr. i øvrigt direktoratets AK.cirkl. nr. 10/69 af 7/2 1969, afsnit II. Endvidere skal efter sagens natur sådanne kasser, der ikke kan betegnes som sæsonkasser, jfr. arbejdsløshedslovens § 16, stk. 6, ikke i vedtægten optage bestemmelsen i mønstervedtægtens § 21 A.

Såfremt faglige forhold måtte nødvendiggøre afvigelser fra mønstervedtægten, forventer man, at kasserne snarest og senest den 1/8 1969 forelægger herhenhørende spørgsmål for direktoratet.

P. D. V.
Else Basse
fg. kontorchef

V. Å. Jensen
sekr.

Jr.nr. Dh 2-1-102/68.

Oversigt over de anerkendte arbejdsløshedskassers medlemstal pr. 31. marts 1969 og deres dagpengesatser i regnskabsårene 1967-68-1969-70.

Arbejdsløshedskassens navn	Medlemstal pr. 31/3 1969	Dagpengesats (Maksimumsbeløbet er angivet i parentes)					
		1/4 1967 (55,50 kr.)		1/4 1968 (61,50 kr.)		1/4 1969 (67,50 kr.)	
Arbejdsledernes	13.335	55,00		60,00		67,50	
Arbejdsmændenes- og Specialarbejdernes	244.095	50,00		55,00		65,00	
Bageri- og Konditoriarbejdernes	6.311	55,00	45,00	60,00	45,00	67,50	50,00
Beklædningsarbejdernes	15.729	55,00		60,00		65,00	
Blikkenslager-, Sanitet- og Rørarbejdernes	5.662	55,00		60,00		67,50	
Bogbinderi- og Papirvarearbejdernes	8.526	55,00		60,00		65,00	
Bogtrykfagets	11.934	55,50	50,00	61,50	55,00	67,50	60,00
Brolæggernes	272	55,00		61,50		67,50	
Bryggeriarbejdernes	8.175	55,50		60,00		65,00	
Bødkernes [1])		–		–		–	
Børsteindustriarbejdernes	458	55,00	46,00	60,00	55,00	65,00	60,00
Dagspressens red. Medarbejderes	2.194	55,00		60,00		67,50	
Danmarks aktive Handelsrejsendes	1.360	55,50		61,50		67,50	
Danske Artisters	179	55,00		60,00		65,00	
Danske Teknikeres	7.492	55,00		60,00		67,50	
De kvindelige Arbejderes	40.477	40,00		48,00		55,00	
Den forebyggende Børneforsorgs	4.035	55,00		60,00		65,00	
Den keramiske Industris	2.581	55,00		60,00		65,00	
Elektrikernes	13.201	55,50		60,00		67,50	
Faglært Køkkenpersonales	2.949	55,00	45,00	60,00	50,00	65,00	55,00
Forgylderfagets	90	55,00		60,00		67,50	
Frisørfagets	4.201	50,00		55,00		60,00	
Funktionærernes	10.471	55,00		60,00		67,50	
Funktionærernes og Tjenestemændenes	4.507	50,00		50,00		50,00	
Gartneriarbejdernes	5.814	55,00	45,00	61,50	50,00	67,50	50,00

[1]) Kassen er sammensluttet med Snedkerfagets Arbejdsløshedskasse den 1. april 1967.

Arbejdsløshedskassens navn	Medlemstal pr. 31/8 1969	Dagpengesats (Maksimumsbeløbet er angivet i parentes)								
		1/4 1967 (55,50 kr.)			1/4 1968 (61,50 kr.)			1/4 1969 (67,50 kr.)		
Garvernes	603	55,00	45,00		60,00	50,00		65,00	55,00	
Glarmestersvendenes	695	55,00			60,00			67,50		
Glasarbejdernes	276	55,00			60,00			65,00		
Guld- og Sølvarbejdernes	1.523	55,00			60,00			67,50		
Gørtler- og Metalarbejdernes [2]		55,50			–			–		
Handels- og Kontorfunktionærernes	104.394	50,00			55,00			60,00		
Handskemagernes	117	55,00	45,00		61,50	45,00		67,50	50,00	
Hotel- og Restaurationspersonalets	1.850	55,00	45,00		55,00	45,00		60,00	50,00	
Huslige Arbejderes	9.201	50,00			50,00			60,00		
Karetmager- og Karosseribyggerfagets	1.334	55,00			60,00			67,50		
Kedel- og Maskinpassernes	2.209	55,00			60,00			65,00		
Kobbersmedenes [3]		55,00			60,00			–		
Kommunalarbejdernes [4]		–			–			–		
Kristelig	414	55,00	50,00	40,00	60,00	55,00	45,00	65,00	60,00	50,00
Landmejeristernes	2.026	53,00			60,00			65,00		
Malersvendenes	12.455	55,00			60,00			67,50		
Mejerifagets	2.439	55,00	45,00		60,00	45,00		65,00	50,00	
Metalarbejdernes	88.051	55,00			61,50			67,50		
Murerfagets	14.350	55,00			60,00			67,50		
Musikernes	822	55.00			60,00			67,50		
Mølleriarbejdernes	899	50,00			55,00			60,00		
Papirindustriarbejdernes	2.083	50,00	40,00		55,00	45,00		65,00	55,00	
Rebslageriarbejdernes	462	55,00	40,00		60,00	45,00		65,00	50,00	
Riggernes og Sejlmagernes	362	55,00			60,00			67,50		
Sadelmagernes og Tapetserernes	4.269	55,00	45,00		61,50			67,50		
Skibstømrernes	1.425	55,00			60,00			65,00		
Skorstensfejersvendenes	379	55,50			60,00			67,50		
Skotøjsarbejdernes	3.353	55,50	45,00		60,00	45,00		65,00	55,00	
Slagternes og Kødindustriarbejdernes	18.809	55,00			60,00			67,50		
Snedkerfagets	15.564	55,00			60,00			67,50		
Statsautoriserede Sygeplejerskers [5]		–			–			–		
Stenindustriarbejdernes	369	55,00			60,00			65,00		

[2]) Kassen er sammensluttet med Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse den 1. april 1968.
[3]) Kassen er sammensluttet med Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse den 1. januar 1969.
[4]) Kassen har frasagt sig anerkendelsen fra 1. april 1967.
[5]) Kassen har frasagt sig anerkendelsen fra 1. april 1967.

Arbejdsløshedskassens navn	Medlemstal pr. 31/3 1969	Dagpengesats (Maksimumsbeløbet er angivet i parentes)								
		1/4 1967 (55,50 kr.)			1/4 1968 (61,50 kr.)			1/4 1969 (67,50 kr.)		
Sukkervare- og Chokoladearbejdernes	1.642	55,00	40,00		55,00	45,00		60,00	50,00	
Søfyrbødernes	1.366	55,00	40,00		61,50	47,50		67,50	50,00	
Sømændenes	4.553	55,00	40,00	21,50	60,00	55,00	29,50	65,00	55,00	30,00
Sø-Restaurationens ..	1.298	55,00	40,00	25,00	60,00	50,00	25,00	67,50	55,00	25,00
Tekstilarbejdernes....	15.366	50,00			55,00			60,00		
Telefonstandens	7.107	35,00			40,00			40,00		
Tjenernes	6.897	55,00			60,00			65,00		
Tobaksarbejdernes ...	5.127	55,00			60,00			65,00		
Træindustriarbejdernes	14.674	50,00	40,00		60,00	50,00		65,00	55,00	
Tømrerfagets	16.485	55,00			60,00			67,50		
Urmagernes og Optikernes	990	55,00			60,00			67,50		
Værkstedsfunktionærernes [6])	10.604	55,00			61,50			–		
Medlemstal i alt	790.910									

[6]) Kassen blev anerkendt den 1. oktober 1967 og blev sammensluttet med Arbejdsledernes Arbejdsløshedskasse den 1. april 1969.

Cirkulære til samtlige statsanerkendte arbejdsløshedskasser angående de af arbejdsnævnet fastsatte regler vedrørende selvstændig virksomheds betydning for adgangen til medlems- og understøttelsesret i statsanerkendte arbejdsløshedskasser samt vedrørende regler for omregning af indtægt under arbejdsløshed.

I. Regler vedrørende selvstændig virksomheds betydning for adgangen til medlems- og understøttelsesret i statsanerkendte arbejdsløshedskasser

1. AFSNIT

Almindelige regler

A. Medlemsretten

Ifølge arbejdsløshedslovens § 9, stk. 1, er adgangen til nydende medlemskab i anerkendte arbejdsløshedskasser forbeholdt ubemidlede lønarbejdere, der har deres hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde.

Som *lønarbejder* i arbejdsløshedslovens forstand betragtes ifølge lovens § 9, stk. 2, »enhver, der mod løn eller akkordbetaling eller som ulønnet lærling (eller medhjælp) her i landet stadig eller midlertidig beskæftiges i virksomheder inden for de af lovens § 6 omfattede fag, eller som for arbejdsgiveren mod vederlag har tilsyn med eller ledelse af sådanne«.

Foranciterede § 9, stk. 1 og 2, må imidlertid ses i forbindelse med andre bestemmelser i arbejdsløshedsloven, således navnlig lovens § 10, der bl.a. stiller som betingelse, at pågældende skal være *arbejdssøgende* og *henhøre til den kreds af regelmæssigt arbejdende,* for hvilke vedkommende arbejdsløshedskasse er bestemt.

Af forannævnte lovbestemmelser og disses forudsætninger kan udledes, at lønarbejde i arbejdsløshedslovens forstand er ensbetydende med *arbejde for andre, d.v.s. for en arbejdsgiver.* For praktisk talt alle fags vedkommende vil arbejdsgiveren normalt være en person, der som fabrikant, håndværksmester, handlende, landbruger o.s.v. driver virksomhed for egen regning inden for vedkommende faglige område, og afgrænsningen af lønarbejderbegrebet vil for sådanne arbejdsforholds vedkommende sjældent kunne give anledning til tvivl.

Anderledes stiller forholdet sig derimod, når et arbejde udføres *direkte for private,* d.v.s. personer, der ikke driver erhverv inden for vedkommende fag. Sådan beskæftigelse vil normalt ikke kunne betragtes som lønarbejde, medmindre et arbejdsgiverbegreb i ovennævnte betydning efter *sagens natur eller fagets forhold* er udelukket eller ikke forekommer rent (f.eks. de forskellige til husførelse knyttede fag, musikerfaget og lignende). Dog kan arbejde direkte for private inden for fag, i hvilke arbejde for en arbejdsgiver i egentlig forstand er den sædvanlige form for lønarbejde, anerkendes som lønarbejde, når arbejdet udføres på *almindelige lønarbejder-vilkår,* d.v.s. aflønning mod sædvanlig svende- eller medhjælperløn uden mulighed for særlig driftsherregevinst (mestersalær), ligesom det er en forudsætning, at arbejdet fra den beskæftigedes side udføres uden medhjælp og uden tillæg af egentlige materialer. Angå-

ende sådan beskæftigelses indflydelse på medlemsretten i øvrigt henvises til bemærkningerne nedenfor. *Som typisk kendemærke for selvstændig virksomhed* må på den anden side anses, at medlemmet har eget værksted, at han deltager i licitationer og lignende, samt at han reklamerer for sin virksomhed ved skilt, annoncering og lignende.

Såfremt en person er beskæftiget ved arbejde, der ikke efter det foran anførte kan betragtes som lønarbejde, vil afgørelsen af spørgsmålet om dette forholds betydning for vedkommendes medlemsret være afhængig af, om han har sit *hovederhverv* ved sådant arbejde.

Overtagelsen af *et enkelt selvstændigt arbejde* vil i almindelighed ikke kunne bevirke medlemsrettens fortabelse, medmindre der er begrundet formodning om, at arbejdet betegner indledningen til regelmæssig erhvervsvirksomhed som selvstændig mester. I tvivlstilfælde bør der så vidt muligt gøres brug af bestemmelsen i *mønstervedtægtens § 11, stk. 1, 2. punktum,* der under sådanne forhold hjemler adgang til at bevare nydende medlemsret i indtil $^1/_2$ år fra den selvstændige virksomheds begyndelse, dog uden understøttelsesret.

Medlemmer, der arbejder *snart som lønarbejdere, snart som selvstændige mestre* inden for samme fag, vil i almindelighed, uanset at de i et givet tidsrum har haft deres største indtægt ved lønarbejde, ikke fortsat kunne opretholde deres medlemskab som nydende medlemmer, idet formodningen vil være for, at de ikke er arbejdssøgende i det omfang, dette er forudsat i arbejdsløshedslovens § 10, ligesom deres beskæftigelsesforhold almindeligvis anviser dem plads uden for den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilken forsikringen ifølge samme paragraf i loven og efter dennes forudsætninger er bestemt, jfr. herved også vanskelighederne ved at føre en fyldestgørende kontrol med vedkommende personers arbejdsløshed.

Med hensyn til medlemmer, der i *modsætning til de i vedkommende fag herskende* beskæftigelsesforhold i større udstrækning ernærer sig ved *lønarbejde for private,* jfr. ovenfor, vil på samme måde, som det ovenfor er angivet med hensyn til medlemmer, hvis beskæftigelse veksler mellem lønarbejde og selvstændig mestervirksomhed, formodningen almindeligvis være for, at lovens § 10 er til hinder for medlemskabets fortsatte beståen, idet personer, hvis erhvervsvirksomhed er anlagt efter andre linier end de i vedkommende fag almindeligt praktiserede, ikke i det lange løb kan anerkendes som tilhørende kredsen af forsikringsberettigede lønarbejdere. Spørgsmålet om sådanne medlemmers ret til forbliven i den statsanerkendte arbejdsløshedsforsikring må derfor af kassens ledelse optages til undersøgelse efter en passende tids forløb, idet foreløbig understøttelsesretten eventuelt inddrages, jfr. nærmere nedenfor under punkt B. Såfremt vedkommende ikke inden for en rimelig tidsfrist efter understøttelsens standsning har dokumenteret den fornødne tilknytning til faget, må hans nydende medlemsret bringes til ophør.

B. Understøttelsesretten

Med hensyn til understøttelsesretten for medlemmer, der driver selvstændig virksomhed under sådanne vilkår, at betingelserne for nydende medlemskab ifølge foranstående fortsat er til stede, bemærkes følgende:

Overtagelsen af selvstændigt arbejde medfører understøttelsens *bortfald,* sålænge den selvstændige virksomhed må anses for at være bestående, jfr. mønstervedtægtens § 11, stk. 1, 2. punktum. Det er herved uden betydning, om virksomheden giver økonomisk udbytte, samt om den giver indehaveren uafbrudt daglig beskæftigelse. Rent forbigående selvstændigt arbejde, der udføres i en arbejdsløshedsperiode, og som kan henføres til ganske bestemte dage, medfører understøttelsens bortfald for disse dage, eventuelt omregning i henhold til mønstervedtægtens § 23, jfr. nedenfor under II.

For medlemmer, der i modsætning til de i vedkommende fag herskende beskæftigelsesforhold i større udstrækning ernærer sig ved *lønarbejde for private,* jfr. ovenfor under pkt. A, kan adgangen til understøttelse efter passende tids forløb bortfalde, indtil pågældende har vist deres tilknytning til faget ved at fremskaffe dokumentation for, at de efter understøttelsens standsning har haft egentlig lønarbejde for en *mester* i et rimeligt tidsrum. Manglende dokumentation indenfor en passende tidsfrist medfører medlemsrettens bortfald, jfr. foran under A.

Særregler **for jordbrugere**

A. Medlemsretten

Som jordbruger betragtes et medlem, der som ejer eller forpagter eller på anden måde bruger en landejendom, på hvilken der *faktisk drives* egentligt avlsbrug.

For så vidt medlemmet i overvejende grad måtte have indstillet sin produktion på et eller flere specielle områder som gartneri, fjerkræavl, fåreavl, svineavl, kalveopdræt o.s.v., vil hans forhold indenfor arbejdsløshedsforsikringen være at bedømme efter reglerne i afsnit 1 og 4.

En jordbrugers nydende medlemsret i en anerkendt arbejdsløshedskasse er betinget af:

1) at pågældende har sit hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde og har haft enten mindst 130 arbejdsdage inden for et regnskabsår (1. april - 31. marts) eller mindst 260 arbejdsdage inden for 2 på hinanden følgende regnskabsår,
2) at ejendommens grundværdi højst andrager 5000 kr.

Et medlem, hvis landejendoms grundværdi andrager 2000 kr. eller derunder, anses ikke som jordbruger, men omfattes dog af foranstående regler for medlemmer, der i overvejende grad måtte have indstillet deres produktion på et eller flere specialområder.

Det påhviler enhver arbejdsløshedskasseafdeling efter de herom til enhver tid gældende regler at tilkendegive, hvilke medlemmer, der tillige er jordbrugere, hvorhos afdelingerne - for så vidt angår punkt 1 gennem arbejdsattester eller på anden fyldestgørende måde - skal sikre sig, at hver enkelt jordbruger opfylder de under punkt 1 og 2 angivne betingelser. Såfremt ingen af arbejdsbetingelserne foreligger opfyldt, har vedkommende medlem dog adgang til at bevare nydende medlemsret i det næst følgende regnskabsår, men uden ret til at erholde understøttelse. Opfylder han heller ikke pr. næste 31. marts nogen af arbejdsbetingelserne, skal slettelse eller overførsel til bidragydende medlemsret straks foretages.

En jordbruger, der har overtaget en landejendom, skal først ved regnskabsårets udløb dokumentere, at en af arbejdsbetingelserne foreligger opfyldt uden hensyn til det tidspunkt, på hvilket han har erhvervet ejendommen, medens et medlem, der i løbet af et regnskabsår afhænder sit jordbrug, fra tidspunktet for afhændelsen at regne ikke længere er omfattet af heromhandlede regler.

Ved beregningen af antallet af arbejdsdage ligestilles feriedage, for hvilke der ydes feriegodtgørelse, med arbejdsdage. Eventuelle delvise arbejdsdage omregnes til normale arbejdsdage, selv om medlemmet er blevet afkontrolleret og har fået understøttelse for de pågældende dage.

Har en jordbruger haft en dokumenteret sygdoms- eller arbejdsudygtighedsperiode og ikke opfylder de forannævnte arbejdsbetingelser, nedsættes arbejdskravet efter forholdet mellem antallet af sygedage og kalenderdage i det (de) pågældende regnskabsår.

Betingelsen under punkt 2 skal være opfyldt til enhver tid. Ved overskridelse heraf skal vedkommendes nydende medlemsret derfor *straks* bringes til ophør.

B. Understøttelsesretten

For medlemmer, der i henhold til foranstående må betragtes som jordbrugere, vil der være at foretage fradrag i understøttelsen i medfør af bestemmelsen i mønstervedtægtens § 23, stk. 3. Fradraget, der skal finde sted hele året, foretages i forhold til grundværdiens størrelse efter følgende skala:

Grundværdi	Fradrag af
2001-2500	hver 6. kontroldag
2501-3500	- 4. —
3501-4500	- 3.
4501-5000	- 2.

Fradraget skal foretages for en løbende kontrolperiode, d.v.s. fra første kontroldag i ledighedsperioden, indtil medlemmet påny opnår arbejde af over midlertidigt arbejdes varighed.

I øvrigt gælder for enhver jordbruger den almindelige regel, at vedkommende ikke kan møde til kontrol eller oppebære understøttelse på de dage, på hvilke han er fuldt beskæftiget i sin bedrift. Det samme gælder også for medlemmer, der i overvejende grad måtte have indstillet deres produktion på et eller flere specialområder, jfr. foran under A.

3. AFSNIT

Særregler for fiskere

A. Medlemsretten

Fiskeri kan drives enten som lønarbejde eller som selvstændig virksomhed.

Betingelserne for, at fiskeri kan anses som *lønarbejde,* er, at vedkommende medlem ikke selv er ejer af båd eller redskaber eller har andel i sådanne, samt at han under iagttagelse af sømandslovens regler om påmønstring gennem søfartsbog antages af trediemand til at drive fiskeri fra havn mod fast løn eller andel i bådens bruttofortjeneste.

For så vidt angår bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt et medlem, der er beskæftiget ved *selvstændigt* fiskeri, kan anses berettiget til nydende medlemskab indenfor forsikringen, henvises til de i foranstående *1. afsnit* omhandlede almindelige regler.

B. Understøttelsesretten

For medlemmer, der driver fiskeri, gælder den særlige regel, at *dagene for hen- og hjemrejse samt de dage, der medgår til rensning af båd og redskaber, medregnes som arbejdsdage.* Denne regel, der har særligt hensyn til lønarbejdende fiskere, må i givet fald også bringes til anvendelse over for medlemmer, der driver fiskeri som bierhverv.

Vedrørende fiskeres understøttelsesret gælder i øvrigt de almindelige regler, dog med den afvigelse for medlemmer, der driver fiskeriet som bierhverv, at der ved *omregning* af eventuel indtægt ved fiskeri i forbindelse med udbetaling af understøttelse, jfr. mønstervedtægtens § 23, stk. 3, følges den regel, at der foretages fradrag i understøttelsen med 1 dag for hver *12 kr.* ugentlig salgsindtægt.

I øvrigt gælder for enhver, der driver fiskeri, den *almindelige regel,* at vedkommende ikke kan møde til kontrol eller oppebære understøttelse for dage, på hvilke han er fuldt beskæftiget ved fiskeri.

4. AFSNIT

Særregler for medlemmer, der driver forretning eller anden selvstændig virksomhed

A. Medlemsr etten

Berettigelsen til at opretholde medlemskabet bedømmes efter de almindeligt gældende regler, jfr. foran under 1. afsnit.

B. Understøttelsesretten

Såfremt virksomheden er et lille værksted, f.eks. et cyklereparationsværksted, et træskomagerværksted eller et lappeskrædderi, der er af et så ringe omfang, at medlemmer alene kan udføre arbejdet udenfor den normale arbejdstid, bedømmes retten til understøttelse efter de nedenfor under II, B. 1, anførte omregningsregler.

I alle andre tilfælde, hvor et medlem i eget eller sin ægtefælles navn driver forretning eller anden selvstændig virksomhed, eller hvor ægtefællen driver sådan virksomhed, således at medlemmet under hensyn til det under A. anførte stadig er berettiget til nydende medlemskab i kassen, vil der, når det ikke efter virksomhedens art er fuldstændig udelukket, at medlemmet *kan* deltage i arbejdet, være at foretage fradrag i understøttelsen efter følgende regler:

a) Når forretningen (virksomheden) drives af ægtefællerne *uden medhjælp,* og uden at medlemmet mere end *rent undtagelsesvis* deltager i drift eller ledelse, fradrages hver 6. kontroldag indenfor arbejdsløshedsperioden, med mindre det godtgøres, at den gennemsnitlige indtægt er mindre end 5 kr. pr. dag, i hvilket tilfælde der ikke foretages fradrag. (Til denne gruppe henføres bl.a. mindre udsalg samt de foranstående under 2. afsnit omhandlede specielle produktioner, når de er af mindre omfang, som f.eks. små hønserier og mindre fåreavl.)

b) Når forretningen (virksomheden) drives af ægtefællerne *uden medhjælp,* og uden at medlemmet i *væsentligt* omfang deltager i drift eller ledelse, *eller* virksomhedens omfang er så ringe, *at der ikke i egentlig forstand kan tales om drift og ledelse,* fradrages hver 5. kontroldag, medmindre det godtgøres, at den gennemsnitlige indtægt er mindre end 2 kr. pr. dag, i hvil-

ket sidste tilfælde der ikke foretages fradrag. (Til denne gruppe regnes f.eks. mindre hønserier og andre små virksomheder, hvor medlemmet selv udfører arbejdet.)

c) Når forretningen (virksomheden) til stadighed *beskæftiger medhjælp,* herunder medlemmets voksne børn, men medlemmet *ikke mere end rent undtagelsesvis* deltager i drift eller ledelse, fradrages hver 4. kontroldag indenfor arbejdsløshedsperioden.

d) Når forretningen (virksomheden) drives af ægtefællerne *uden medhjælp,* men medlemmet *i væsentlig grad* deltager i drift eller ledelse, fradrages hver 2. kontroldag indenfor arbejdsløshedsperioden.

Er forretningen (virksomheden) en udpræget *sæson*virksomhed (større hønseri med rugemaskiner, evt. også salg af daggamle kyllinger, biavl og mindre gartneri) bortfalder understøttelsen dog helt i sæsonen, men virksomheden medfører uden for denne normalt intet understøttelsesfradrag.

e) Når forretningen (virksomheden) til stadighed *beskæftiger medhjælp,* og medlemmet deltager *i væsentligt omfang* i drift og ledelse, bortfalder understøttelsen helt, jfr. endvidere foran under A.

Ved bedømmelsen af medhjælp bortses fra anvendelse af en skolesøgende bydreng og medhjælp til kortvarig afløsning.

I øvrigt gælder den almindelige regel, at medlemmet ikke kan møde til kontrol eller oppebære understøttelse for dage på hvilke han er fuldt beskæftiget i forretningen (virksomheden).

Den omstændighed, at virksomheden tilhører medlemmets ægtefælle som særeje, bevirker principielt ingen forandring i, at der skal ske fradrag i medlemmets understøttelse efter foranstående regler, såfremt deltagelse i ægtefællens virksomhed ikke ifølge sagens natur er udelukket, jfr. ovenfor.

II. Regler for omregning af indtægter under arbejdsløshed, jfr. arbejdsløshedslovens § 15 A, stk. 4, samt mønstervedtægtens § 23, stk. 1 og 3

For medlemmer, der indenfor en arbejdsløshedsperiode har haft indtægt, der ikke er omfattet af de foran gengivne regler om fradrag i understøttelsen som følge af jordforbrug, fiskeri og forretning eller anden selvstændig virksomhed, gælder de nedenfor anførte omregningsregler. Ved arbejdsløshedsperioder forstås i denne forbindelse en periode, der løber fra og med den første kontrollerede dag efter arbejdsløshedens indtræden til og med den sidste afkontrollerede dag forud for den herefter først forekommende arbejdsperiode af over midlertidigt arbejdes varighed.

A. Hvilke indtægter medfører fradrag i understøttelsen?

De indtægter, der medfører fradrag, er som hovedregel alle indtægter, der er opnået ved udførelse af *arbejde.* Det er i denne forbindelse ligegyldigt, om de pågældende indtægter er opnået ved arbejde indenfor eller udenfor vedkommende medlems fag, og ligeledes om arbejdet er udført i eller udenfor den normale arbejdstid eller på hverdage eller søn- og helligdage.

Som eksempler herpå kan nævnes almindeligt lønarbejde, løn som tillidsmand indenfor en arbejdsløshedskasse eller en forening, løn som vicevært og løn som inkassator.

Som andre eksempler på indtægter, der medfører fradrag i understøttelsen, selv om de ikke hidrører fra en direkte arbejdspræstation, kan nævnes egenpension, alders- og invaliderente og erstatning efter ulykkesforsikringsloven i form af månedlig rente.

Derimod medfører *arbejdsfri* indtægter som hovedregel ikke fradrag i understøttelsen. Som eksempler på denne kategori af indtægter kan nævnes arv, renter, gaver, underholdningsbidrag, lotterigevinster, indtægter ved bortforpagtning eller ved udlejning af værelser eller lejligheder samt kapitalerstatninger i henhold til ulykkesforsikringsloven.

Det er endvidere kun medlemmets *personlige nettoindtægt,* der medfører fradrag. Såfremt derfor f.eks. hustruen deltager i virksomheden, må den del af indtægten, der må tilskrives hendes arbejdsindsats, først fradrages, forinden omregning af indtægten foretages. Endvidere må der, hvis der med indtægtens opnåelse har

været forbundet *dokumenterede* nødvendige udgifter, foretages fradrag af disse, inden omregning finder sted, således at det er *nettoindtægten*, der omregnes. For en tillidsmand i en arbejdsløshedskasse må dette fradrag dog aldrig overstige 700 kr. om året.

Endelig vil de *særlige tillæg* for over- og søndagsarbejde samt smudstillæg, udearbejdstillæg og skifteholdstillæg være at holde udenfor omregningen af indtægten, når der i hvert enkelt tilfælde forelægges dokumentation fra arbejdsgiveren for, hvor stor en del af den udbetalte arbejdsløn der hidrører fra tillæg af denne art.

B. Hvorledes beregnes fradraget i understøttelsen?

Hvis den betragtede indtægt efter de ovenfor under A. anførte regler skal henføres til de indtægter, der kan bevirke fradrag i understøttelsen, må det først afgøres, hvorvidt det drejer sig om *løse* (tilfældige) eller *faste* (stadige eller regelmæssigt tilbagevendende) indtægter.

Efter at dette spørgsmål er afgjort, vil der ved omregningen være at gå frem efter følgende regler:

1. Løsindtægter

Kun indtægter, der hidrører fra arbejde af mindre end midlertidigt arbejdes varighed, og som er udført efter medlemmets første kontrollerede dag, skal medtages ved beregningen. Normalt vil der kun blive tale om omregning af indtægter på *afkontrollerede* dage, idet indtægter på *ikke afkontrollerede* dage, selv om de hidrører fra arbejde af under midlertidigt arbejdes varighed, normalt vil være i overensstemmelse med de gældende overenskomstmæssige lønninger og altså svarer til én dagløn for hver arbejdsdag, således at der ikke bliver tale om omregning af denne indtægt, jfr. dog nedenfor. Overarbejde til overenskomstmæssig betaling, der er udført på *ikke afkontrollerede* dage, skal således normalt ikke omregnes. Derimod skal der, jfr. nedenfor, foretages omregning af indtægter ved *løst* (tilfældigt) arbejde udenfor den normale arbejdstid på ikke afkontrollerede dage.

Forsåvidt et medlem på *ikke afkontrollerede* dage har haft en ekstraordinær høj fortjeneste, skal denne omregnes på samme måde som nedenfor angivet for indtægterne på afkontrollerede dage, idet beløbet, hvis der i samme uge er indtægter fra afkontrollerede dage, vil være at sammenlægge hermed, forinden omregning finder sted.

Indtægter, der er opnået på søndage, samt bifortjenester, der er opnået ved løst (tilfældigt) arbejde udenfor den normale arbejdstid på ikke afkontrollerede dage, medfører fradrag i understøttelsen efter reglerne for omregning af indtægter på af kontrollerede dage.

Herefter foretages omregningen på den måde, at den i henhold til foranstående omregningspligtige indtægt indenfor *hver understøttelsesuge* omsættes til daglønne efter den for kassen gældende godkendte omregningssats, hvorefter det udfundne antal daglønne vil være at fradrage i den understøttelse, medlemmet i øvrigt ville være berettiget til i henhold til den foretagne afkontrollering, idet det i denne forbindelse bemærkes, at fradraget også skal foretages, hvis medlemmet går ordinære eller ekstraordinære (individuelle) karensdage. Fremkommer der ved omregningen restbeløb på $^1/_2$ dagløn eller derunder, bortkastes denne rest. Overstiger restbeløbet (eventuelt ugens samlede indtægt) 1/2 dagløn, må der, medmindre den enkelte kasse har fået direktoratets godkendelse af en særlig beregningsmåde, i det enkelte tilfælde skønnes over, hvorvidt dette restbeløb skal bevirke yderligere en kontroldags bortfald, idet der herved skal tages hensyn til den forsikringsmæssige interesse i, at medlemmerne tilskyndes til at tage arbejde. Til vejledning kan i denne forbindelse anføres, at såfremt en kasse har en omregningssats på f.eks. 33 kr., vil der kunne bortses fra et restbeløb på indtil 22 kr., medens et restbeløb over 22 kr. bevirker yderligere 1 kontroldags bortfald. Hvis omregningssatsen andrager et andet beløb end det nævnte, må der foretages en forholdsmæssig beregning af tilsvarende karakter. Svarer det udregnede antal daglønne til et større antal end de dage, for hvilke der foreligger kontrol i pågældende understøttelsesuge, skal der - i modsætning til tidligere - *ikke* foretages overførsel til næste uge(r), medmindre der har foreligget en ekstraordinær høj fortjeneste.

Det bemærkes, at arbejde i fuld normalarbejdstid (almindeligvis 8 timer) på en kontroldag medfører understøttelsens bortfald for denne dag, selv om fortjenesten ligger under den for kassen gældende omregningssats.

Udbetalt akkordoverskud eller forskud herpå og lignende skal ved omregningen henføres til de perioder, hvor beløbene faktisk er indtjent.

Hvis indtægterne i en kontroluge ikke kan opgives særskilt for ikke afkontrollerede og kontrollerede dage, må ugens samlede indtægter omregnes efter den gældende omregningssats, og der foretages på grundlag heraf fradrag i understøttelsen i forhold til det udfundne antal daglønne, idet først de ikke afkontrollerede dage og derefter om fornødent de afkontrollerede dage belægges med hver én dagløn.

Hvis lønningsugen ikke falder sammen med understøttelsesugen, og det ikke kan oplyses, hvorledes indtægten fordeler sig på de enkelte dage i lønningsugen, således at indtægten for understøttelsesugen ikke kan beregnes, må understøttelsesretten for en understøttelsesuge beregnes på grundlag af forholdene i den første af de to lønningsuger, der skærer understøttelsesugen, d.v.s. den lønningsuge, der er påbegyndt i den nærmest forudgående understøttelsesuge og afsluttet i den løbende understøttelsesuge, idet fremgangsmåden i øvrigt nærmere er den, at nævnte lønningsuges indtægt i det omfang, der er dækning herfor ved ikke-afkontrollerede dage i den forud for den løbende understøttelsesuge liggende understøttelsesuge, henføres til denne understøttelsesuge, medens den resterende del af indtægten skal tages i betragtning ved understøttelsesudbetalingen i den løbende understøttelsesuge.

Kan fortjenesten ikke opgives særskilt for den enkelte uge, men kun for en længere sammenhængende periode, må beregningen foretages for hele denne periode under ét, idet de kontroldage, der ikke er plads til under hensyn til fortjenesten, udgår som understøttelsberettigede dage.

2. Faste indtægter

Forinden der foretages omregning af faste indtægter, hvad enten disse hidrører fra arbejde eller pension eller lignende, foretages der i *netto*indtægten herved et fradrag på kr. 400 årligt, hvoraf følger, at faste indtægter på 400 kr. eller mindre om året ikke omregnes. Om beregningen af nettoindtægten, se foran (punkt II, A).

Den herefter resterende indtægt skal, uanset om indtægten forfalder til betaling ugevis, månedligt, kvartalsvis eller årligt eller på anden måde, omregnes til gennemsnitlig ugentlig indtægt. Svarer den således beregnede ugentlige indtægt til 3 fulde daglønne eller mere, må der ikke udbetales understøttelse til pågældende medlem, uden at spørgsmålet herom har været forelagt direktoratet til afgørelse.

Andrager indtægten mindre end 3 daglønne, skal indtægten tages i betragtning ved udbetalingen af understøttelse på følgende måde:

a) Hvis medlemmet er ledig hele den pågældende understøttelsesuge, omsættes indtægten til daglønne efter den for kassen gældende omregningssats på samme måde som ovenfor under pkt. 1 angivet, og det udfundne dageantal fradrages i antallet af i øvrigt understøttelsesberettigede kontroldage.

b) Hvis medlemmet ikke er kontrolleret for alle dagene i pågældende understøttelsesuge, beregnes den gennemsnitlige *daglige* indtægt ved at dividere den ugentlige fortjeneste med 6, og den herefter udfundne daglige gennemsnitsindtægt ganges med antallet af *afkontrollerede* dage i pågældende understøttelsesuge. Det herved fremkomne beløb, der repræsenterer den del af indtægten, der må antages at falde på de afkontrollerede dage, omregnes herefter på samme måde som under a) angivet.

Hvis medlemmet foruden faste indtægter i en uge også har omregningspligtig indtægt ved løst arbejde, jfr. under 1, sammenlægges den beregnede faste indtægt, jfr. ovenfor under a)-b), med løsindtægten, og omregning finder herefter sted som ovenfor under pkt. 1 angivet.

Det bemærkes, at der også vedrørende faste indtægter gælder den almindelige regel, at medlemmet ikke kan møde til kontrol eller oppebære understøttelse for dage, på hvilke han er fuldt beskæftiget ved det arbejde, der begrunder den faste indtægt.

Eksempel. Det forudsættes, at et medlem i en arbejdsløshedskasse, hvor omregningssatsen er 25 kr., har et fast bierhverv med en årlig bruttoindtægt på kr. 2944. Han kan dokumentere, at han heraf afholder nødvendige udgifter ved hvervets udførelse til kr. 360 om året, således at den årlige nettoindtægt andrager kr. 2584. Forinden omregning finder sted, foretages det sædvanlige fradrag på kr. 400, således at den omregningspligtige nettoindtægt andrager kr. 2184. Dette beløb svarer til en indtægt på kr. 42 pr. uge eller kr. 7 pr. dag. Er det pågældende medlem eksempelvis ledig og afkontrolle-

ret 4 dage i en uge, er den del af hans faste indtægt, der i denne uge skal omregnes, 4X7 kr. eller 28 kr. Der vil således være at fradrage én kontroldag, og der kan herefter højst udbetales pågældende 3 dages understøttelse eller beregnes 3 karensdage i den betragtede understøttelsesuge.

Det bemærkes, at foranstående regler for omregning af indtægter under arbejdsløshed ikke ophæver de for enkelte kasser eller enkelte medlemsbrancher gældende vedtægtsbestemmelser eller særregler, således at f.eks. de kasser, der omfatter medlemmer, der ved søndagsarbejde eller på anden måde tjener over fagets normalløn, fremdeles skal omregne al arbejdsløn både for kontrollerede og ikke afkontrollerede dage efter de særlige for hver enkelt kasse til enhver tid fastsatte regler.

*

Et medlem, der omfattes af de i nærværende cirkulære indeholdte regler, er *ubetinget forpligtet* til uden særlig opfordring fra kassens ledelse *selv at give oplysning* ikke blot om indtægten, men tillige om hvert enkelt af de andre forhold, der ifølge reglerne har betydning for hans medlems- og understøttelsesret. *Overtrædelse* heraf medfører, bortset fra mulige strafferetlige virkninger, tab af understøttelsesret efter ledelsens og direktoratets nærmere bestemmelse, eventuelt slettelse af kassen, jfr. mønstervedtægtens § 34, stk. 3 og 4, og § 35.

Hovedledelsen for den enkelte kasse er derfor til enhver tid forpligtet til at drage omsorg for, at medlemmerne på fyldestgørende måde, f.eks. ved opslag i kontrollokalet, ved meddelelse i fagbladet eller lignende, bliver gjort bekendt med de i cirkulæret indeholdte bestemmelser.

Direktoratets cirkulære af 24. juni 1947 er hermed ophævet.

Arbejdsdirektoratet, den 15. maj 1952.

KORSGAARD

/K. Schrøder-Hansen.

Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 405 af 3. december 1966.

Bekendtgørelse om arbejdsløshedskassernes forhold under strejke og lockout.

I § 17, stk. 1, nr. 1, i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v., jfr. bekendtgørelse nr. 238 af 27. juni 1962, fastsættes det, at en statsanerkendt arbejdsløshedskasse ikke må yde understøttelse under strejke eller lockout til personer, der omfattes heraf; som følge heraf må understøttelse ikke ydes under en inden for pågældende kasses faglige område iværksat strejke eller lockout til de medlemmer, der inden for et tidsrum af 8 uger sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger på den konfliktberørte virksomhed. Afgørelse af, hvorvidt kassen (afdelingen) kan holdes åben for udbetaling for kassens (afdelingens) *øvrige* medlemmer, træffes på grundlag af en for hver enkelt af kassens konfliktberørte afdelinger foretagen undersøgelse af konfliktens indflydelse på medlemmernes beskæftigelsesmuligheder, således at det skal være et udgangspunkt, at der normalt lukkes for udbetalingen, for så vidt konfliktprocenten (d.v.s. antallet af konfliktdeltagere i forhold til de ved konfliktens udbrud arbejdende medlemmer) overstiger 65. De nærmere regler fastsættes for 3 år ad gangen af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark, De samvirkende Fagforbund.

I henhold hertil fastsætter arbejdsministeren efter derom ført forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark, De samvirkende Fagforbund, følgende:

Kassernes stilling ved udbrud af en konflikt

§ 1. Udbryder der strejke eller lockout inden for en kasses område, skal følgende forholdsregler iagttages:

Den enkelte afdeling er forpligtet til *inden* 3 dage at give indberetning til kassens hovedledelse om enhver inden for afdelingen indtrådt strejke eller lockout og til samtidig at indsende til brug ved afgørelsen af, i hvilket omfang udbetalingen skal standses, oplysning om antallet af 1) afdelingens nydende medlemmer, 2) deltagere i konflikten, 3) arbejdsløse medlemmer samt 4) arbejdsløse medlemmer, der inden for de sidste 8 uger før konfliktens udbrud sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger på den konfliktberørte virksomhed.

Hovedledelsen træffer *straks* efter modtagelsen af afdelingens meddelelse en foreløbig bestemmelse om, hvorvidt og i hvilket omfang der kan udbetales understøttelse under konflikten efter de nedenfor i § 2 anførte regler. Hovedledelsen giver *samtidig* meddelelse til vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor om den indtrådte konflikt og om de i den anledning trufne foranstaltninger samt tilstiller arbejdsanvisningskontoret de oplysninger, på grundlag af hvilke foranstaltningerne er truffet.

Regler for kassernes udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse under konflikter

§ 2. Efter at arbejdsanvisningskontoret har modtaget de foran i § 1 nævnte oplysninger - eventuelt indkrævet sådanne yderligere oplysninger, som kontoret måtte anse for nødvendige - træffer kontoret på grundlag af de nedenfor angivne regler afgørelse af, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang kassen (afdelingen) kan holdes åben for udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse:

a) Er konfliktprocenten 65 eller derunder, holdes afdelingen uanset konflikten *åben* for udbetaling af understøttelse, dog med den begrænsning, at der ikke udbetales understøttelse til medlemmer, der *direkte* omfattes af konflikten, eller til medlemmer, som inden for de sidste 8 uger før konfliktens

udbrud sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger på en konflikberørt virksomhed.

b) Overstiger konfliktprocenten 65, lukkes pågældende afdeling for udbetaling af understøttelse til *samtlige* medlemmer inden for afdelingen.

c) Såfremt arbejdsanvisningskontoret på grund af særlige foreliggende forhold inden for den eller de pågældende afdelinger måtte skønne, at lukning bør foretages ved en højere eller lavere konfliktprocent end den normale (65), forelægger kontoret snarest spørgsmålet for arbejdsdirektøren, som træffer sin afgørelse under hensyntagen til de inden for pågældende fag værende beskæftigelsesmuligheder.

Arbejdsanvisningskontorerne, henholdsvis arbejdsdirektøren, giver uopholdelig kassens hovedledelse underretning om de af dem trufne afgørelser.

De af et arbejdsanvisningskontor i medfør af nærværende bekendtgørelse trufne afgørelser kan indankes for arbejdsdirektøren.

Almindelige bestemmelser

§3.1) Understøttelse til medlemmer, der er direkte deltagere i strejke eller lockout, eller som inden for de sidste 8 uger før konfliktens udbrud sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger på en konfliktberørt virksomhed, kan aldrig ydes, jfr. dog nedenfor under 4.

2) Der må *ikke* i en afdeling udbetales arbejdsløshedsunderstøttelse til tilrejsende medlemmer, hvis understøttelse er standset i henhold til foranstående regler.

3) Medlemmer, som grundet på forhold, afledt af konflikten (f.eks. derved bevirket mangel på materiale, driftskraft, medhjælp el.lign.), bliver arbejdsløse, betragtes ikke som omfattet af konflikten, medmindre de er omfattet af nr. 1.

4) Medlemmer, der har deltaget i strejken eller lockouten eller i henhold til foranstående regler har mistet deres understøttelsesret, og som under konflikten får arbejde andetsteds, ophører — selv om konflikten ikke forinden er afsluttet - at betragtes som konfliktdeltagere, såfremt det nævnte arbejde overskrider den i kassens vedtægt fastsatte begrænsning af begrebet »midlertidigt arbejde«. Adgangen til understøttelse er dog betinget af, at vedkommende medlemmer tilhører en afdeling, hvis understøttelsesvirksomhed ikke er lukket som følge af konflikten.

5) Medlemmer, hvis understøttelsesret har været inddraget som følge af en konflikt, og som efter dennes ophør ikke får arbejde, er berettiget til understøttelse umiddelbart efter konfliktens ophør, såfremt de forud for konflikten eller efter denne har gennemgået den i lovens § 16 foreskrevne karenstid og i øvrigt opfylder de i kassens vedtægt gældende vilkår for ret til understøttelse.

§ 4. Undlader en afdeling inden for den i § 1 fastsatte frist at afgive den i nævnte paragraf foreskrevne anmeldelse af en indtrådt konflikt, eller undlader en hovedledelse uopholdelig til vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor at afgive den i § 1 krævede meddelelse om konflikten og om de i anledning af denne trufne foranstaltninger, foretager arbejdsanvisningskontoret indberetning til arbejdsdirektøren, som kan bestemme, at kassens eller vedkommende afdelings udbetalingsvirksomhed helt eller delvis indstilles for et efter forholdene nærmere angivet tidsrum.

I gentagelsestilfælde kan arbejdsdirektøren derhos foranledige bestemmelsen i § 24 i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. bragt i anvendelse.

Såfremt en kasse eller en af dens afdelinger ganske har forsømt at træffe foranstaltninger i henhold til § 1, kan arbejdsdirektøren bestemme, at den pågældende afdeling helt lukkes i et nærmere fastsat tidsrum.

Arbejdsdirektøren kan pålægge kassen at kræve tilbagebetaling af understøttelse, for så vidt der er udbetalt understøttelse i større omfang, end direktøren anser for at være foreneligt med reglerne.

§ 5. Nærværende bekendtgørelse træder i kraft den 1. januar 1967 og gælder for tiden indtil 31. december 1969.

Arbejdsministeriet, den 3. december 1966.

Erling Dinesen.

/Per Kirstein.